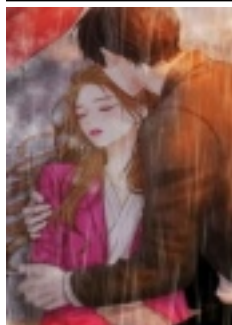

Đưa Nhầm Sói Lên Giường

Contents

Đưa Nhầm Sói Lên Giường	2
1. Chương 1: Tình Một Đêm	2
2. Chương 2: Phiên	4
3. Chương 3: Anh Ấy Cũng Thích	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5: Hướng Dương Chưa Hé Nở..	11
6. Chương 6: Cầm Hận	13
7. Chương 7: Độc Chiếm	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9: Mạc Tuấn	18
10. Chương 10: Quán Rượu	21
11. Chương 11: Trần Mặc Cảnh	23
12. Chương 12: Qua Đêm [1]	24
13. Chương 13: Qua Đêm [2]	26
14. Chương 14: Qua Đêm [H] _ [Hồi Kết]	28
15. Chương 15: Diên Cuồng Chiếm Hữu? [1]	31
16. Chương 16: Diên Cuồng Chiếm Hữu [2]	33
17. Chương 17: Diên Cuồng Chiếm Hữu [3]	36
18. Chương 18: Đáy Lòng Khó Nói	39
19. Chương 19: Người Phụ Nữ Ấy Cũng Thích Em!	41
20. Chương 20: Thoát Sao Nổi Dã Thú [1]	43
21. Chương 21: Thoát Sao Nổi Dã Thú [Hồi Kết] [H+]	46
22. Chương 22: Mùa Yêu [1]	49
23. Chương 23: Mùa Yêu [2] [H]	52
24. Chương 24: Mùa Yêu [3]	54
25. Chương 25: Mùa Yêu [4]	57
26. Chương 26	60
27. Chương 27: Bước Khởi Đầu [1]	62
28. Chương 28: Bước Khởi Đầu [2]	67
29. Chương 29: Sự Khởi Đầu [3]	70
30. Chương 30: Sự Khởi Đầu [4]	72
31. Chương 31: Sự Khởi Đầu [Hồi Kết]	76
32. Chương 32: Rắc Rối Thẩm Phán [1]	80
33. Chương 33: Rắc Rối Thẩm Phán [2]	85
34. Chương 34: Rắc Rối Thẩm Phán [3]	91
35. Chương 35: Rắc Rối Thẩm Phán [18+]	92
36. Chương 36: Rắc Rối Thẩm Phán [Hồi Kết]	95
37. Chương 37: Tuyệt Đối Không Yêu Thêm Một Tắc	97
38. Chương 38: Một Chạng Đường Thiếu Tâm Tình	103

Đưa Nhầm Sói Lên Giường

Giới thiệu

Thể loại: 18+ - Hắc Bang - Ngược Tập đoàn Trần Thi do Trần Mặc Cảnh khi lớn được quyền điều h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-nham-soi-len-giuong>

1. Chương 1: Tình Một Đêm

” Nóng.. Nóng... Nóng.. ” Ở một góc phòng tắm trong căn phòng lớn của một quán bar nổi tiếng, nữ nhân xưng danh Dương Hiểu Tình liên hồi dùng nước xả lên người mình nhưng sức nóng không hề giảm đi mà tăng lên bội lần.

” Cô nóng sao? Giúp tôi một việc đã ”

” Tôi rất nóng.. nóng ” Xuân được gần như phán tán khắp người nữ nhân, nàng cần nhu cần thỏa mãn mình.

Chàng trai đó xuất hiện như một cơn gió mát để giải tỏa cho cơn nóng trong người cô gái. Anh ta nhảy vào trong này từ một cửa sổ nhỏ sau đó liền vô lấy cô gái, anh mau chóng chiếm đoạt lấy đôi môi anh đào của cô. Hai người môi lưỡi dây dưa không ngừng, nụ hôn cuồng dã ác liệt khiến cô gái chìm đắm vào nó cho đến khi một đám người áo đen chạy qua thì anh ta buông cô ra định bỏ đi.

” Tôi nóng.. ” Dương Hiểu Tình bám lấy ống quần của nam nhân kia, sức nóng trong cô thể cô kích thích mọi xúc cảm.. Cô thực sự không còn kiểm soát được nó nữa, cô muốn nam nhân kia dây dưa với mình.

Ánh mắt kia bỗng lạnh đến buốt xương thịt, anh ta hất tay cô ra vứt cho cô một ánh mắt khinh bỉ ” Dơ bẩn ”

Dương Hiểu Tình co ro trên sàn nhà, cô không chịu nổi nữa khó chịu quá!

Cả người cô nóng ran lên như có dòng nham thạch chảy qua , lí trí cô bị nó làm cho lu mờ. Thân xác mềm yếu, gần như đang cầu mong sự thỏa mãn từ nam nhân kia.

Một lần nữa Dương Hiểu Tình nắm lấy được ống quần anh, nhưng cũng là một lần nhận được cú đạp không thương tiếc. Cô nằm quằn quại trên sàn đá, cả người co ro vì đau.. Sao lại có ngày thiên kim họ Dương lại thảm bại như vậy chứ?

” Cô muốn sao? Được giúp nhau đi ” Ánh mắt đó khế nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rồi lạnh lùng nhìn thân xác cô. Chính cả hắn cũng phải cắn răng chịu cảnh tưởng ả ái với một người lạ, sắc mặt đó vốn là miễn cưỡng.

Cậu thanh niên đó bỗng thanh đổi rất nhanh, ả cô ném thẳng lên giường.

Cuộc chơi bắt đầu bằng nụ hôn cuồng nhiệt, anh mút lấy đôi môi đầy mật ngọt của cô, lưỡi liên tục khám phá khoang miệng cô. Những tiếng thở của nữ nhân gấp hơn, từng phụ kiện che đi thân hình như một pho tượng kiêu mỹ của cô được gỡ xuống.

Nam nhân bắt đầu có chút hứng thú, bàn tay thon dài bắt đầu dạo chơi khắp cơ thể cô cuối cùng dừng lại ở nơi mẫn cảm nhần nắn bóp nó theo một nhịp điệu nhẹ nhàng.

Một đêm với nhịp điệu vô cùng hỗn độn, nam nữ hòa quyện lẫn nhau chẳng ai để ý đến ai chỉ đơn giản là thỏa mãn chính bản thân mình.

” Tôi đang phá hoại một xử nữ sao? ”

Khi đó anh ta khẽ cong môi cười nhạt nhìn dòng máu tươi chảy ra. Có chút nhói lòng nhưng sự tàn nhẫn, sự lạnh nhạt cao hơn nhiều.

Dương Hiểu Tình cảm nhận được những trận do thám, đưa cô đi lên đến khoái cảm cao nhất nhưng ngược lại thân xác lại đau nhức đến tận cùng. Đôi khi lại vang lên những tiếng gọi tình, kích thích dục vọng nam nhân lên cao hơn.

Vài tiếng trôi qua, nam nữ cùng lâm vào giấc mộng sau những trận thỏa mãn mệt mỏi.

Ba giờ sáng, Dương Hiểu Tình tỉnh dậy trong tình trạng đau nhức, cả người ê ẩm như bị ngã xuống từ tầng 10 của một khu trung cư nào đó. Tầm thân ngọc này của cô đã đầy những vết hôn tím hằn, cô nghĩ mình đã mất hết thật rồi.

Sự im ắng trôi qua vài phút, nam nhân bên cạnh vẫn say giấc.. Một người có nhan sắc ngất trời, gương mặt đẹp như tạc tượng nhưng lại dự bị bên mình sự lạnh lùng, tàn độc.

Dương Hiểu Tình cố gắng mặc những bộ đồ vương vãi rơi trên sàn nhà vào. Khi này cô không kìm nổi nỗi nhục nhã, cô đã rơi nước mắt, cô đã làm ra cái tội tày trời rồi.

Ôm tấm thân đau đớn rời ra ngoài đại sảnh giữa buổi sáng nhá nhem tối, cô vội bấm máy cho Dương Nhược Thiếu.

Rất nhanh đầu dây bên kia trả lời. ” Hiểu Tình, con đi đâu vậy? ” Giọng ông hơi trầm, có vẻ đang lo lắng cho cô.

Vài tiếng thút thít vang lên qua đầu dây truyền đến tai Dương Nhược Thiếu, ông lo lắng hơn cả trước đó. Bắt đầu đứng dậy chỉ huy người đi tìm cô. ” Hiểu Tình con đang khóc sao? ”

Dương Hiểu Tình nấc nghẹn một cái đau đớn, cô nghẹn ngào trả lời ông bố coi cô là niềm tự hào.” Ba... Con bị vấy bẩn rồi ”

Bên đầu dây im lặng đi vài phút rồi lên tiếng lại bằng giọng nói trầm ” Hiểu Tình, con đang ở đâu?

” Địa Ngục ”

Sau câu nói đó, Dương Nhược Thiếu vội tắt máy ông chạy từ phòng khách ra bãi đỗ nhà mình lấy xe phóng đi.

Giữa cái không gian tĩnh mịch, đường phố vắng người, Dương Hiểu Tình lẳng lặng lau nước mắt nhìn mọi thứ xung quanh. Nó vẫn như thường ngày mà tại sao hôm nay chỉ có mình cô thay đổi? Gió thu lạnh quá? Thật bị thương..

Chỉ là một buổi sinh nhật nhỏ của cậu bạn, chỉ vì một ly rượu bị bỏ thuốc.. Chỉ vì quá tin người nên cô ra nông nổi vậy.. Mỡ má ra cô mới để ý mẹ cô đã gọi cho cô đến gần 15 cuộc, ba cô cũng không ít hơn mấy. Giờ cô biết tìm đến chốn nào để gột rửa hết nỗi nhục thâm nhuần vào xương cốt cô đây.

Gió thoảng qua, cộng thêm vài tiếng giày va chạm với sàn nhà nghe có vẻ hơi ớn lạnh. Dương Hiểu Tình vừa đứng dậy quay lưng lại liền bị người thanh niên siết chặt lấy cổ tay.

” Cô coi tôi là trai bao sao? ” Anh ta mặt đen lại, phẫn nộ, tức giận khiến gương mặt điển trai ấy trở nên đáng sợ quá sức. Tầm thể dùng không giới hạn của cô ở trong tay anh ta lúc nào không hay bị bẻ thành hai.

” Kết ” Tiếng phanh xe gấp, Dương Hiểu Tình như được cứu liền la lên ” Ba.. Ba ”

Người đàn ông mặc âu phục đen mặt mày trước sau lạnh ngắt nhìn về phía này, khẩu miệng hơi mấp máy rồi phát lên tiếng nói khóa chặt cả không gian ” Mày định làm gì con gái tao, Trần Mặc Cảnh ”

2. Chương 2: Phiên

Phần 2

Bàn tay của Trần Mặc Cảnh buông lỏng cổ tay Dương Hiểu Tình ra, ánh mắt anh cũng bắt đầu dịu nhẹ nhìn người con gái trước mắt hơn một chút. Hóa ra là từng thân quen, hóa ra hôm nay anh đã tước đoạt đi lần đầu của người anh từng coi là em gái hay là một chút vương vấn trong một khoảng nhất thời.

Gió thoảng qua một hơi lạnh nhẹ nhẹ, gương mặt tuần mỹ dần giãn ra cho đến khi Dương Nhược Thiếu đến gần.

Điều bộ của cuộc gặp mặt lên đến cao trào, Dương Nhược Thiếu không hề có chút thay đổi nào về thái độ. Ông nhìn Trần Mặc Cảnh với ánh mắt sắc lạnh, một tay vẫn đút túi quần bước đến.

” Không phải tao đã cảnh báo mày rồi sao? Đừng đặt chân lên nước Mỹ này khi Hiểu Tình còn ở đây ” Dương Nhược Thiếu rút tay ra khỏi túi quần, bàn tay gân guốc ấy của ông có thể coi là thứ biểu hiện tốt nhất cho sự tức giận hiện tại.

Cổ áo còn nhăn nheo của Trần Mặc Cảnh ngay sau khi bị ông túm lấy, cả người anh liền bị quật ngã một cách dễ dàng. Thân xác cậu thanh niên có thể nói trong cảnh tượng này dù có mang thân hình nóng bỏng, gương mặt tuần mỹ thì bị hạ gục bởi một ông bố đã 48 tuổi thì chẳng có gì để nói.

Trần Mặc Cảnh chống tay ngồi đứng dậy rất dễ dàng, anh cũng chẳng phải cậu nhóc năm xưa muốn đánh là đánh, muốn vút đầu thì vút nhưng với một người đi trước mà anh đã mang ơn như Dương Nhược Thiếu. Anh chỉ có thể cúi đầu để tôn trọng ông.

Khẩu miệng Trần Mặc Cảnh định mở lời nhưng lại nín thinh, anh đưa bộ dạng lạnh lùng ra để chịu đòn thay vì nói một lời với Dương Nhược Thiếu.

Một lần nữa cho anh cảm nhận, cú đá chân của ông quá mức một người tầm tuổi đó, trong người ông gần như vẫn đang sống ở cái tuổi 30.

Dương Nhược Thiếu cúi người xuống, nắm chặt lấy cổ áo Trần Mặc Cảnh khẩu miệng đầy sức khinh bỉ .” Dù là con gái tao sai, dù đồ mày hay không.. Thì tao nói cho mày biết. Lệnh cấm bước chân lên nước Mỹ là tao đưa ra, mày là người chấp thuận ”

Trần Mặc Cảnh chưa trả lời, anh chỉ đưa mắt nhìn người con gái đã giảm đi đến mấy phần nhiệt độ trong cơ thể. Dương Hiểu Tình bây giờ khác với vài tiếng trước còn cầu xin anh, cô ấy hết sức lạnh nhạt. Đôi mắt xinh đẹp trong như làn nước giờ chứa đầy những hận thù gấm màu đục.

” Chú Dương, lần này là cháu có việc ” Anh ta không phải điệu bộ cầu xin, không phải là giọng nói sợ hãi. Mà tất cả đều xuất phát ra từ cõi lòng giá lạnh như một viên pha lê, cứng rắn, kiên cường, khó sút mẻ.

Dương Hiểu Tình cả người đau nhức, cô không còn trụ nổi nữa nhưng gương mặt từ khi biết người thanh niên đó mang cái tên Trần Mặc Cảnh thì đến cả một ánh nhìn cũng khiến anh ta cảm thấy nhói lòng. Cô không nghĩ thời gian nhanh trôi, anh cũng thay đổi quá nhiều, từ tóc, cách ăn mặc, cả khuôn mặt nữa. Gương mặt ấy có nét đẹp cuốn hút ánh nhìn, vẻ đẹp tuần mỹ của một người hai mươi tám tuổi sao cô lại không nhận ra dù chỉ là một chút quen thuộc. Hay là đã quên.. nếu đã quên sao còn đau nhói ở lồng ngực chứ?

” Ba được rồi, chuyện xưa bỏ qua đi. Con mệt rồi ” Dương Hiểu Tình cố nhắc những bước chân đau đớn đến tê liệt về phía chiếc xe đỗ hiên ngang giữa đường phố.

Dương Nhược Thiếu im lặng vài giây nhìn đứa con gái đang cố tỏ ra mạnh mẽ của mình, ông buông cổ áo Trần Mặc Cảnh ra rồi quay lưng rời đi.

Dương Hiểu Tình bước đến bậc thang thứ hai thì được ba bế bổng lên đi thẳng về phía xe, ông ấy vẫn dịu dàng như trước với cô. Ông ấy không quan trọng cô bị vậy bản, việc ông quan tâm là cô có an toàn không?

Chiếc xe chạy với tốc độ nhanh về căn biệt phủ phía bắc nước Mỹ..

Dương Hiểu Tình khi về đến nhà không gặp Hàn Như Tuyết, có lẽ bà ấy mệt mỏi nên đã chợp mắt rồi. Dương Nhược Thiếu cũng hiểu cho lần đầu của con gái mình, ông bế cô về tận phòng kéo chăn đến ngang bụng.

” Nghỉ ngơi đi, mẹ con chưa biết đâu. Đừng lo ” Ông đánh trúng tâm lí của cô, sự dịu dàng đó thoáng qua đủ cho Dương Hiểu Tình bớt bất an.

[...]

Hai ngày thoáng qua, Dương Hiểu Tình chỉ nhốt mình ở trong phòng. Hiện tại cô chưa ổn định được tâm lí, cô vẫn chưa tin mình gặp lại người đó trong một hoàn cảnh thảm hại như vậy .

Cũng không phải là giam giữ mình mãi trong nhà, ngày thứ 3 không còn quá áp lực với Dương Hiểu Tình. Cô cũng chịu khó tìm chỗ khâu khâu bản thân, nhưng đi đâu cũng phải có người của ba đi theo cũng có chút bất tiện.

Ở gần cuối phía bắc của nước Mỹ, nơi hàng loạt những tay thiện xạ ngầm tụ tập để so tài với nhau. Đây là lần thứ ba trong đời Dương Hiểu Tình đặt chân đến đây, có lẽ đó sẽ là nơi mà cô có thể giải tỏa hết mọi thứ hiện tại.

Sự đón tiếp với một mỹ nữ nhỏ tuổi ở đây luôn nồng nhiệt như lần đầu cô đặt chân đến, mọi người ở đây rất thoải mái là điều duy nhất cô nghĩ nơi đây hợp với mình.

” Chị Tình, đến rồi sao? ” Có lẽ mọi người ai cũng thắc mắc tiếng gọi này, cậu ấy là em trai cô __ Dương Tử Hàn. Một người bỏ học để đến đây pha chế rượu hay cũng là để bắt chuyện với mấy tên trong giới đen.

Dương Hiểu Tình đưa bàn tay lên chỉ tín hiệu cho mấy tên vệ sĩ ra ngoài được rồi.

” Định vào chơi luôn, hay uống chút gì đây? ” Dương Tử Hàn khoác vai cô, hai người cùng nhau bước vào thế giới bên trong.

” Đi vào đã, ăn uống chút chị bao mày ”

Hai người dáng vẻ bước vào khiến ai cũng nhún nhường đường đi, tay nghề được Dương Nhược Thiếu đào tạo quả chưa bao giờ khiến người đối đầu thua mà không nể. Sự hội gặp của Dương Hiểu Tình ở đây thì rất ít, ông cho cô học mấy thứ này là để tự vệ chứ không phải như Dương Tử Hàn. Là con trai nên việc ra nhập là sớm muộn của cậu nhóc vừa chớm đủ tuổi trưởng thành.

Trong căn phòng lớn chỉ có đến 3 nhân vật, người đàn ông lạ kia ngồi một phía mặt mũi bị che đi bởi chiếc mũ nhìn qua không có dung mạo. Dương Hiểu Tình cũng không để ý, cô nên tranh thủ thời gian trước khi Dương Nhược Thiếu có thể phóng xe tới đây đưa cô về.

” Tình, bạn em mới nhập được một loại hoa hương dương giống khá tốt. Chị muốn trồng lại không? ” Mũi đạn vừa kịp chạm đúng tâm thì Dương Tử Hàn lên tiếng.

Người con gái đó dờ ra một lúc không nói gì, cô ngược mắt lên trần nhà hít một sâu rồi lên tiếng ” Liệu nó có chết không? Đã năm năm nó chưa kịp nở đã chết rồi ”

Người đàn ông kia bỏ chiếc mũ đen ra, gương mặt đó quen thuộc đó chứ? Đôi môi mỏng của anh khẽ mấp máy nói lên vài lời khiến trái tim nữ nhân gần như bị phá hủy.” Tình, em chưa bỏ cuộc sao? ”

Gương mặt Dương Hiểu Tình ngệt ra, hóa ra cái duyên số giữa cô vào anh lại dài đến vậy? Lại gặp rồi..

” Chúng ta thân mật đến vậy sao? Trần Mặc Cảnh qua năm năm anh cũng hiểu mà ” Giọng nói cô lạnh lạnh đáp lại anh, cô chưa từng nghĩ sẽ có sự gặp mặt anh trùng hợp đến vậy.

Dương Tử Hàn ánh mắt đục ngầu nhìn Trần Mặc Cảnh, năm đó nếu không phải cậu còn quá nhỏ tuổi thì có thể lôi bước chân anh ta lại, ép anh ta nói với chị ấy một lời xin lỗi. Hay có thể bay qua Anh Quốc nói với anh ta, hồi đáp những bức thư, cuộc gọi, tin nhắn của chị tôi đi.” Một người đàn ông thất hứa đến năm năm quay lại.. Không đáng đâu Trần Mặc Cảnh ”

” Tôi không đáng cũng không cần cậu lên tiếng ” Trần Mặc Cảnh hết sức lạnh nhạt, sự cao ngạo, lòng tự tôn trong anh ta vẫn còn rất cao.

Bóng người đó lướt qua người Dương Hiểu Tình mang theo mùi hương lạ, anh ấy thay đổi thật rồi đó chứ? Chẳng phải anh ấy thích mùi dịu nhẹ đan xen chút cổ điển và đồng thời thể hiện được con người mình ở trong giới thượng lưu sao? Anh ấy khác rồi...

” Tình từ sau phiên em xem trước nơi đến có tên tôi không? Gặp mặt như vậy rất phiền ”

3. Chương 3: Anh Ấy Cũng Thích

Phần 3

” Tình từ sau phiên em xem trước nơi đến có tên tôi không? Gặp mặt như vậy rất phiền ” Giọng nói Trần Mặc Cảnh lạnh lạnh, giống như một mũi tên khê kích động trái tim Dương Hiểu Tình.

Bóng anh xa dần, xa đến mức đã khuất bóng rồi Dương Hiểu Tình vẫn đưa mắt nhìn, một ánh mắt đau thương pha lẫn hận thù năm xưa. Giờ cô hiểu tại sao phòng này lại ít người đến vậy rồi.. Bảng tên bên ngoài kia có tên Trần Mặc Cảnh cái tên vốn ai nghe cũng chẳng muốn tiếp xúc bởi cái tính lạnh nhạt, tàn nhẫn của anh. Phải chăng cô có thể để ý hơn rằng trước khi vào phòng nên đứng nhìn bảng tên một chút nhỉ? Lại làm phiền anh ta rồi sao?

Ngẫm lại Dương Hiểu Tình nhận ra mình đã không gặp Trần Mặc Cảnh đã được năm năm, một thời gian khá dài để cô quên đi đau thương năm đó nhưng giờ lại đối mặt với anh, cô thực sự không đủ mạnh mẽ bởi cô vốn luôn yếu đuối trước mặt anh mọi lúc.

Năm lên sáu tuổi cô gặp Trần Mặc Cảnh tại Anh Quốc trong một hoàn cảnh máu me rất đáng sợ, lần đó anh đã đưa thân ra đỡ cho cô một nhát dao sâu đến mức để lại một vết sẹo lớn sau lưng . Nhưng cô không biết ơn, thậm trí đến một lời cảm ơn cũng không có mà lại khóc lóc sợ hãi mỗi khi gặp lại anh.

Thời gian trôi qua sau đó gần một năm, Dương Hiểu Tình còn nhớ rõ như in mùa hè năm đó chính Trần Mặc Cảnh nói rằng anh chỉ qua Mỹ để nghỉ mát và qua thăm ba cô. Nhưng sau đó một thời gian rất dài, anh không quay về Anh Quốc mà định sống luôn tại nhà cô. Khi đó cô lên 7 tuổi thì anh khi đó là một chàng trai 16 tuổi nhưng lại ngông cuồng như những tên trong giới đen, ngày nào khi gặp lại anh cũng mang lên mình mùi tanh của máu khiến cô rất ghê tởm. Anh như một con sói xuất hiện giữa màn đêm với mùi máu tanh để hù dọa cô nhưng khi đó ba cô nói ” Đó là cách con người ta cứu chính mạng mình ”.

Có một lần, Dương Hiểu Tình mặc chiếc váy màu phấn ngồi bệt xuống đất chỉ để đào mấy cái hố nhỏ để trồng hoa. Loài hoa năm đó cô chọn trồng là hướng dương, một loài hoa rất đẹp.

” Em đang trồng hoa sao? ” Trần Mặc Cảnh mặc lên mình bộ đồ màu đen, trông rất điển trai, cool nhưng với cô khi đó anh vẫn rất đáng sợ.

Dương Hiểu Tình không hề trả lời chỉ khẽ gạt đầu rồi khẽ bới đất lên.

” Để anh giúp em ” Anh cầm lấy chiếc xẻng nhỏ trong tay cô rồi bế cô qua thảm cỏ xanh mướt đằng sau. Cô không hiểu tại sao khi đó cô không thấy sợ anh nữa, anh rất dịu dàng, còn là một người rất mạnh mẽ nữa.

Hai hố cô đào cả mười lăm phút chỉ nhỏ như chiếc tách uống trà nhưng khi được anh xới qua vài lần đã được đến chục cái hố . Khi đó cô bỗng nhiên vui vẻ nhảy ton ton đến chỗ anh.

” Giỏi quá, giỏi quá ” Cô vui mừng lên tiếng, thậm trí còn nắm lấy tay anh đừng đưa tỏ vẻ thích thú.

” Tình muốn trồng hoa gì? ” Anh khẽ cúi người xuống hỏi khan về loại giống cô muốn sử dụng để trồng.

Dương Hiểu Tình bắt đầu khựng lại, cô bỏ tay anh ra rồi quay lại chiếc hồ mới được anh đào giúp bỏ xuống đó một hạt giống. ” Là hoa hướng dương ” Ánh mắt của cô khi nói câu đó đã nhìn lên bầu trời xanh mát bên trên.

” Em thích nó sao? Anh cũng thích ” Cô chưa từng quên lời nói năm đó, anh cũng thích loại hoa đó như cô.

” Mẹ Kiếp, đứng lại ”

Vài tiếng ồn từ phía ngoài đánh thức những suy nghĩ mơ hồ về quá khứ của Dương Hiểu Tình. Gương mặt cô khi này đã nhợt nhạt đi đến vài phần, cô bỏ qua mọi thứ đang suy nghĩ đưa mắt nhìn không gian hỗn loạn bên ngoài.

” Chị thoát ra khỏi cái suy nghĩ đó rồi à?” Dương Tử Hàn ngồi dưới sàn nhà dựa lưng vào tường, ngẩng mặt lên nhìn cô.

Dương Hiểu Tình khẽ gật đầu rồi mấp máy môi một cách mệt mỏi.” Đưa chị về đi ” Sau câu nói đó cô rời đi rất nhanh ra không gian bên ngoài.

” Tình, chị đứng lại ” Dương Tử Hàn chạy theo bóng cô rất nhanh nhưng bỗng nhiên bị một tên chặn lại.

Vài tiếng súng nổ liên tục vang lên, Dương Hiểu Tình không hiểu chuyện gì xảy ra liền tìm cách đi ra khỏi khu vực này một cách nhanh nhất. Chỉ tiếc rằng mọi thứ không dễ như thế, cửa chính đã bị đóng lại và được canh gác bởi mấy người da đen. Hiện tại cô không hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên mọi thứ ở đây trở hỗn độn đến khó hiểu. Ai nấy đều xông ra để tự bảo vệ chính bản thân mình, ngay cả cô khi này cũng bị nhầm đến.

Một vài tên xông lên Dương Hiểu Tình đều hạ được, có thể nói cách ứng xử với cô với mấy tên côn đồ này cũng khá chứ không kém gì.

” Tình, đằng sau ” Dương Tử Hàn từ phía sau hét lớn lên để ra hiệu cho Dương Hiểu Tình nhưng khi cô vừa kịp quay lại thì tên đó đã được hạ một cách tàn nhẫn bởi 4 nhát đạn của Trần Mặc Cảnh. Những tên khác nhắm đến cô sau đó thậm trí còn thảm hại hơn, một tay anh ấy hạ thủ đến 10 người trong tích tắc.

Dương Hiểu Tình lạnh nhạt quay lưng lại với phía Trần Mặc Cảnh, cho dù con tim cô khi này vẫn đình ninh rằng anh ấy vừa cứu mình. Anh ta biết làm như vậy cô sẽ rất đau không? Thà bị bọn họ đánh một cái, nghìn cái còn hơn được anh cứu một lần.. Liệu anh có hiểu sự chớ tre ấy chỉ mãi khiến trái tim này thâm lắng thuộc về anh không?

Giữa không gian hoảng loạn, người chạy trốn, người lao lên Dương Hiểu Tình vẫn bình tĩnh nhặt con dao dưới chân mình. Cô không quan tâm xung quanh có ai tấn công nữa, thậm trí có tấn công cô muốn xem anh ấy có cứu giúp mình không? Nếu còn thì năm đó anh bỏ đi vì lí do gì?

Máu, mùi máu rất tanh nó bắn tung tóe lên bộ y phục của cô, hóa ra anh vẫn đang giúp cô, thậm trí còn vùng chân đá bay họ khi tay súng hướng về một tên khác.

” Trần Mặc Cảnh, anh đang cứu giúp em với thân phận gì vậy? ” Dương Hiểu Tình đứng dậy quay người về phía Trần Mặc Cảnh, cô nở một nụ cười tinh tế giữa cái trốn kinh hoàng khi ai nấy đều lo sợ tính mạng của mình.

” Phía sau ” Giọng Trần Mặc Cảnh lạnh lạnh nhắc nhở cô, nhưng dần dần anh trầm hẳn đi.

Dương Hiểu Tình quay lại trước cả khi anh lên tiếng, cô đưa lưỡi dao sượt ngang qua mặt người đàn ông đó rồi đập hẳn xuống mặt đất một cách tàn nhẫn. Nhưng ngay sau đó cô lại nở nụ cười với người đàn ông trước mặt, một nụ cười ngây thơ chờ đợi câu trả lời trong bộ trang phục đầm máu sao?

” Mặc Cảnh, anh trả lời đi chứ? ” Giọng nói cô dịu nhẹ như làn gió thu giữa chiến trường ác liệt, cô vẫn nở nụ cười đón chờ câu trả lời của anh.

Trần Mặc Cảnh quên cả việc tấn công hay phòng thủ, anh gần như bị cô làm cho toàn thân cứng đờ. Anh không hiểu cô bé năm đó có đang ở trước mắt anh không, hay là đã chết rồi?

Vài tiếng còi báo động vang lên, những tiếng xe phanh gấp, ai nấy lại hỗn loạn tự tìm lối thoát cho chính mình. Chỉ còn hai người đứng đó nhìn nhau đến mức khờ dại..

Trần Mặc Cảnh cố gạt hết mọi thứ qua một bên, anh chạy nhanh đến phía Dương Hiểu Tình bế sóc cô lên vai mình rồi chạy đi.

Những bước chân vội dừng lại trước một bóng dáng quen thuộc, Dương Tử Hàn tức giận chặn đường Trần Mặc Cảnh. Cả hai mắt cậu đã chỉ có duy nhất một điều đó là phần nộ.” Tên khốn đứng lại đưa chị ấy cho tôi ”

” Chạy đi, chị cần một câu trả lời. Đừng nói ông ấy chị đi theo ai.. Được chứ? ” Dương Hiểu Tình vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt cô ấy có chút vui vẻ hơn mọi ngày. Dương Tử Hàn chỉ gạt đầu rồi bỏ đi rất nhanh, cậu hiểu mình nên làm gì lúc này thậm trí là dẹp đường cho hai người đó chạy.

Những cảnh sát cấp cao đều được điều đến, họ gần như chặn hết đường lối nhưng với sự xuất hiện của Dương Tử Hàn thì gần như mọi thứ trở nên hỗn loạn. Hiện tại là cơ hội duy nhất dành cho Trần Mặc Cảnh lên xe để tẩu thoát. Chiếc xe được Dương Tử Hàn quét sạch đám người ở hiện trường, cậu dường như dọn sạch đường cho cả hai bên trốn thoát một cách dễ dàng.

Chạng đường dài đến mức làm không khí trong xe ngột ngạt, Dương Hiểu Tình hiện tại vẫn chưa hỏi gì người bên cạnh bởi anh đang lái xe với tốc độ quá cao so với bình thường. Từng khúc cua đều khiến cô cảm nhận được cái chết đến gần hơn nhưng cho đến khi chiếc xe dừng lại ở một căn biệt thì cô vẫn còn nhìn thấy được bầu trời nhả nhem tối.

Trần Mặc Cảnh ngay sau đó rời xuống xe đi thẳng vào bên trong, anh không hề đoái hoài gì đến người con gái vừa kịp chạy ra để níu anh lại cảm thấy hụt hẫng như thế nào.

” Trần Mặc Cảnh... Một lí do thôi, một lí do để tôi từ bỏ anh..”

4. Chương 4

Phần 4

” Trần Mặc Cảnh... Một lí do thôi, một lí do để tôi từ bỏ anh..” Dương Hiểu Tình dốc hết sức lên tiếng, nhưng bước chân anh vẫn rời đi thậm trí còn rảo bước nhanh hơn trước.

Mọi thứ gần như tuyệt vọng, cô khụy ngã xuống mặt đất. Ở eo trái khi này đau quá, cô không hề nhớ bị một nhát dao ở đó, không hề nhớ nó đã đau như nào khi chỉ nghĩ lấy tinh thần để hỏi anh.. Tại sao anh có thể nhẫn tâm như vậy chứ?

” Cảnh anh bị sao vậy? ” Một giọng nữ đầy lo lắng vang lên khiến cô không thể không chú ý.

” Không sao ” Giọng anh lạnh lạnh đáp lại rồi dang tay ôm lấy cô ta vào lòng, hai người họ cùng nhau bước vào phía trong.

Dương Hiểu Tình khẽ cong môi nở nụ cười nhạt, cô ngược mắt nhìn bầu trời tối sầm lại. Những tia chớp nhè nhàng đang cố rạch ngang mảnh tối ấy ra, nhìn thật kinh hoàng. Tại sao hôm nay lại mưa, ông trời đang có chuyện gì vậy? Hôm nay cô cũng muốn khóc..

Vài giọt mưa tạm biệt mùa hạ để chuẩn bị lần mình sang mùa thu một cách trọn vẹn chẳng. Những hạt mưa nặng hạt dần tiếp xúc với cơ thể Dương Hiểu Tình, nó lạnh buốt giống như trái tim của anh ta vậy.. Rất lạnh.. Thậm trí còn lan vào trong vết thương ở phần eo, cảm giác tấy lên gần như muốn xâm nhập cả cơ thể cô.

Ở một phía của căn nhà, cặp nam nữ mỗi người một góc không ai đoái hoài đến nhau.

Trần Mặc Cảnh ánh mắt trầm lắng nhìn bóng hình người con gái qua khung cửa sổ mà lòng cứ nhói lên. Hiện tại anh chỉ muốn chạy xuống, ôm cô ấy vào bên trong nhà, ngoài trời mưa lớn quá!

Nãy giờ đã đến gần mười người ra đón Dương Hiểu Tình vào bên trong rồi nhưng cô ấy không nghe mà nhẩn tằm đánh bộn họ trọng thương. Ánh mắt cô luôn hướng lên bên trên, ánh mắt hoàn toàn là sự chờ đợi, sự đau thương đến tột cùng... Anh nhìn thấy tôi, sao anh không chạy xuống? Một chút thương hại anh cũng không có sao?

" Cảnh, anh không định xuống thật sao? " Mẫn Lạc ngồi đứng dựa lưng vào tường nhìn người đàn ông mặt đầy lo âu kia, anh ta rốt cuộc bị ngốc, hay đang lo sợ về tương lai của cô gái đó chứ?

Trần Mặc Cảnh quay lại, anh đưa tay xoa hai cực thái dương. Cuộc sống của anh vốn không thể để cô bước chân vào, đồng bần lầy không thuộc chung hạng với một viên kim cương. Anh đã từng muốn là đoạt, đứng năm đó anh đã nói cô là của anh, anh sẽ bảo vệ cô. Nhưng cuộc sống với những chuỗi bất ngờ anh nào hay có thể đảm bảo tính mạng của cô sẽ an toàn khi ở gần anh chứ?

" Đừng để mình hối hận, em thấy cô gái đó bị thương nặng đó " Mẫn Lạc khó chịu cau mày nhắc nhở rồi quay lưng rời đi.

Trần Mặc Cảnh không hề biết Dương Hiểu Tình bị thương, anh tự nhiên như bị đẩy xuống mấy tầng địa ngục. Cô ấy bị thương.. Là bị thương đó tên ngốc. Tại sao mà có thể vô tâm để cô ấy ngoài mưa được chứ?

Anh nhắc những bước chân vội vã chạy xuống lầu một, sau đó chạy đến chỗ cô như một tên điên, gần như anh cũng điên mất với chính bản thân mình rồi.

Giữa cơn mưa dày nặng hạt, Dương Hiểu Tình vẫn trụ nổi đến giây phút Trần Mặc Cảnh nhào ra đỡ lấy mình. Cô khẽ nở nụ cười hạnh phúc với anh, đôi nhợt nhạt khẽ mấp máy nói lên mấy lời " Cảnh em năm nay 19 tuổi rồi "

Câu nói kết thúc cũng là lúc mắt cô khẽ đóng lại, anh vội ôm cô vào lòng rồi đứng dậy quay lưng vào trong nhà.. Trần Mặc Cảnh gần như không còn chút gì để nói, anh hoàn toàn bị tê liệt toàn bộ dây thần kinh trong giây phút này.

" Kết " Chiếc xe lao thẳng vào công nhà Trần Mặc Cảnh, phanh rất gấp.

" Trần Mặc Cảnh, mày định đưa con tao đi đâu? " Dương Nhược Thiếu từ trong xe bước ra, phần nộ như giết hết đi sự dịu dàng của ông.

Hàn Như Tuyết vừa dừng xe cũng nhanh chóng rời xe, bà vội chạy về phía Trần Mặc Cảnh sắc mặt bà vốn đã nhợt nhạt giờ nhìn thấy Dương Hiểu Tình trong hoàn cảnh này bà vốn khó sức để trống rỗng.

" Cậu làm gì con gái tôi vậy? " Hàn Như Tuyết đưa tay lên sờ người Dương Hiểu Tình, toàn thân con bé lạnh quá, bà rất sợ.

Trần Mặc Cảnh hoàn toàn im lặng, anh vẫn nhắc bước chân đi vào bên trong. Điều quan trọng bây giờ với anh là giúp cô xử lý vết thương và sưởi ấm cho thân xác đang lạnh dần này.

Dương Nhược Thiếu chạy tới vội đỡ Hàn Như Tuyết.

" Thiếu... Con bé lạnh lắm. "

" Em ổn chứ? Đừng làm anh sợ.. Tuyết em ổn chứ? " Ông đưa tay lên lau những giọt nước mưa dính trên mặt bà.

Hàn Như Tuyết khẽ gật đầu " Anh vào xem con bé đi, kìm chế đừng nóng giận được không? "

Ông khẽ gật đầu rồi bước theo bóng Trần Mặc Cảnh, bà cũng nhanh chóng rảo chân theo.

Thực sự đừng sao nhé con gái!

Giữa một không gian rộng lớn, hai người đều bó hẹp khoảng cách tại chiếc giường để xem xét tình hình Dương Hiểu Tình.

Ai nấy cũng lo lắng, quan tâm cô nhưng không hề có bóng hình Trần Mặc Cảnh ở đó. Anh sau khi giao lại cô cho Dương Nhược Thiếu đã nhanh chóng rời ra ngoài.

Ở đầu đó của căn biệt thự, mùi thuốc gần như vây kín không gian gần đó.

” Cậu chủ, đồ của cậu. Cô Dương thay đã đồ xong, tình hình có chuyển biến tốt.” Nữ hầu cung kính cúi người đưa mấy túi đồ cho Trần Mặc Cảnh.

[...]

Trần Mặc Cảnh sau khi biết tin Dương Hiểu Tình tỉnh dậy liền quay về phòng mình xem xét tình hình của cô. Nhưng khi quay lại cô vẫn nằm mộng trên chiếc giường đó.

Căn phòng sau đó cũng khó thở với hai người đàn ông, Dương Nhược Thiếu gần như phải kìm chế đến mức đứng ra hít lấy thuốc hút để ngăn chặn phần nộ.

Trần Mặc Cảnh sau đó cũng hít một hơi thật sâu bước đến chỗ cặp vợ chồng kia.

” Thiếu ” Hàn Như Tuyết khó chịu lên tiếng nhắc nhở ông, bà biết hai người này mà lên tiếng chút cũng sẽ thành chuyện lớn.

Dương Nhược Thiếu quay lại nhìn bà, ánh mắt vô cùng kìm chế. Bà biết ông rất thương Dương Hiểu Tình, ông làm vậy là cũng muốn con bé tách ra khỏi mối quan hệ này. Cái ngày ông cho Trần Mặc Cảnh cơ hội ở bên con bé, cậu ta lại chọn cách bỏ rơi con bé. Nhưng không ngờ đã năm năm trôi qua rồi, duyên nợ này vẫn chưa dứt.

” Di đi thay đồ đi ” Trần Mặc Cảnh đưa túi đồ cho Hàn Như Tuyết, anh cũng khá biết cách ứng xử đó chứ? Nhưng việc này khiến người đàn ông phía trước gần như tăng thêm phần phần nộ.

Hàn Như Tuyết cũng hiểu gì đó quay lại gật đầu với ông chồng ” Chỉ là thay đồ thôi, anh phải kìm chế ” Bà nhẹ nhàng nhắc nhở ông rồi rời đi theo chỉ dẫn của nữ hầu.

” Chú muốn thay chứ? ” Trần Mặc Cảnh đứng dựa lưng vào cánh cửa phòng, đưa túi đồ cho Dương Nhược Thiếu.

Người đối diện không nhận, Trần Mặc Cảnh cũng không suy nghĩ nhiều để nó sang một bên.

” Tránh mặt đi, trước khi tôi không kìm chế được ” Giọng nói anh lạnh lạnh nhắc nhở người bên cạnh.

Người ta đuổi anh chẳng lẽ không đi, nhưng trước khi đi anh muốn qua xem tình hình cô trước đã. Bước chân vừa đến gần chiếc giường, người đàn ông kia cũng kịp quay lại với ánh mắt sắc lạnh.

” Tránh mặt đi ” Một lời cảnh cáo hết sức kìm chế của ông dành cho anh.

Dù sao cũng nhìn thấy mặt cô rồi, nó có chút sức sống hơn trước nên anh cũng yên tâm rời đi.

Cánh cửa đóng vào được một khoảng thời gian, Dương Hiểu Tình khẽ mở mắt một cách khó chịu. Bên cạnh cô bây giờ không phải là Trần Mặc Cảnh mà là Dương Nhược Thiếu, ông ấy có vẻ đang lo lắng chứ không có chút tức giận.

” Ba, anh ấy đâu rồi? ” Dương Hiểu Tình bản thân cũng không biết mình suy nghĩ cái gì, cô hiện tại muốn gặp anh.. Thực sự rất muốn.

Dương Nhược Thiếu khẽ xoa đầu con gái mình, ông nở nụ cười hiền từ rồi mãi mới đáp lại. ” Tình, đủ rồi về thôi. Cậu ta không đáng. ”

” Nhưng con có tình cảm với anh ấy, ba nói con làm sao? Ba đang ép con sống không bằng chết đó..”

Hết Phần 4

5. Chương 5: Hương Dương Chưa Hé Nở..

” Nhưng con có tình cảm với anh ấy, ba nói con làm sao? Ba đang ép con sống không bằng chết đó..” Mắt cô đã mờ đi bởi những giọt nước mắt vô tình không ngăn chặn lại được, trái tim cô dần như nghẹn lại. Hóa ra cái cảm giác muốn bắt chọn lấy thứ mình thích nhưng không được lại khó chịu đến vậy!

Dương Nhược Thiếu khẽ xoa đầu Dương Hiểu Tình, ông có chút nào đó hiểu cho nỗi lòng con bé nhưng hiện tại dù có để hai đứa đến với nhau thì đứa con gái của ông vẫn sẽ là người chịu thiệt. Là một ông bố, ông thực sự không nỡ đưa con vào đồng bùn lầy đó.

” Tình, muốn chiếm lấy một người đàn ông. Trước hết con nên thay đổi, đừng trẻ con vậy nữa ” Ông nhẹ nhàng nhắc nhở đứa con.

Vài tiếng bước chân vọng vào căn phòng, nó đang gần bỗng trở nên xa hơn. Dương Hiểu Tình thực chất không hiểu phỏng đoán của mình có đúng không? Cô liếc cả cái thân xác còn đau nhức này đến phía cửa phòng, nhưng vừa vực dậy Dương Nhược Thiếu đã giữ cô lại.

” Ở lại đi ” Ông tức giận nói với cô, ánh mắt đó đã hoàn toàn chuyển qua khó chịu với tính cách của cô.

Dương Hiểu Tình không hề doái hoài đến câu nói của ba mình, cô vội vã gỡ tay ông ra rồi mau chóng rời khỏi giường. Những bước chân của cô vội vã đến mức vừa mở được một bên cánh cửa nhìn ra ngoài đã hết sức chịu đựng ngã xuống.

” Cảnhh..” Giọng cô với gọi theo bóng hình Trần Mặc Cảnh phía xa, anh ấy có vẻ đang bước xuống dưới cầu thang, anh ấy đang trốn tránh cô sao?

Trần Mặc Cảnh từ xa nghe được tiếng gọi yếu ớt liền dừng bước quay lưng lại, anh đứng đó nhìn thân xác nữ nhân đã kiệt sức nằm bò trên sàn nhà. Cô ấy cần anh đến vậy sao? Thật chẳng thể chối từ những bước chân của chính mình để đến gần nữ nhân nữa rồi, anh chậm rãi bước về phía cô.

Những bước đi ấy lại thấy Trần Mặc Cảnh mai một dần con người mình đi, anh trở nên lạnh lùng, có những vầng hào quang uy quyền bước đến bên người con gái nhỏ bé kia. Dáng vẻ cương nghị, đầy sát khí u ám đầy khiến Dương Hiểu Tình run sợ hơn khi bước chân ấy đến gần mình hơn. Cô chưa từng quen con người này, sao lại giá lạnh đến mức cô muốn bỏ chạy khi ước nguyện của mình sắp đến vậy chứ?

Tiếng giày khi va chạm với sàn nhà đã ngắt, chỉ còn lại hơi thở ấm của Trần Mặc Cảnh, anh hiện tại đang tiến gần lại cơ thể cô. Những hơi thở đó không sưởi ấm phần nào cơ thể cô như trước đây nữa, nó chỉ khiến cô trở nên ớn lạnh hơn.. Nhưng lí do là vì cái gì chứ?

” Cảnhh..” Cô đã chút run rẩy khi gọi tên anh, ngay từ giây phút đó.

Trần Mặc Cảnh không nói gì, anh tiến sát đến cô hơn. Mùi hương trên cơ thể cô thật quyến rũ đó chứ! Mùi máu tanh còn vương vấn quanh cô, anh thích!

Cả người Dương Hiểu Tình lúc này run lên, anh đang làm gì giữa trốn thanh thiên bạch nhật như vậy? Đôi môi man mát đó đánh chạm nhẹ vào vành tai cô, anh đang đe dọa cô..

” Tình cảm em đối với tôi lớn vậy sao? Đợi một ngày đẹp trời nhất định tôi sẽ đến đón em ”

Hơi thở của Trần Mặc Cảnh hoàn toàn ám sự nguy hiểm dày đặc, Dương Hiểu Tình phải cố trấn an tinh thần để nhìn rõ bộ mặt người đàn ông trước mặt. Anh ta quả nhiên quá khác, những thứ đàn ông có anh ta đều có nhưng còn hoàn hảo hơn gấp bội lần. Nhất là cách làm phụ nữ siêu đúng không nguôi nhớ mong.

” Cảnhh.. ” Một lần nữa cô gọi tên anh, nhưng bước chân đó sau khi đứng dậy quay lưng bỏ đi thì không còn dừng lại mà cứ thẳng đường mà rảo bước.

Một vài phút trôi qua, Dương Hiểu Tình mới nhồm được người dậy cặp vợ chồng kia đã có mặt từ lúc nào không hay.

” Chúng mày làm xong rồi à?” Dương Nhược Thiếu giọng nói làm quan trọng hóa vấn đề, ánh mắt đến cử chỉ đều là rất khó chịu.

Hàn Như Tuyết nghe thấy vậy liền nhéo tay ông, ánh mắt chỉ lườm một cái cũng khiến ông ngoan ngoãn nghe lời.

” Nhìn mặt con có vẻ không ổn.. Sao hả? ” Bà ngồi xuống đỡ cô dậy, nhẹ nhàng hỏi thăm.

Dương Hiểu Tình chẳng mấy vui vẻ nhìn mẹ mình, chẳng lẽ bây giờ cô nói với bà ấy điều đó chẳng tốt đẹp gì. Anh ấy không giống chàng trai năm xưa, đứng ra bảo vệ con, thậm trí còn đáng sợ hơn mỗi khi đến gần nữa.

” Không sao đâu mẹ, mình đi về thôi ” Cô vội và lừa dối tất cả để rời đi khỏi nơi này, anh ấy đến cả một lời chào tạm biệt cũng không có.

Lần đó khi rời đi, Dương Hiểu Tình gần như ngó nghiêng những góc ngách của căn nhà rất kĩ. Và không có anh xuất hiện.

[...]

Hoa chờ cũng có ngày nở..

Đã gần ba tháng trôi qua, Dương Hiểu Tình ngày càng nở rộ ở độ tuổi mười chín, nam nhân đến hỏi cưới không ít. Mỗi ngày đến trường đều là tâm điểm của ngàn con mắt hướng đến, nhưng trong số đó đáng tiếc không có anh, một người vừa thân quen vừa xa lạ.

Ở một khán phòng nào đó, nữ nhân với bộ váy trắng tinh khôi, mái tóc đen óng mượt bước ra với những tiếng vỗ tay vang lên.

Dương Hiểu Tình khẽ nở nụ cười, cúi chào mọi người rồi bước đến chiếc dương cầm được chuẩn bị giữa sân khấu. Những nốt nhạc trầm lắng vang lên khiến cả khán phòng im lặng đưa mình theo bản nhạc, những đoạn ngắt rất đúng lúc, nhiều khi động phải tâm tư chìm lắng trong lòng khán giả. Ngay cả cô khi đàn những bản nhạc này, mỗi lần đặt tay mình lên những phím đàn là mỗi lần làm nhòa đôi mắt.

Hôm nay khác với mọi khi, cặp vợ chồng kia đã bay qua Canada công tác sau đó cũng tranh thủ hưởng thụ những ngày nghỉ bên nhau nên cũng chẳng có ai đến cổ vũ cô. Một ngày mới vì buổi trình diễn này mà khiến cô trầm lắng hơn, cô rất thích đàn nhưng mỗi khi đàn cô lại sợ bản thân mình không kìm nén được những cảm xúc vốn đã mang nó đi chôn sâu.

Khán phòng tan dần, không còn bất kì ai lên chúc mừng cô như mọi khi. Không còn những bó hoa hướng dương tươi thắm mà họ luôn chuẩn bị dành tặng cho cô, dù nó sẽ héo nhất sớm nhưng đó là niềm vui, hạnh phúc duy nhất.

” Tình, em đàn hay lắm ”

Một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau Dương Hiểu Tình, cô cũng có chút vui mừng vì lời khen này.

Nhấc bước chân cô khẽ quay người lại, là một bó hoa hướng dương được gói rất tinh tế được đưa về phía cô bởi một đàn anh tuấn tú. Liêm Chính sao anh ấy lại biết cô thích loại hoa này chứ?

Dương Hiểu Tình lưỡng lự nhận bó hoa từ Liêm Chính, cô thực sự không muốn nhận nhưng như thế có hơi quá với công sức anh đến đây không? Nghĩ đi nghĩ lại cô cũng nên nhận, không nhận thì thật khiến anh ta mất mặt.

” Cảm ơn anh ” Cô tươi cười nhận lấy bó hoa từ tay Liêm Chính.

Một tiếng động khó nghe ngay sau đó vọng khắp khán phòng, Dương Hiểu Tình cũng theo phản xạ tự nhiên nhìn theo hướng âm thanh. Thứ đầu tiên lọt vào mắt cô rất nhãn tâm, cô ghét nhìn thấy những hình ảnh như vậy, cô còn ghét những người làm những việc này hơn cả bọn sát nhân. Bó hoa hướng dương được gói rất đẹp, nhìn qua cũng khẳng định chủ nhân của bó hoa rất quyền quý, nhưng hiện tại nó đã bị bỏ đi còn bị nát mấy bông do những lần giẫm nát không thương tiếc.

Dương Hiểu Tình chạy từ sân khấu bước đến gần bó hoa nhặt nó lên, nhìn nó mà lòng cô thấy xót. Công sức của người trồng chắc rất cực mới được mấy bông nở rộ như vậy, tại sao lại có người nhẫn tâm chà đạp nó đến vậy chứ?

” Vẫn còn vài bông đẹp ” Cô vui vẻ nhìn những bông hoa chưa bị giẫm lên.

” Đồ bỏ rồi em vẫn nhặt được lên, thật đáng xấu hổ ” Giọng nói mỉa mai đầu đó vang lên, nghe rất chói tai nhưng cũng phải phủ nhận rất quen thuộc.

Dương Hiểu Tình không dám ngẩng mặt lên, cô biết đó là ai và cô biết sự tức giận trong người đó đang lớn như thế nào? Trần Mặc Cảnh anh ấy thấy cô nhận hoa từ một người đàn ông khác.. Đặc biệt hơn đó là loài hướng dương. Loài anh đã đưa vào danh sách cấm kỵ.

” Cảnh.. Em khô...ng ” Cô không thể nói lên lời.

Bó hoa trong tay Dương Hiểu Tình nhanh chóng bị Trần Mặc Cảnh giật lấy, anh vứt nó xuống sàn rồi dùng chân liên tục giẫm nát nó.

” Hướng dương sẽ không nở nữa, dù em có trăm lần trồng lại. ” Anh nhấn tâm động vào nỗi đau lớn nhất của Dương Hiểu Tình, năm đó loài hoa này đã không nở lại vì cô đã nhận hoa từ một chàng trai khác không phải anh.

Kí ức đó chưa bao giờ cô quên, năm đó anh tức giận đến mức phá hỏng cả vườn hoa vừa kịp hé nở.Nhưng vẫn là cô sai vì cô đã từng ngây ngô nói với anh. ” Hướng dương chỉ anh biết, chỉ anh trồng em sẽ nhận. Nghìn lần quý nó như anh ”

6. Chương 6: Cắm Hận

Kí ức đó chưa bao giờ cô quên, năm đó anh tức giận đến mức phá hỏng cả vườn hoa vừa kịp hé nở.Nhưng vẫn là cô sai vì cô đã từng ngây ngô nói với anh. ” Hướng dương chỉ anh biết, chỉ anh trồng em sẽ nhận. Nghìn lần quý nó như anh ”

Đúng.. Năm đó cô đã mở lời mật ngọt trước với anh, sao giờ lại nhận hoa của một chàng trai khác chứ? Anh ấy đang giận, những đóa hoa cũng bị sức nóng đó dập tắt đi sự sống.

Dương Hiểu Tình vội vã dùng tay giữa chặt lấy cổ chân của Trần Mặc Cảnh để ngăn chặn sự tức giận trong anh. Nhưng mọi chuyện không như cô nghĩ anh ta tàn nhẫn, vô tâm dùng chân hất mạnh người cô ra. Anh đã không như năm trước nâng niu cô nữa rồi, sao con người này có thể u ám đến vậy cơ chứ?

” Tình, em không sao chứ? ” Liêm Chính từ trên bậc trình diễn nhảy xuống đỡ lấy Dương Hiểu Tình.

Dương Hiểu Tình vừa nhận được vòng tay của Liêm Chính gần như mất đi hết xúc giác, cô phải nhanh chóng rời khỏi anh ta trước khi Trần Mặc Cảnh tức giận hơn. Nhưng chưa kịp rời khỏi đó anh đã tức giận cúi xuống siết chặt lấy cổ tay cô, kéo cô về phía mình.

” Cảnh.. em ” Dương Hiểu Tình chưa kịp nói hết câu đã bị ánh mắt của Trần Mặc Cảnh dọa cho đến mức sợ hãi úp mặt vào lòng ngực anh.

Vài tiếng động nghe rợn người vang lên, những tiếng kêu la thảm thiết của Liêm Chính, cộng thêm vài tiếng đá chân làm hỏng đi vài phần xương cốt nào của cậu ta. Thật quá sức tàn nhẫn, chỉ vì một bó hoa.. Thảm hại..

Dương Hiểu Tình thật tình không dám nhìn, cũng chẳng dám mở lời ngăn cản bởi nếu cô lên tiếng ngay cả cái mạng nhỏ của Liêm Chính cô cũng không chắc chắn sẽ giữ được. Trận giải tỏa cơn nóng gần như đã kết thúc, không gian yên tĩnh hẳn thêm chút mùi tanh thoảng qua của máu tươi thật nóng hổi. Cô cũng chỉ biết cười cho số phận mình thật trớ trêu, khi anh ôm cô trong cái vòng tay ấm áp này lại có thể suýt lấy đi một mạng người.. Trần Mặc Cảnh, anh thật đáng sợ nhưng đó lại chính là tính chất của người cô phải lòng.. Biết sợ nhưng vẫn muốn đến gần, hơi thở của anh sẽ làm cô lưu luyến đến mức lún thân xuống đám bùn này, ngàn năm không hồi hận.

Trần Mặc Cảnh thỏa mãn nỗi lòng nóng vội của mình xong cũng nhanh chóng ẵm Dương Hiểu Tình quay lưng bước ra khỏi khán phòng. Nơi thoảng mùi máu nhưng lại được cảm nhận hơi ấm của anh, mạng người với cô đôi khi không quan trọng. Anh đang ghen đúng không? Nỗi lòng của một người khi yêu, rất thích đối phương ghen.. Anh biết không? Dù tàn nhẫn nhưng cũng rất ngẫu. Nhưng đó chỉ là phần suy nghĩ rất nhỏ trong cô, hiện tại mức độ sợ hãi anh đem lại cho cô lớn đến mức lấn át hết tất cả. Vì cơn ghen của anh giống như cơn phần nộ của thần chết đàn áp cô.

Ánh mắt chỉ hướng về phía trước, một chút cũng chẳng dành cho cô. Một cái liếc nhìn dù chỉ là vô tình cũng không hề có. Là anh vốn vô cảm hay đây chỉ là cảm nhận vô tình của cô thôi.

Chiếc xe được đỗ hẳn ngang chính giữa nơi diễn ra buổi diễn dương cầm, hóa ra là của Trần Mặc Cảnh. Những bước chân chậm rãi bước đến nó với một thái độ khó chịu.

Trần Mặc Cảnh khẽ cúi người xuống, dùng một tay đỡ Dương Hiểu Tình, một tay mở cửa. Chẳng có thứ gì tệ hơn khi anh thẳng tay ném cô vào bên trong như một món đồ tệ hại.

Cánh cửa đóng lại, Trần Mặc Cảnh cũng bước lên ghế sau ánh mắt anh thể hiện đủ rõ những ý đồ của mình. Anh khẽ tiến người về phía Dương Hiểu Tình, thân hình vạm vỡ bỗng chốc với tình thế ở trên nữ nhân đang sợ hãi không đường trốn tránh.

” Cảnh.. em có thể tự về ” Dương Hiểu Tình đưa tay chống giữ lấy tấm ngực đang dần va chạm với cơ thể mình, cô không thích anh như thế này. Liệu anh đã như vậy trước mặt bao nhiêu cô gái? Một điều đã đặt trong những điều cấm kị, anh đã qua lại với nữ nhân khác chưa?

Trần Mặc Cảnh không đoái hoài đến câu nói của Dương Hiểu Tình, anh nắm giữ lấy hai cổ tay đang che chắn khoảng cách của hai người, mạnh tay kéo nó ra phía sau tạo nên một hình ảnh đẹp mắt.

Dương Hiểu Tình khẽ cự người, cô không có đường lui nữa. Anh đang tiến lại gần cô với cái nhiệt độ cơ thể lạnh nhạt đó, khôn nạn. Tại sao anh có thể cưỡng bức cô chứ? Cô không thích anh như vậy.. Thật lòng, không có thích cô đang rất sợ hãi. Từng giây kéo anh lại gần hơn là cơ thể cô lại run lên.. Tất cả chỉ có thể thỏa mãn lòng tự cao của anh thôi, cô hề muốn anh như vậy rất ghê tởm.

” Cảnh.. Cảnh.. Đừng ” Dương Hiểu Tình sợ hãi trốn tránh ánh mắt của Trần Mặc Cảnh nhưng chưa kịp nói hết lời đã liền bị anh khóa chặt môi.

Nụ hôn đó như giết chết ý trí của Dương Hiểu Tình, cô chỉ biết tròn mắt, lòng ngậm đắng cay tủi nhục để anh hành hạ đôi môi anh đang dần đổ mọng của mình. Cánh môi anh man mát mát lấy cánh môi đầy mật ngọt của cô. Chiếc lưỡi luôn cố gắng luồn lách để phá vỡ rào cản trắng đều tấm tắc để thăm dò bên trong. Môi lưỡi hai người dây dưa nhau đến mức hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Hoa chưa nở, lòng người đã tàn!

Dòng nước ầm lặn dài trên má Dương Hiểu Tình, đau hóa ra đến mức ghen cả cổ họng lại không thể diễn tả được. Anh vừa buông tha cho cánh môi đỏ ửng đang dần sưng lên, cô đã sợ hãi bặm lấy nó trước khi anh lại dùng nó để thỏa mãn chính mình. Cô sợ con người này, cô không muốn có tình cảm với anh ta. “Trần Mặc Cảnh anh muốn em ghét bỏ anh đến vậy sao?”

Sự sực tỉnh trong ý trí của Trần Mặc Cảnh quá lâu, bàn tay anh vẫn lẩn mò vào nơi mẫn cảm của thể cô. Anh bị cơn ghen tức ấy trở thành một con sói hoang, đang tiếp cận con mồi để đưa lên bàn ăn thịnh soạn.

” Trần Mặc Cảnh.. đồ tồi ” Dương Hiểu Tình hét lên, nước mắt cô cứ không ngừng lăn trên má.

Trần Mặc Cảnh khi này mới sực lại, anh cũng chẳng biết anh đang làm gì? Anh đang để tay ở đâu, anh đang siết chặt cổ tay cô đến mức đỏ hằn cả một vết. Cô ấy khóc rồi, cô ấy vẫn đang khóc, cô ấy nhìn anh với ánh mắt thù hận.

” Xin lỗi ” Trần Mặc Cảnh khẩu miệng mấp máy nói lời xin lỗi. Nhưng dường như cô gái kia chưa kịp nghe nó đã vội vỡ cửa tẩu thoát với tốc độ nhanh nhất có thể.

Bước chân của cô ấy không quá nhanh, Trần Mặc Cảnh có thể đuổi theo. Nhưng anh có giống một con thú đang săn mồi quá không chứ? Tàn độc, tự cao? Anh vốn chẳng là ai.. Chỉ vì cầm được mạng người trên tay để người ta nể phục nhưng vốn là bị căm ghét.. ” Thế giới này cô độc với tôi, Tình xin em căm hận tôi như họ. ”

7. Chương 7: Độc Chiếm

[...]

Trời đã nhả nhem tối, chưa một giọt nước, chưa một miếng cơm, cũng chẳng ngõ bên ngoài có gì? Y phục cũng chưa thay. Ai nói cho cô một giải pháp tốt nhất đi, cô ghét mọi thứ xảy ra như vậy? Cô ghét phải nhìn anh với ánh mắt căm hận, nhưng đã đến nước này cảm xúc dường như đã chi phối mọi thứ.

Thời gian đã trôi quá nhanh, tình cảm này xảy ra cũng thật khó hiểu. Dương Hiểu Tình còn nhớ năm cô 7 tuổi, đóa hoa hướng dương đầu tiên nở do sự chăm sóc tận tình của cô và anh. Thực sự nó không nở quá rõ nhưng sau này với cô đó là hóa đẹp nhất.

Khi đó cô chọn lựa thời gian ra vườn rất kĩ càng để tránh gặp mặt Trần Mặc Cảnh, nhưng một ngày trời nắng to vào tháng 5. Cánh cửa phòng cô bỗng được mở ra bởi Trần Mặc Cảnh, dáng vẻ anh vẫn lạnh lùng có chút nét cương nghị trưởng thành trong con người mười sáu tuổi năm đó.

” Hiểu Tình, tôi đưa em xuống xem hoa ” Giọng anh khi đó trầm hẳn đi, ánh mắt gần như đang mong đợi sự đồng ý từ cô gái.

Dương Hiểu Tình không trả lời, cô gấp cuốn sách đang đọc dở chậm rãi bước đến chỗ Trần Mặc Cảnh. Ngõ ra lần đó cô định tự bước xuống vườn nhưng vừa đến cửa anh đã ẵm cô lên, rồi bước đi rất nhanh.

Lần đó, vườn hoa nở rộ cả một lượt trông rất đẹp mắt.

” Tình, đẹp chứ? ” Anh khẽ xoa đầu hỏi nhỏ với cô.

Dương Hiểu Tình khi đó vốn không thân mật với Trần Mặc Cảnh rất ít nói, thi thoảng gật đầu cho có.

Thời gian cứ trôi qua cho đến một ngày mưa lớn, những hạt mưa nặng hạt gần như muốn đè chết vườn hoa nhà cô. Ngày đó, có lẽ là định mệnh đưa thuyền cho hai người bước lên.

Trần Mặc Cảnh trở về nhà với tình trạng hết sức nguy kịch, máu me ướn nhẹp khiến mùi tanh thoảng khắp căn nhà lớn. Đường đi cũng không rõ, anh đụng đổ không ít đồ cổ của Dương Nhược Thiếu rồi cuối cùng gục ngã. Ngày đó ba mẹ cô không ở nhà họ đều đi công tác bên Úc, người làm về đêm cũng đều đi nghỉ ở căn nhà phía sau. Vệ sĩ cũng hết sức ngăn cản sự điên cuồng của anh, nhưng đều phải từ bỏ.

Cuối cùng người sợ hãi nhắc những bước chân nhỏ đến chỗ anh lại là Dương Hiểu Tình. Con bé 7 tuổi khi đó làm được gì khi thấy cảnh tượng kinh hoàng trước mắt? Đúng cô có sợ hãi nhưng ba cô nói không thù không hận thì thấy cũng phải bước đến xem tình hình, nên cô cũng liều mình bước đến gần anh.

Máu từ Trần Mặc Cảnh chảy ra không ít, nhiều nhất có lẽ nói ở phần đầu. Lúc mới biết Dương Hiểu Tình chỉ đứng phía sau chưa thấy rõ, còn khi này cô đang đứng trước mặt anh ấy. Đôi mắt ấy gần như bị hủy hoại, máu chảy ra rất nhiều, nhiều đến mức khiến nam nhân tàn độc đó hét lên vì sợ hãi.

” Anh.. không.. sao chứ? ” Giọng nói của cô khi đó run lẩy! Ai đứng trước hoàn cảnh này không sợ được chứ? Nhìn anh ấy khi đó gần như mất đi hết sức sống.

Trần Mặc Cảnh định hình được người trước mặt, im lặng hẳn đi. Anh khi đó cố trấn an lại tâm lí mình, cố gắng kìm chế nóng giận.

” Hiểu Tình, đừng nhìn. Đi ngủ đi ” Anh khẽ nhắc nhở, giọng nói vẫn lạnh lạnh.

Khi đó dù nhỏ nhưng Dương Hiểu Tình biết anh không nhìn thấy, không hề biết mình ở đâu. Đến cả mạng này về nhà cũng nhờ hai tên vệ sĩ của ba cô, đúng là hết sức thảm bại nhưng cũng rất đáng thương.

” Anh ngồi đó, em đi gọi bác sĩ ”

” Đừng gọi ”

Câu nói của anh đứng ra khi đó chẳng có tác dụng với một cô nhóc thông minh, lanh lợi này. Không những không sợ hãi, khi đợi xe cứu thương đến cô còn dùng khăn ướt lau sạch gương mặt đầm máu của anh.

” Không sợ sao? ” Giọng anh lạnh lạnh hỏi cô.

” Cùng là người sao phải sợ ” Câu nói của cô có muốn phản lại cũng không được, anh đã chịu thua một cô nhóc 7 tuổi khi đó. Anh cũng thích tiếp xúc với cô hơn, rất nhẹ nhàng.

Bệnh viện kéo dài một thời gian nhàm chán, giấc mạc hồng trời đất không biết ra sao. Trần Mặc Cảnh chỉ biết dựa dẫm vào Dương Hiểu Tình, còn rất nhỏ nhưng cũng giúp giúp anh việc đi đứng, ăn uống. Anh không hề nản lòng như những bệnh nhân khác, cuộc sống anh khi đó rất thanh thản không phải đánh nhau để duy trì mạng sống mà ngồi đây nói chuyện với một cô nhóc. Rất vui!

” Hiểu Tình, tôi ở đây bao lâu rồi? ” Việc đọc sách của Dương Hiểu Tình vừa xong, anh liền lên tiếng hỏi.

Cô bé chần chừ một hồi rồi mới trả lời ” Đã 3 tháng ”

” Em đưa tôi đi đến chỗ chú được chứ? ”

” Ba đang bận, để chút nữa. Tránh buồn chán để em bật nhạc anh nghe ”

Thời gian cứ kéo dài hàn gắn đến một tình cả chẳng có gì tốt đẹp, hết sức bi thương về tuổi tác, hay cách duy trì cuộc sống của mỗi người. Ngày ngày đến đọc sách, mở nhạc cho Trần Mặc Cảnh đã đi vào nếp sống của Dương Hiểu Tình. Cô đã gần gũi với anh hơn từ đó, hai người thường xuyên nói chuyện với nhau đến giờ cơm. Khi những đợt điều trị ít đi, anh cũng quay về nhà cô. Cuộc sống của anh chỉ toàn màu đen, nhiều câu chuyện anh kể cho cô nghe cũng đầy thương cảm, tăm tối đến mức chẳng thấy lối ra.

Một bản nhạc thê lương khê vang lên, những tiếng nước chảy lại gần như lấn át nó khiến nó lu mờ. Dương Hiểu Tình hiện tại rất hận bản thân mình, tại sao? Tại sao hồi non dại đó cô lại có tình cảm nam nữ với anh? Tại sao khi anh bỏ đi vẫn cố tình duy trì nó đến mức này? Cô không muốn nghĩ về quá khứ nữa? Ai cũng có nỗi lòng của mình.. Chắc vậy..

Hơn mười cuộc gọi không bắt máy, phòng vẫn sáng. Trần Mặc Cảnh ghì chặt lấy chiếc điện thoại trong tay, anh đưa ánh mắt lo lắng nhưng vẫn chẳng giảm đi những khoảng lạnh nhìn căn phòng quen thuộc.

” Là em không bắt máy hay là có chuyện gì? ” Khẩu miệng anh khê mấp máy vài tiếng.

Gió thu se lạnh, cửa rèm đã được thay bởi một loại vải tông trắng mỏng manh cứ thoáng bay qua lọt vào tầm mắt Trần Mặc Cảnh. Anh muốn leo vào đó xem tình hình cô, anh nghĩ mình nên làm vậy. Đường lối ở biệt phủ rộng lớn này anh rõ đường lối, nơi nào ít người canh gác, leo vào từ đâu sẽ không bị bắt. Một chuyện đơn giản với khả năng lâu năm của Trần Mặc Cảnh.

[...]

Người con gái vừa mới tắm xong bước ra trong bộ váy ngủ mỏng manh, cả người toát lên chất thiếu nữ thu hút ánh nhìn nam nhân. Nàng không mặc nội y, thân thể trắng hồng thấp thoáng qua loại vải mỏng manh đủ làm tính chất của con người nam nhân biến đổi qua một cái thoáng nhìn. Nhũ hoa hồng hào mới tắm xong cứng cảm nhô dậy, mọi thứ hiện ra một cảnh xuân tuyệt đẹp, không góc chết.

Dương Hiểu Tình từ khi ra khỏi phòng tắm, vẫn đang chỉnh trang lại chiếc váy có chút xộc xệch. Mãi sau mới ngẩng mặt lên, phòng cô hiện tại thấp thoáng một bóng hình nam nhân.

” Trần Mặc Cảnh, sao anh lại ở đây? ” Dương Hiểu Tình lạnh nhạt quay góc nhìn chính diện khỏi đôi mắt sắc lạnh của Trần Mặc Cảnh.

” Không đến bất ngờ, sao nhìn thấy thứ hoa mỹ như vậy ” Giọng anh lạnh lạnh đưa mắt đồng đều sự phán xét của câu nói.

Người Dương Hiểu Tình khựng lại trước những bước giầy va chạm với sàn đá, anh đang đến gần cô hơn. Cô cũng theo phản xạ lùi vài bước, chuẩn bị những bước phòng thủ tốt nhất. Nhưng những nhịp điệu tấn công của cô có tàn độc đến đâu cũng thua trước nam nhân này chỉ trong tích tắc.

” Sao anh có thể độc ác với tôi vậy chứ? ” Cô hét lên trong tức giận, cả hai tay đều bị anh khóa chặt nên liền dúi chân để ra đòn.

Trần Mặc Cảnh nhanh chóng dùng một tay để khóa chặt hai cổ tay cô, một tay nhanh chóng giữ lấy phần bắp chân đang định tấn công anh. Khóe môi anh khẽ cong lên thể hiện một ý đồ khó nói. " Tôi không những độc ác với em mà còn độc quyền chiếm hữu em."

8. Chương 8

Bàn tay Trần Mặc Cảnh khẽ trượt theo đường cong của chiếc đùi trắng hồng đầy sức nóng của thân nhiệt nữ nhân. Vuốt ve nó một hồi lâu, anh mới bắt đầu cầm lấy chân cô kéo lên bằng với độ cao của eo mình.

" Cảnh, anh dám.. Bỏ tôi ra " Dương Hiểu Tình hét lên, ánh mắt đã đỏ hoe với lòng hận thù với nam nhân ngay trước mặt.

Trần Mặc Cảnh có nghe như không, cơ thể của cô hiện tại hết sức ngọt ngào khiến anh đã động liền không muốn rời. Từng đường đi của tay anh giống như một liều thuốc kích thích khiến màn dạo đầu của cuộc chơi trở nên hoàn hảo.

" Cảnh.. Đừng mà " Cô sợ hãi đến mức cả người cứ run lên, cô không kháng cự lại được anh. Càng không tỏ ra mình mạnh mẽ hay là mặc kệ cử chỉ của anh như trong suy nghĩ của mình.

Cả thân thể kiều mỹ nằm gọn trong tầm mắt Trần Mặc Cảnh, anh ghì mạnh cổ tay cô vào cửa phòng chỉ với một bàn tay lớn của mình. Tay còn lại thì thoải mái rong chơi đến hai núm đồi đang nhô lên qua làn váy trắng mỏng manh.

" Cơ thể mới lớn của em chỉ khi này thường thức mới để lại hương vị trọn đời " Anh đưa tay qua lớp váy mỏng bên dưới, bỏ qua khu vực huyền bí ẩm ướt, cái nơi được cho là tuyệt hảo của dục vọng từ từ trườn theo đường cong của eo đi đến khoảng đồi hồng hào.

Nơi đó nhô lên cứng cáp, mềm mại thật khiến anh thích chơi đùa.

Về mặt anh không biểu lộ nhiều, nó vẫn còn cái cương nghị, chính trực, lạnh lạnh thoáng qua của một người đàn ông trong tuổi thành đạt. Lí trí anh chạy theo men cảm xúc của cơ thể cô, nắn bóp nơi mẫn cảm của cơ thể nữ nhân một cách chuyên nghiệp.

Chiếc váy trắng mỏng manh kia gần như đang chế đi sự hoàn mỹ khá nhiều, anh chịu không nổi cái sức nóng của dục vọng này nhanh chóng mạnh tay gỡ nó xuống. Hai dây váy mắc lại ở bờ vai gầy của cô gái, nhưng cũng trễ xuống phần nào để lộ bộ ngực chưa tròn trịa của thiếu nữ.

Cổ tay Dương Hiểu Tình được buông lỏng, giờ cô mới cảm nhận được nó đang tê lên. Anh gần như bỏ đi ngay sau đó, tay đưa lên xoa hai cực thái dương. Tội giết người với tội cưỡng bức thân xác cô, lúc này anh vẫn muốn thử ngồi tù vì cái dục vọng nồng nhiệt đó hơn. Tại sao càng lớn cô lại có đủ tính kích thích của phụ nữ vậy chứ? Đau đầu chết được.

" Tình, một ngày nào đó tôi sẽ tìm lại hương vị mật ngọt này. Đừng hận tôi " Trần Mặc Cảnh đưa tay lên vuốt tóc một cách khó chịu, anh thực sự không kim được cái chất kích thích này. Chỉ biết để lại lời cảnh báo trước.

Dương Hiểu Tình ngồi ngực xuống sàn nhà, ôm lấy cơ thể mà đau đớn trong cảm nín.

Trần Mặc Cảnh một lúc sau quay lại nhìn đưa mắt nhìn Dương Hiểu Tình, anh đúng là đã kìm nén từ rất lâu không phải hiện tại, mà là từ trong quá khứ từ khi cô chưa đủ tuổi trưởng thành. Cái năm cô mười một tuổi, anh đã hai mươi cũng là cái tuổi ăn chơi đằm đúm nhưng không anh lại chỉ động lòng với một cô nhóc. Trước giờ đến một cô gái anh cũng chưa động chạm, anh ghét nữ nhân, ghét cả người phụ nữ sinh ra mình. Một cô bé ngây thơ giờ bị anh làm cho bẩn đục, nhưng anh lại chẳng thể dằn lòng bởi vì gì? Có khuất mắc gì sao?

Thoảng qua hơi lạnh của gió cuối Thu, Trần Mặc Cảnh định hình lại tâm lí của mình. Anh sai, đúng là anh sai, nhưng cái sai đó lại khiến anh không phải kìm nén đến mức phải ngậm đắng quay lưng. Chợt anh mới nhận ra cái lí do anh đến đây.

Trần Mặc Cảnh quay lại đi về phía bàn uống nước, cầm chiếc cặp lồng nhỏ bước đến phía Dương Hiểu Tình.

Anh khẽ ngồi xuống, nhìn người con gái vẫn còn ám khí sợ hãi, anh đúng là quá mạnh động rồi. Nhưng sự nóng vội của nam nhân trước tình cảnh này quả có sai cũng chẳng mấy đáng trách.

” Tình, ăn chút cháo chứ? Tôi đoán em chưa ăn gì ” Trần Mặc Cảnh vừa nói vừa mở cặp lồng ra, mùi cháo thịt thoảng khắp căn phòng lớn.. Thật may, nó vẫn còn nóng anh cứ nghĩ nó nguội rồi chứ?

Dương Hiểu Tình khẽ ngẩng mặt lên nhìn nam nhân trước mặt, anh định chơi xong đồ bằng cách này à? Lại còn chọn đúng thứ cô thích nữa. Anh rốt cuộc là muốn cả đời này cô dù muốn hận thù vẫn phải lưu luyến anh sao?

” Đừng từ chối, nhìn em tôi biết em thích ” Anh khẽ đưa tay xoa đầu cô, một trong những cử chỉ cô rất thích nhận được từ anh mặc dù nó cứng nhắc.

Dương Hiểu Tình hất mạnh tay Trần Mặc Cảnh ra khỏi đầu mình, anh nghĩ mình đang làm gì vậy? Cô dù muốn nhưng rất đau, cổ họng đã nghẹn lại đến mức chỉ muốn tìm một khoảng trống hét lên hét những nỗi lòng đau thương.

” Giận hả? Chẳng phải em nói em 19 tuổi rồi sao? ” Khóe môi Trần Mặc Cảnh cong lên một đường tinh tế, đủ ý đồ xấu xa của một nam nhân để đe dọa cô gái nhỏ kia.

Mắt Dương Hiểu Tình tròn tròn nhìn Trần Mặc Cảnh, rồi lại ngước mắt xuống gồi nín thính. Không gian vắng lặng đi chỉ còn hơi thở của hai người. Anh sau đó cũng có ý định rời đi, chỉ đợi cô trấn tĩnh tinh thần rồi nói vài lời. Thời gian này anh khá rỗi, gặp lại được cô rất vui nhưng không ngờ lại mang nhiều đau khổ cho cô đến vậy. Giờ cũng lạnh rồi, chiếc váy mỏng manh này chẳng mấy có thể phủ ấm cơ thể nhỏ của cô. Có nên mở lời nói cô đi ngủ rồi anh sẽ đi không?

Trần Mặc Cảnh khẽ vỗ vai Dương Hiểu Tình vài cái nhưng không thấy động tĩnh gì. Sau đó cũng đưa tay vén vài lọn tóc rũ rượi trước gối cô rồi đưa người lựa góc để nhìn cô rõ hơn. Im lặng vậy hóa ra đã ngủ, trông cô cũng khá vô tư mắt chưa ướt vậy hẳn là chưa khóc.

” Mạn phép ôm em ngủ một đêm được chứ? ” Anh nhỏ giọng hỏi cô.

Trần Mặc Cảnh không chần chừ lâu, anh nhanh chóng đóng nắp cặp lồng lại sau đó khẽ ẵm cô lên giường. Anh biết dù gì cô cũng sẽ không cho nên thay vì mượn thời cơ này lấn đến, sáng mai cố dậy sớm rồi chuồn cũng không muộn.

Đặt cô lên giường, anh dùng thiết bị tự động kéo rèm, đóng tắt điện khắp căn biệt thự rồi tiến đến gần cô.

Mùi hương trên người cô quả rất ngọt ngào, không giống năm xưa vẫn dùng những hương vị của lũ trẻ. Cô quả là có thay đổi nhưng với một con quái thú như anh, có phù hợp để hưởng lợi phẩm này không? Anh từng nghĩ mình từ bỏ tất cả để làm một người bình thường nhưng để tìm được sự sống điều đó anh không thể lật ngược lại.

” Hết đêm nay, nếu không gặp lại. Em vẫn sẽ nhớ tôi chứ? ”

9. Chương 9: Mạc Tuấn

Dương Hiểu Tình khẽ cựa người quay sang phía Trần Mặc Cảnh, cảm giác thiếu thốn cái gì đó để ôm với cô rất khó chịu nên cũng khua bừa lấy thứ trước mắt rồi rúc vào lòng anh. Trong mơ màng cô cảm nhận được mùi hương quen thuộc nhưng cũng cố lơ đi, bởi lần trước cô không nhằm nó đã được thể bằng một hương khác. Nhưng cũng chẳng hẳn là thể, có thể cô vờ đi là không biết anh bên mình chăng? Đôi mắt cô không

dám mở mà đưa sự ham muốn nhỏ bé của mình ôm lấy anh. Anh ấy nói sẽ không gặp lại sao cô thấy nói thế? Hóa ra bị làm nhục đến mức chẳng dám ngược mắt nhìn anh nhưng lại muốn níu kéo. Nói cô nghe đó có phải là tình yêu không? Hay cái tuổi mười chín vẫn còn quá non dại?

Anh hỏi cô vẫn sẽ nhớ anh hay sao? Đúng sẽ là nhớ anh, vẫn sẽ nhớ nhưng sẽ không non trẻ mù quáng nữa. Anh biết không năm năm trước, cô chờ anh như một con ngốc đến một bữa ăn cũng chẳng thèm ngó mà chỉ biết đứng chờ anh quay lại. Năm đó anh bỏ đi vì gì? Vì không bảo vệ được cho cô sao? Sao anh có thể ngốc đến vậy chứ?

Trần Mặc Cảnh năm đó tại sao lại như vậy chứ? Anh biết một cô gái mười bốn tuổi ngây thơ chờ đợi cái tình yêu lâu dài đến mức nào không? Rồi anh bỏ đi chẳng một lời nói, điện thoại gọi hơn trăm cuộc không bắt máy, tin nhắn cũng chẳng ít hơn rồi anh không trả lời. Cuối cùng cô nắn nót viết thư tay gửi anh nhưng không có hồi trả lại.

Năm đó, Dương Hiểu Tình còn nhớ như in cái cảm giác ngỡ ngàng khi mới ngủ dậy liền nhận được tin Trần Mặc Cảnh đã sắp xếp đồ đạc quay về nước. Cô chỉ biết cười lớn, cười đến mức không thể cười được nữa vì phải nhường phần cho nước mắt.

” Hóa ra là anh đã đi rồi ” Đó là câu nói mỗi khi cô chạy qua phòng anh nhưng khi mở cửa ra chỉ có một không gian trống rỗng như những phòng dành cho khách khác. Cô thực sự mệt mỏi đến mức ghen thờ. Cô biết ngay từ đầu là cô sai, là cô bắt buộc cái tình cảm này cũng được anh chấp nhận bước đến cùng. Nhưng rồi tất cả chỉ dừng lại ở một buổi sáng đầu hạ.

Nhiều lần đã thử bay qua Anh Quốc nhưng lại nhận được tin anh bận học, mỗi lần đều là anh bận học. Anh à! Cô ấy đã rất nhớ anh.

[...]

Một buổi sáng cuối Thu, Dương Hiểu Tình tỉnh dậy như thường ngày cũng chẳng thèm ngó ngang đến xung quanh. Cô tự vệ sinh cá nhân rồi thay đồ, chuẩn bị sách vở đến trường. Không khí vẫn như mọi ngày chỉ là cô vẫn đang ngượng ép bản thân mình không có gì xảy ra, khi cô tỉnh dậy mùi hương của anh vẫn còn rất rõ bên cạnh. Anh đi thật rồi sao? Về Anh Quốc à?

Chiếc xe vẫn tiếp tục chạy trên con đường thân quen, sắp đến trường rồi nhưng sao cô muốn đổi hướng vậy chứ? Nếu anh về Anh Quốc thì chỉ còn nửa tiếng nữa sẽ lên chuyến bay gần nhất. Liệu cô chạy đến sẽ níu kéo được chứ? Cô sợ lắm cái cảm giác phũ phàng.

” Quay xe nhanh, đi đến sân bay gần cho tôi ” Dương Hiểu Tình nắm gọn chiếc điện thoại trong tay vội vã lên tiếng với bác tài.

Chiếc xe phanh gấp lại, sang đường đi thẳng đến sân.

Bước chân vội vã cũng đầy hụt hẫng khi vừa bước xuống sân bay thật ra không phải là chậm trễ mà là cô không đủ can đảm để bước đến.

Người đàn ông kia đang bước những bước chân chậm rãi đến quầy soát hàng để vào bên trong rồi, anh ấy đang bước đi rồi. Hóa ra không phải là mơ, mà là anh ấy đang đi rồi.

” Trần Tổng, cô gái đó có về đến tìm anh.” Thư kí Lý đưa mắt nhìn Dương Hiểu Tình rồi quay lại thông báo với Trần Mặc Cảnh.

Về mặt anh vẫn chẳng biểu lộ bất kì cảm xúc nào chỉ khẽ lắc đầu lên tiếng.” Đi thôi. Về nước ”

Dương Hiểu Tình nín thở một lúc, định hình lại chính mình. Cô biết mình muốn gì, cô biết mình nên làm gì. Cô đã có thể tha thứ hết cho anh. Nhưng có lẽ nên dừng lại ở đây, bước chân cô chậm lại đợi bóng anh khuất rồi quay lưng rời đi.

Tháng năm trôi qua khiến một người con gái thay đổi đến mức người tiếp xúc cũng dần mất thiện cảm. Ba mẹ cũng nói hằn vòng tay che chở ra, họ muốn cô tự làm những gì mình muốn, không muốn gò bó cấm đoán quá nhiều.

Kì thi học sinh giỏi toàn trường gần như đã đến gần hơn. Lần này người đạt giải cao nhất sẽ được một suất du học Anh Quốc bao chọn chỗ ở, ăn uống trong một năm.

Dương Hiểu Tình cũng là một trong những đối thủ đứng đầu, cô bây giờ từng ngày trôi qua chỉ biết ôm sách vở rồi đi ngủ, ngày cũng chỉ ăn qua chút đồ lót dạ.

Thời gian ở trường gần đây với Dương Hiểu Tình thực sự quá sức chịu đựng, cô mệt mỏi với thân phận một con một sách, gia đình bình thường. Mọi thứ cứ chèn ép lên cô với những lời đồn đại khó nghe, bạn bè trong lớp chẳng ai ưa. Hôm nay cô lại phải vác cái thân lên lớp, bọn họ lại bắt đầu nói mớ nói mào khi cô vừa kịp tiến vào.

” Bày đặt lấy suất du học không biết lựa sức. Tao nói cho chúng mày nghe, không phải Liêm Chính bị đánh đến tàn tật thì cũng không ai biết cô ta dựa sức nam nhân quyền thế vươn lên đâu ”

” Đúng đúng, học trường thật đáng thương ”

” Đáng thương? ” Dương Hiểu Tình lạnh giọng lên tiếng, chiếc cặp trên tay cô không kìm nổi nóng giận đã đàn áp thiên kim họ Lục.

Lục Ái Mĩ tức giận đứng dậy, cả bộ mặt trang điểm nhẹ bị chiếc cặp làm cho đỏ bừng lên cộng thêm chút sức nóng thì thiên kim họ Lục như mất giá khá nhiều.

” Con khốn mày dám làm càn lấn tới? ” Lục Ái Mĩ khề cong khoe môi bước đến gần nơi kẻ gây án.

Về mặt Dương Hiểu Tình không chút thay đổi, cô vốn ghét không muốn đụng. Đúng cô vì cái danh phận nghèo khổ bước vào môi trường này cũng là do ba sắp đặt. Bọn họ cũng chẳng yên thân, bản thân cô im lặng quá lâu sẽ không nhịn nổi.

Từng bước chân của Dương Hiểu Tình chậm rãi đến mức họ có thể đuổi theo nhưng với thái độ khác thường của cô thì không ai dám.

Dương Hiểu Tình cũng chẳng biết mình nên làm gì, cô chỉ dạo bước đi trên vỉa hè rồi đến một nơi nào không hay biết. Đường phố vắng vẻ, hoang sơ quả là rất xa lạ.

” Cô em, đi chơi với anh đi ” Một gã đàn ông níu lấy tay cô, mùi rượu từ hán bốc lên nồng nặc khiến cô vô cùng khó chịu.

Dương Hiểu Tình lạnh nhạt giật tay mình lại, một ánh mắt cũng không thèm đưa nhìn hắn ta rồi rời đi khá nhanh. Cô không biết mình ở một nơi nào, khá xa lạ chỉ có những căn nhà cũ kĩ, vài người dân khổ cực bưng bê gì đó.

” Tình, em cũng muốn vào à? Vào đây ” Một nam nhân khoác vai Dương Hiểu Tình, hình như anh ta quen cô.

Dương Hiểu Tình nhận được lời mời chào cũng bước theo anh ta, chẳng biết ở nơi cũ kĩ như vậy thì có gì.

” Trốn học đi chơi à? Không ngờ một sách cũng thế.. Em biết anh chứ? ”

Cô không trả lời chỉ biết nhắc chân đi theo anh.

” Em kì thật đó cũng là dân nhà nghèo mà. Anh là Mạc Tuấn học khối trên cũng thường trốn học, chắc em không biết ” Mạc Tuấn khá gần gũi, liên tục vỗ vai Dương Hiểu Tình sau mỗi câu nói.

” Chào anh ” Dương Hiểu Tình quay sang mở lời với Mạc Tuấn, có lẽ đây sẽ là một người bạn đầu tiên của cô. Nghĩ ra cũng khá thú vị.

Anh ta ngờ ngờ nhận lời chào từ cô ” Anh có cảm tình với em rồi, thật xinh đẹp ”

10. Chương 10: Quán Rượu

Dương Hiểu Tình không trả lời, cô cũng vì tính tò mò mà bước theo Mạc Tuấn. Ở nơi vắng lặng như vậy có gì chứ? Cô chỉ có thể thấy sự hoang sơ, nghèo nàn ở nơi đây. Nhà không sơn được lớp ngoài, gạch thì đổ vỡ lung tung, thực sự không hề đẹp mắt mà chỉ nghĩ thấy mùi nguy hiểm.

Con đường chỉ toàn đất sỏi, điều này khiến đôi giày đắt đỏ của Dương Hiểu Tình bị lấm bẩn. Cô cũng không suy nghĩ nhiều cứ bước theo hướng người phía trước.

Cuối cùng Mạc Tuấn cũng dừng lại ở ngôi nhà cũ kĩ. Anh quay người lại đưa mắt nhìn người con gái vẫn còn thái độ tò mò.

” Vào thôi ” Anh vỗ vai cô, cũng chưa kịp nghe câu trả lời của cô liền kéo cô vào bên trong.

Không gian bên trong hết sức hoàn mỹ, trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài cũ kĩ. Đèn điện đầy đủ, đồ dùng được trang trí khá bắt mắt. Vả lại còn rất nhiều khách đến, họ đa số dùng rượu ngồi nhậu với nhau.

” Thích rồi hả? ” Mạc Tuấn vỗ vai cô, anh ta khá hòa đồng thì phải. Nãy giờ cô thấy ai đi qua cũng cười rồi cúi chào anh, nhìn ra cũng giống bố cô với đàn em nhưng chắc chưa xa đến vậy.

” Anh là chủ ở đây, em thích cứ đến. Rất vinh dự nếu người có nhan sắc như em đến đây.”

Dương Hiểu Tình ngờ ngợ gật đầu cho có, nơi đây tuyệt hảo đến vậy mà cô không biết thật lãng phí tuổi đời mà.

Đột nhiên chưa đi được vài bước theo Mạc Tuấn cô bị một nam nhân mặt mày khá tuấn tú tóm lại nhưng đáng tiếc mùi rượu của anh ta khiến cô vô cùng khó chịu.

Khuôn mặt điển trai đó đỏ lên vì sự kích thích của rượu, nhìn cũng chẳng có mấy thiện cảm. Khi anh ta mở miệng mùi hôi của rượu nồng nặc ” Thiếu nữ mới đến sau, đi chơi với anh đi ” Anh ta kéo tay cô về phía bàn nhưng chưa nhắc quá một bước liền bị cô vật ngã.

Mạc Tuấn sau khi nhìn thấy đòn tấn công của Dương Hiểu Tình cũng hơi bất ngờ nhưng rồi lại chạy đến khoác vai cô tỏ vẻ thân thiết. ” Cô gái mùi vị của em tỏa ra rất đặc biệt ”

Ánh mắt Dương Hiểu Tình vô cùng lạnh nhạt, cô đưa tay lên nhẹ nhàng nhắc tay Mạc Tuấn ra với một thái độ khá coi trọng. ” Chúng ta đâu quá thân thiết ”

Anh nghe vậy cũng gật gật đầu, lòng hơi ái ngại tách xa cô.

Cuối cùng, sức hút nơi này quá mức lôi kéo Dương Hiểu Tình. Cô đã ngồi từ sáng đến gần tối muộn vẫn chưa rời đi, nhâm nhi đến mấy loại rượu nhẹ cơ thể cô cũng có chút phản ứng do cồn. Nhưng chẳng hiểu sao cô cũng chẳng muốn về nhà, cũng chẳng muốn rời đi chỉ muốn ở đây thả mình trong những bản nhạc trầm.

Rất nhiều nam nhân đến làm quen nhưng sao cô không động lòng chứ? Rượu càng vào cô càng nhớ về cái người tên Trần Mặc Cảnh, nói cho cô biết anh ta có gì tốt để cô phải nhớ mong chứ?

Có nhiều người đàn ông tốt đẹp đến mức ngàn người muốn chuộc được trái tim hần ta. Còn cô ngay khi gặp mặt đã chẳng có ấn tượng gì, thậm trí vài phút sau có thể quên là mình đã từng gặp hần. Nhưng khi gặp một người mang thân chắn cho mình một nhát dao, dù cơ thể hần có thấm đẫm máu ngày qua ngày cô vẫn lưu luyến trong âm thầm. Lạ quá, Trần Mặc Cảnh nói em nghe tại sao con tim em lại chỉ bị anh giam giữ? Tại sao ý trí em lại mềm yếu khi bên anh? Tại sao ngay cả khóc cũng chỉ có thể nghĩ đến anh?

” Khốn nạn, tôi muốn giết anh ”

Dương Hiểu Tình gần họng trong tức giận mà lên tiếng, hiện tại cô gần như đã ngà ngà say. Bên cạnh những chai rượu rỗng mặt gần như bị cô bỏ qua một bên với ánh mắt khinh miệt.

” Uống không? ” Cô đưa ly rượu trong tay ra khế lắc tỏ vẻ mời chào Mạc Tuấn.

Mạc Tuấn có vẻ hơi ngạc nhiên dừng việc pha chế rượu lại ngồi đối diện ghế Dương Hiểu Tình, dáng vẻ của cô gái hiện tại trong bộ đồng phục thật đủ làm người ta muốn vô đến tán tỉnh. Nhưng anh không phải loại người chưa đánh giá kẻ trước mắt đã tiến đến, nếu ngay từ đầu có ý đồ tán tỉnh thay cho cái trăn trối rú

cô đến đây thì anh chắc chắn đã bị đánh tơi bời bởi một nữ nhân. Dáng vẻ của cô hết sức quyền quý, anh chưa từng biết một người mang mác con nhà nghèo lại mang đồ hạng sang, uống rượu cũng phải đứng đặng cấp mới nhâm nhi. Quả là bí ẩn.

” Nói nghe, em là ai? ” Mạc Tuấn nhâm nhi loại rượu mà Dương Hiểu Tình đang dùng, lựa lời hỏi.

Khóe môi Dương Hiểu Tình cong lên một đường tinh tế, đủ làm người ta ngửi thấy mùi nguy hiểm trong cái nhan sắc trời sinh đó. ” Nếu anh thật sự nghèo, thì chúng ta một người trên, một người dưới. Và tôi chắc chắn có thể giẫm nát anh ”

Mạc Tuấn khựng hẳn lại, anh đưa mắt nhìn con người phía trước. Ít nhất nếu không phải con nhà quyền thế cũng phải là nữ nhân cai quản cả đàn lực lượng phòng trừ. ” Em thật biết đùa ”

Dương Hiểu Tình không có quá nhiều biểu hiện, cô đưa ánh mắt đục ngầu nơi có vô vàn đau thương nhìn ly rượu đang cạn dần. ” Trên đời này có ai đùa không vui. Nếu tôi đùa anh đâu cần làm vẻ mặt ngạc nhiên ”

” Anh chẳng dám tin em mới mười chín ”

” Tuổi mười chín hả? Đúng chẳng ai dám tin, cả tôi cũng chẳng muốn màng đến nó. Chỉ ước lớn hơn chút nữa ”

Đúng lớn hơn chút nữa cô sẽ trưởng thành hơn, có thể sánh đôi với anh rồi.. Có thể.

” Tuổi này em yêu chưa?”

Dương Hiểu Tình hơi mất hứng bởi câu hỏi của Mạc Tuấn nhưng cũng chẳng sao cô nhắm một ngụm rượu, rồi dùng một ngón tay gõ xuống bàn một lúc mới lên tiếng. ” Yêu à? Có lẽ sớm hơn tuổi mười chín ”

” Bị bỏ phải không? ” Mạc Tuấn lờ miệng hỏi.

Cổ họng Dương Hiểu Tình cũng nghẹn ứng lại, có nên nói là bị bỏ lại không? Cũng đúng mà, nhưng nghe vậy cô cảm thấy tổn thương quá, cảm giác giống như chạm vào vết thương đã lâu không lành, cứ nhói lên thành cơn.

Vài tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ không gian trầm lắng, cô nhớ không nhầm cô đã chặn số ba mẹ đến ngày mai mới mở mà? Chẳng biết ai lại gọi lúc này.

Một dòng chữ ” Anh Cảnh ” hiện lên, điều duy nhất làm cô nhói lòng nhất ở khoảng thời gian này. Cô bắt đầu chặn số anh, có thể cho là chặn vĩnh viễn đến khi không còn lối thoát, chỉ còn cách từ mặt.

Mạc Tuấn cũng không hỏi gì, anh nhìn thái độ của cô gái nóng vội đến mức chặn số một người đàn ông chỉ có thể là mối quan hệ nam nữ khó nói. Anh cũng chẳng hỏi tại sao con gái ở độ tuổi này lại không về nhà mà đi chơi đến đêm muộn như vậy? Nhưng nhìn ra sao anh vẫn thấy được sự trong sáng của cô, trong cái lạnh lẽo ấy vẫn có chút nóng ấm nhưng không phải ai cũng hưởng phước có được nó.

Chẳng biết khi đó cơn gió nào khiến cả quán rượu im re, chẳng ai bỏ ra một lời để trở thành chủ đề bàn tán nữa. Vẻ đẹp cao nhân nào kia lại khiến mấy nữ nhân quán lại chạy vô ra nhưng lại biết thân phận co ro một phía để hẩn bước vào.

Những tiếng giầy va chạm với sàn gỗ, nghe mà khó chịu. Dương Hiểu Tình ngà ngà say quay lại đưa ánh mắt nhìn, mặt mũi chưa rõ nên cô cũng buộc miệng lên tiếng. ” Ngài đang làm mất không khí ở đây đó, nhàm chán ”

” Tình, em chặn số tôi? ” Giọng nói lạnh lạnh nhưng từ đáy lòng ai đó sẽ cảm nhận được chút thương tâm rất nhỏ hiện ra, ánh mắt anh hướng về phía cô gái ngà ngà say... Hóa ra là hết tâm quan trọng.

Trần Mạc Cảnh nhấc chân bước đi, anh không muốn nhìn cảnh tượng người con gái anh nghĩ là không ăn chơi lại ngồi đây uống rượu. ” Tôi còn nghĩ mình sẽ nói được lời xin lỗi với em, nhưng càng ngày chỉ có những thứ khiến tôi phải bỏ em lại ”

11. Chương 11: Trần Mặc Cảnh

Trần Mặc Cảnh không rời khỏi quán rượu cũ kĩ này, anh dựa lưng vào bờ tường lấm cát thở dài một hơi để trấn an lại tâm lí. Sau đó lôi điện thoại ra bấm số gọi cho Hàn Như Tuyết.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy nhưng một hồi sau mới lên tiếng. " Con bé ổn chứ? "

" Vẫn ổn, chỉ là hơi say thôi dì. Nói chú ấy bớt giận một chút. " Anh đưa mắt nhìn cô gái ho sặc sụa bên trong, có vẻ đã uống liên tục mấy ly.

" Đêm nay con cho nó một chỗ ngủ được chứ? "

" Dì... "

" Ta tin con, cái thứ tình cảm khó nói thành lời cũng chẳng thể nắm được của con. Nếu không bên nó quá lâu, nói nó nghe về con một chút đi, giữ mãi cũng chẳng được gì. "

" Con làm không được, dì không sợ con gái mất mạng sao? " Mặt anh tái nhợt như chẳng còn chút máu nào trong cơ thể buổi giá này.

" Chẳng có gì đáng sợ hơn sự dày vò của tình cảm. Hôm nay nó uống rượu chắc con không thích " Hàn Như Tuyết giọng nói dịu dàng, tâm tư của một chàng trai độ tuổi này đã du ngoạn giang hồ, bà hiểu chẳng ai dám mang theo một người mình yêu thương.

" Tuyết cúp máy đi ngủ đi, em mệt rồi." Giọng nói lạnh lạnh của Dương Nhược Thiếu vang lên khiến Trần Mặc Cảnh có chút ngỡ ngàng, ông ấy không hề nóng giận như mọi lần nghe vợ mình nói chuyện với anh.

Đầu dây ngắt máy, Trần Mặc Cảnh đưa mắt vào trong, không gian vẫn còn rất náo nhiệt. Giữa cái chốn ăn chơi đó chỉ có duy nhất một cô gái uống rượu không ngừng, cứ hết cốc này lại rót không ngừng.

Anh vội cất điện thoại vào túi rồi rảo bước những bước chân dài về phía Dương Hiểu Tình.

" Đủ rồi " Giọng nói anh lạnh lạnh bên tai cô sau đó đưa cho Mạc Tuấn một chiếc thẻ tín dụng còn gần trăm triệu.

Mùi rượu khiến anh khó chịu, gương mặt lạnh giá đến âm độ chẳng ai có thể nhìn được một tia ấm nóng nào.

Dương Hiểu Tình quay người lại, mặt cô áp sát lồng ngực anh qua một lớp áo mỏng. Cô nhận ra anh lại thay đổi mùi nước hoa, lại thay rồi. Không biết anh có bao nhiêu mùi vị nữa, hôm nay một hương thơm mới lạ như bạc hà man mát xoa nhẹ những giác quan đang nóng bừng của cô.

" Em lại nhớ anh rồi.. Cảnh " Cô mở giọng nói trong mơ màng lên tiếng, khi đó hai tay cũng từ từ luồn qua eo anh ôm chặt lấy, rồi dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Tất cả các dây thần kinh của Trần Mặc Cảnh như bị kéo giãn ra đến mức muốn đứt ngay. Anh không dám suy nghĩ nhiều vớ lấy chiếc điện thoại của cô bỏ vào túi rồi lựa cách bế cô sao cho đúng nhất để rời khỏi đây.

" Thật chẳng ngờ, mùi rượu của em lại khiến tôi vừa khó chịu vừa muốn phá lệ " Giọng nói anh bỗng dịu dàng đến mức có thể xoa dịu hàng ngàn vết thương của nữ nhân nhưng chỉ có thể lắng đọng ở một khoảng.

Đặt Dương Hiểu Tình ở ghế phụ, thắt dây an toàn cho cô anh cũng mau chóng quay về chỗ mình.

Chiếc xe chạy chậm rãi trên con đường sỏi đá cũ kĩ để tránh gây ra tiếng ồn ảnh hưởng đến giấc ngủ của nữ nhân.

Trần Mặc Cảnh khi này như người mất hồn, anh vẫn nhìn về phía trước lái xe nhưng đầu óc không thôi nghĩ về hậu quả của cái thứ gọi là tình yêu trong giới đen.

Anh vốn sinh ra ở Anh Quốc nhưng lại mang hai dòng máu Trung - Anh. Mẹ anh - Mạn Lam là một mỹ nữ khiến nam nhân chỉ cần gặp qua cũng lưu luyến không thôi, một người phụ nữ Anh Quốc quyền quý. Nạn nhân của bà ta có Trần Thế Nhu một nhà kinh doanh lớn, nếu vị trí đầu không dành cho ông thì chẳng còn ai có thể dành được nó. Ông phiêu lạc trong giới giang hồ 12 năm, thành công trong kinh doanh chỉ mất 10 năm. Nhưng vì một mỹ nữ mà phong độ của ông giảm sút.

Hai người họ cưới nhau một bên là tình yêu mê luyến khó rời, một bên là danh vọng tiền tài. Cuối cùng sinh ra một cậu quý tử lanh lợi, thông minh, tuấn mĩ hơn người nhưng lại mang một số phận bi thương, ai nấy mang oán hận.

Trần Mặc Cảnh chưa một lần nhận được yêu thương từ mẹ, anh mỗi khi nghĩ lại chỉ muốn mồi côi mẹ chứ có một người phụ nữ anh đã biến thành một con dã thú, muốn yêu không được.. Trái tim khô quạnh từ cái giây phút trào đời.

Cái ngày Trần Mặc Cảnh tròn 3 tuổi, lúc đó anh đã có những nhận thức hơn người nhưng nó khiến anh phải cảm nhận được sự tàn ác của người phụ nữ kia hơn.

Mạn Lam là một kẻ nghiện rượu, nghiện ma túy mỗi khi Trần Thế Nhu cấm kị những thứ đó lặp lại thì ba ta lại lôi Trần Mặc Cảnh ra đánh đập đến bầm tím cả người.

Anh từng ngu ngơ hỏi bà ta ” Mẹ, Tiểu Cảnh không tốt sao? ”

Ánh mắt đỏ nhìn anh hết sức khinh bỉ ” Cút đi, học học.. Mày suốt ngày học, kiếm tiền cho tao đi.. Khó chịu quá ” Bà ta ngào lên, tay cứ cào cào cổ khi đó chẳng ai dám tin đó là đại mĩ nhân.

Thời gian hành hạ của một bà mẹ được bù đắp bằng tình thương của ba. Anh cũng được anh vui đôi phần. Năm anh tròn mười tuổi, bữa sinh nhật năm đó bị Mạc Lam phá tung vì bị Trần Thế Nhu khóa thẻ tín dụng.

Trần Mặc Cảnh cũng chỉ biết cười nhìn chiếc bánh bị đập phá đến nát, rải vụn ra sân nhà. Anh lần đầu thấy ba anh khóc ở đêm đó, ông ấy yêu người phụ nữ đến mức chẳng thể giữ cũng chẳng thể buông. Vết thương trên người anh khi đó lành rồi tiếp tục bị hành tím bầm..

Năm 11 tuổi, Trần Mặc Cảnh bị lôi đến nhà kho đậm mùi máu. Anh bị mẹ đẻ mình đánh đến mức suýt mất mạng, nếu lần đó ba anh không đem tiền đến kịp thì cũng chẳng nhìn thấy anh bình minh.

Tiếng súng đầu tiên anh nghe thấy cũng vào hôm đó, Trần Thế Nhu đã bóp cò giết chết người phụ nữ ông yêu nhất. Trái tim ông vụn vỡ bị hành hạ, càng đập càng đau đến tận cùng.

Không khí yên lành đến năm Trần Mặc Cảnh vừa bước qua 13 tuổi, anh có một người mẹ mới hơn mình đúng mười tuổi, nực cười. Ba anh khi đó nửa sống nửa chết, ông khi đó 37 tuổi phải chịu cảnh đưa kẻ chẳng biết mặt về nhà.

Từ năm năm tuổi anh đã được Trần Thế Nhu cho luyện quyền nhưng không phải vì muốn anh tung hoành như ông mà muốn anh trở thành một cảnh sát tốt. Nhưng đến năm mười bốn tuổi anh chán cái thể giới này, anh chẳng muốn là một công dân tốt, chẳng muốn là một đứa con trai có hiếu nữa. Anh cùng Trần Thế Nhu tạo nên những trận hỗn loạn nhất trong giới giang hồ, ở cái độ tuổi mười bốn.

Khi đó gian hồ đồn tai nhau: Trần Thế Nhu là lưỡi dao sắc không chờ thời cơ lấy mạng, Dương Nhược Thiều im tiếng lâu năm nhưng đụng phải cũng biết lựa lời. Một giây cứu giúp không có, nghe tiếng Trần Mặc Cảnh.

Cho đến giờ nghĩ lại phong lưu cũng có nhưng về ngoài kiếm máu che đậy cũng chẳng còn gì. Nếu được quay lại anh sẽ là một cảnh sát để sáng bước cùng cô.

12. Chương 12: Qua Đêm [1]

Chiếc xe cuối cùng dừng lại trước căn biệt thự nằm ở xa thành phố, Trần Mặc Cảnh cẩn thận bế Dương Hiểu Tình vào nhà.

Bên trong căn nhà tĩnh lặng, chỉ có mình Mẫn Lạc ngồi nhâm nhi ly rượu vang mới nhập từ Pháp về. Ánh mắt cô ta đưa nhìn Trần Mặc Cảnh rồi nở nụ cười có ý trêu đùa.

” Quay lại rồi à? ” Cô khẽ lên tiếng hỏi thăm tình hình.

Trần Mặc Cảnh vẫn lạnh nhạt chẳng nói gì, ánh mắt sâu trong đó có chút đau thương khó thấy. Anh vẫn nhắc những bước chân chậm rãi lên phòng mình, cứ từ từ cho đến khi đặt cô xuống giường cánh tay ấy lại nắm chặt lấy tay anh, lưu luyến một cách khó buông.

” Ngủ ngon ”

Tay anh khẽ lấy một lọn tóc của cô, đôi môi mỏng khẽ hôn lên nó rồi gỡ tay rời đi.

[...]

Dưới phòng khách mùi rượu nồng nặc, Trần Mặc Cảnh có chút khó chịu nên dùng thuốc lá để át mùi nó. Ánh mắt anh trầm ngâm nhìn về một nơi nào đó, có lẽ là nơi có hạnh phúc giống như một câu chuyện cổ tích chẳng?

” Quay lại rồi à?” Mẫn Lạc nhâm nhi ly rượu đến gần cạn mà thấy vàng khí u ám của Trần Mặc Cảnh chẳng giảm đi chút nào liền quay sang hỏi.

Anh khẽ cười, một nụ cười đau thương.

” Quay lại? Có đáng để cô ấy chấp nhận một người như tôi? ”

Mẫn Lạc hiểu khá rõ những điều Trần Mặc Cảnh nói, dù nó mờ mịt khó hiểu thế nào. Nhưng mỗi lần nghe những câu hỏi này cô chỉ có thể cười chua xót, thương thay cho hai số phận không thể bước đến đó là điều duy nhất cô làm được.

” Sao anh không thử? ”

Trần Mặc Cảnh hút hết một điếu thuốc, nhịp tim anh gần như chẳng ổn định chút nào nó cứ loạn lên, anh lại châm điếu nữa tiếp tục hút cho đến khi tâm lý ổn định. Cuối cùng khẩu miệng anh khẽ mấp máy, lúc sau mới nói được nên lời.

” Tôi nghe nói hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, tôi đã từng chọn nó để tặng nó cho một cô gái 13 tuổi.”

Mẫn Lạc tò mò, rót thêm chút rượu vào ly. ” Rồi sao? ”

Trần Mặc Cảnh hút hết điếu thuốc thứ hai, anh hít thật sâu rồi nhả khói mù mịt điếu đó khiến đôi mắt anh hơi cay cay.

” Sau đó tôi nghe tin Tuấn gặp nạn, tôi đã để bó hoa đó lại cửa tiệm rồi chạy đến một căn nhà bỏ hoang. Người anh em năm đó bị giết trước mắt tôi, cảm giác đó đến bây giờ mỗi khi tôi nghĩ lại vẫn đau. ”

” Vì vậy anh sợ cô ấy sẽ như vậy sao? ”

” Tôi từng ước cô ấy sẽ tìm thấy một người đàn ông tốt hơn. Nhưng đến khi cô ấy bên người khác tôi lại ích kỷ dành lại.”

Trần Mặc Cảnh lại tiếp tục châm điếu thuốc mới, cổ họng anh nghẹn lại đến mức chẳng hút hết nổi điếu thứ ba. Anh dập tắt nó, chẳng muốn nói gì nữa đành đi lên lầu xem tình hình của cô.

Những bước chân anh chậm rãi đứng trước cánh cửa, bàn tay chẳng có chút sức lực nào để mở nó ra. Anh sợ khi mở ra sẽ nhìn thấy cô đang ngồi dựa lưng vào thành giường chờ anh, khi đó anh sẽ không biết đối mặt thế nào. Nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định mở cánh cửa đó, từ từ nhẹ nhàng bước vào.

Tiếng nước xối xả vọng khắp căn phòng, Dương Hiểu Tình dường như đã tỉnh giấc. Cô đang cố gột rửa đi mùi rượu trên cơ thể mình bằng nước nóng, nó cứ xối từ đầu cô xuống chân nhưng chẳng thể nào sưởi ấm lòng cô.

Lời chúc ngủ ngon của Trần Mặc Cảnh lại chẳng khiến cô yên giấc, nó như một cơn ác mộng lần át thế giới nội tâm của cô. Mỗi khi cô nhắm mắt lại anh lại bộc lộ những thứ khiến trái tim cô đau thương đến tột cùng, nhưng sau khi mở mắt ra anh đều rời đi rất nhanh.

Tiếng nước dừng lại, cô cũng khoác mình chiếc áo choàng tắm màu cho rồi rời ra ngoài.

Người đàn ông kia đã có mặt từ bao giờ, mùi thuốc lá có lẽ cũng từ lúc đó thoảng khắp căn phòng.

” Khụ.. Khụ ”

Dương Hiểu Tình khê ho lên vài tiếng, có lẽ do tiếp xúc đột ngột với mùi thuốc nên khứu giác cô có cảm ứng hơi nhanh.

Trần Mặc Cảnh đưa mắt nhìn Dương Hiểu Tình, đôi mắt gần như sáng lên khi nhìn thấy cơ thể trắng nõn được che đi vài nơi thuần bí. Anh cũng bị hình ảnh đó làm cho kích thích nên ho lên vài tiếng để trấn an lại tinh thần.

” Em xong rồi? ” Anh khê lên tiếng hỏi, ánh mắt đưa ra ngoài cửa sổ nhìn không gian tĩnh lặng.

Dương Hiểu Tình khê chỉnh trang lại chiếc áo sao cho kín nhất rồi, nhìn gương mặt có chút tính thú của anh, chần chờ hồi lâu lên tiếng.” Cho em mượn bộ đồ được chứ? ” Cô ái ngại lên tiếng, nhưng hiện tại không gian ở đây bị gió lùa vào hơi se lạnh.

13. Chương 13: Qua Đêm [2]

Trần Mặc Cảnh khê quay người lại, ánh mắt trầm ngâm nhìn thân thể kiều diễm trước mặt, cô như một bức tượng được điêu khắc đủ với tiêu chuẩn của mỗi đàn ông, nét ngây thơ, lạnh lùng thêm chút e ngại, đúng là thật khiến tính thú anh muốn xung đột. Cảm xúc anh khê kìm nén đến mức nét mặt chuyển biến đi mấy phần, khẩu miệng cũng bắt đầu mở dần ra cất lên vài lời lạnh nhạt. ” Em có thể tự tìm trong tủ đồ ”

Dương Hiểu Tình hơi ngại nhưng nghe nói thế nên cũng bước lại gần tủ đồ, tìm kiếm lấy bộ đồ nhỏ nhắn nhất có thể nhưng lại không có nên cô với tạm cái áo sơ mi mặc tạm, ít ra nó cũng khá rộng.

” Em mượn ” Cô đưa chiếc áo ra cho anh nhìn rồi ái ngại lên tiếng.

Trần Mặc Cảnh không bỏ một lời ra lên tiếng, đưa tay tỏ vẻ chán nản vầy vầy mấy cái rồi quay mặt đi chỗ khác.

Cánh cửa phòng tắm vừa đóng lại, cũng là lúc tâm trí người đàn ông như muốn nổ tung trước sự lựa chọn điên rồ của một cô gái qua đêm tại nhà mình. Anh không thể hiểu sao cô có thể chọn một chiếc áo sơ mi để tránh rét, để thu hút anh sao? Có lẽ không? Vì chiếc áo choàng kia của cô đã bị ngâm nước một khoảng lớn.

” Mẹ kiếp đúng là mê người ” Anh tự lẩm bẩm một mình rồi tay nhanh chóng châm điều thuốc để trấn an lại tinh thần của mình.

Dáng vẻ của thiếu nữ sau khi bước ra, quá sức tưởng tượng của nam nhân. Nàng như một tiên nữ dáng trần, chẳng hiểu vẻ đẹp được thừa hưởng từ ai? Nhìn qua cũng có nét giống mẹ nàng, hiền lành, ngây thơ đến mức người ta muốn lợi dụng nó để chiếm hữu nàng.

” Em không mặc nội y sao? ” Anh buộc miệng hỏi, sau đó nhả khói ra không gian xung quanh khiến đôi mắt mình hơi cay cay.

Dương Hiểu Tịch nghếch mặt ra trước câu hỏi quá mức thẳng thắn, giọng nói cũng hết sức nhỏ ” Em dùng lại đồ ban sáng mặc, còn rất sạch ”

Trần Mặc Cảnh nghe qua gật đầu để giữ lại bầu không khí không mấy căng thẳng này, đôi mắt anh bắt đầu khê hướng ra phía cửa kính ngắm nhìn màn đêm tĩnh lặng. Nhưng nói thẳng ra là ngăn chặn con người cảm thú của mình, anh biết cô cố tình, cô muốn anh dành chút tình cảm dù là nhỏ nhất.. Hay là một hành động nhỏ nhẹ như xưa, đó là khoác cho cô một chiếc áo, hay ôm chọn cô trong chiếc chăn rồi lâm vào giấc mộng hạnh phúc đến mức chẳng muốn tỉnh lại.

Năm đó, Trần Mặc Cảnh còn nhớ rõ sau nhiều lần hay người ít nói chuyện, Dương Hiểu Tình đã bắt đầu nói chuyện với anh, rồi ở cái tuổi mười ba cô tỏ tình với anh. Một giọng run run, có lẽ đó sẽ là lần thứ hai anh nhìn thấy cô rơi nước mắt, và rồi màn đêm tĩnh mịch buông xuống, chính vòng tay mình ôm cô trong

lòng để dỗ dành thì khi đó anh nhận ra mình đã sợ cô rơi nước mắt như thế nào. Nhưng sau năm năm xa cách, anh lại cố vờ đi, coi như nó là vô hình mặc cho tim cứ thất lại, rồi lại cố nở nụ cười đau khổ bỏ qua. Từ khi nào đó, anh nhận ra ngoài mình ra thì cô chưa ai có thể khiến cô rơi lệ. Đó cũng là sự hiện diện nhân cách của một người đàn ông tệ bạc.

” Em muốn uống chút nước ” Dương Hiểu Tình khẽ lên tiếng phá vỡ những suy nghĩ tiêu cực trong đầu Trần Mặc Cảnh, anh khi đó khẽ nhắm mắt, đôi mắt cũng hiện lên những tơ máu đỏ, không phải vì cay nữa mà vì hận danh phận mình không cho phép mình yêu cô.

Giọng nói anh trầm xuống, mang chút đau thương trong một câu nói bình thường. ” Xuống dưới nhà đi, nhớ pha nước ấm ” Khi nói xong anh mới nhận ra lại là một câu nói quan tâm mất rồi, gương mặt bắt đầu lạnh đi đến cực độ đưa mắt đi chỗ khác, lòng anh hiện tại rất nặng, nặng đến mức muốn lên. ” Anh yêu em, Tình ” Nhưng khi đó lại nhận ra một kẻ mạng mình giữ chưa chắc được đến ngày mai thì muốn sống bên người con gái đó bao lâu?

Dương Hiểu Tình rời đi, Trần Mặc Cảnh bắt đầu đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô đến khi cánh cửa đóng sập lại thì khói thuốc đã làm anh ho sặc sụa, họ đến cả ứa nước mắt. Vô dụng!

[...]

Dương Hiểu Tình ngồi ở ghế sofa đợi người con gái ở chung với Trần Mặc Cảnh lấy nước cho mình, cô chỉ có thể nói chị ấy quá mức chậm chạp chạy lên chạy xuống đến gần 15 phút mới được cốc nước ấm.

” Gái xinh, uống đi ” Mẫn Lạc tỏ vẻ trêu đùa đưa cốc nước ấm cho Dương Hiểu Tình.

Cô cũng ái ngại cầm nó. ” Cảm ơn chị ” Nói xong cô cũng uống vì công sức của chị ấy nhưng xong chị ấy lại cười lớn, nụ cười hết sức nguy hiểm.

” Uống xong thì cảm ơn chị một tiếng nữa đi, cái này sẽ khiến em có được thứ em muốn ” Mẫn Lạc bỗng trở nên nghiêm túc hơn.

Khi đó người Dương Hiểu Tình cũng có thích ứng với loại nước này, thân nhiệt cô bắt đầu nóng lên giống như cảm giác lần đó, từ từ ngấm dần vào cơ thể cô khiến nó mềm nhũn thêm khát cái khoái cảm thỏa mãn mình đến mức khó tả. Mắt cô bắt đầu đỏ ửng lên vì sợ hãi xen lẫn hận thù người con gái trước mặt, cô biết khi này người thỏa mãn có thể động chạm đến cái sự thèm khát này chỉ có thể là Trần Mặc Cảnh.

” Giờ em có thể hận chị nhưng sau này hãy cảm ơn ” Mẫn Lạc rời đi bóng lưng gầy của chị trở nên xa hơn, bóng lưng trải đầy đau thương sau khi trải những sự đời hết sức bất ngờ.

Bóng Mẫn Lạc xa dần, tiếng giày va chạm sàn nhà lại nhiều hơn rồi gần hơn sau đó dừng lại. Dương Hiểu Tình biết đó là ai, mùi hương man mát lạnh của bạc hà chỉ có thể là người mà cô đã dự đoán. Cô không muốn ân ái, dây dưa với anh, liệu anh có phải là người sai chị ta không? Nếu thế thì anh chỉ khiến cô hận thêm thôi.

Thân xác Dương Hiểu Tình co ro trên ghế sofa, cô cố dùng răng cắn chặt lấy phần cổ tay mình để kìm chế ham muốn nhất thời. Nhưng nó lại khiến cái thứ dục vọng đó thăng hoa hơn, ý đồ chiếm hữu mạnh hơn, mặc cho phần cổ tay đã hằn tím cô vẫn kín nén chút hết lên nó.

Trần Mặc Cảnh cứ cúi lại gần Dương Hiểu Tình lại co người lại, anh cứ dịch chuyển một tí đôi mắt cô lại hằn đỏ đến mức trái tim anh sợ sệt muốn rời xa, nhưng hiện tại thì anh không thể khi mùi máu tanh từ cô đã sộc lên mũi anh.

” Tình, em sao thế? ” Anh khẽ hỏi cho dù gần như trong tâm trí anh đã liên tưởng đến loại thuốc kích thích đó, nhưng nó là thứ không thể xảy ra.

Ánh mắt Dương Hiểu Tình thâm sâu hơn là hận thù, nó hằn đỏ những tơ máu cũng bắt đầu xuất hiện cho đến khi một giọt nước mắt đọng lại rơi xuống thì trái tim anh cũng như ngừng đập. Một tiếng nói khiến con tim anh mở vết thương ngàn năm rồi cận lực sát muối vào nó ” CÚT ĐI ”

Hết Phần 13

14. Chương 14: Qua Đêm [H] _ [Hồi Kết]

Cơ thể Trần Mặc Cảnh cứng đờ lại, ánh mắt anh nhìn người con gái trước mắt dần dần thâm sâu mang đầy đau thương. Không phải trái tim anh làm bằng pha lê, cứng rắn, kiên cường, khó sức mẻ mà nó biết cảm nhận. Nó cũng quặn thắt lại, có những suy nghĩ điên rồ.

” Tình.. anh ” Khẩu miệng anh mấp máy vài lời, bàn tay khẽ chạm vào gò má gầy của cô lau giọt nước mắt đọng lại ở đó.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua trọn vẹn 10 phút, thân nhiệt Dương Hiểu Tình ngày càng nóng hơn, dục vọng cô được loại thuốc thúc đẩy đến đỉnh điểm. Càng nhìn người đàn ông trước mắt, ý đồ muốn được thỏa mãn của cô lại tăng cao, khi đó hai hàm răng cô lại cắn chặt lấy cổ tay mình hơn. Cô không muốn chơi đùa với thứ tình cảm này, cô sợ rồi, cô muốn buông. Nhưng rồi, hàm răng tự nhả cô tay cô ra tìm đến một hương vị mới, ngọt ngào lâng lâng một thứ tình cảm lạc vị.

Cái giây phút nồng nức khiến Trần Mặc Cảnh trở nên ngu ngốc, anh chẳng dám chấp nhận những thứ cô trao cho mình. Thậm chí là nụ hôn điên rồ này, khoang miệng cô thoảng mùi máu pha lẫn hương vị man mát của bạc hà khiến lưỡi anh mạnh dạn tiến sâu vào trong. Mỗi lưỡi hai người dây dưa với nhau đến khi buông rồi, không gian yên tĩnh tràn ngập hơi thở gấp.

” Em biết mình đang làm gì không? ”

Trần Mặc Cảnh đặt tay lên hông Dương Hiểu Tình kéo cô sát lại mình, giọng nói trầm ấm khẽ vang bên tai cô.

Khóe môi Dương Hiểu Tình khẽ cong lên một đường tinh tế, thân nhiệt cô nóng bừng nhưng bề ngoài lại lạnh đến mức nam nhân phải thương tiếc cường ép.

” Làm những thứ anh muốn lần cuối đi ” Giọng nói cô lạnh như băng tuyết nghìn năm, thúc dục thứ dục vọng cao trào trong người nam nhân.

Trần Mặc Cảnh cả người cũng trở nên lạnh đi bởi câu nói của cô, họ như hai thể cực lạnh va chạm với nhau. Những thứ muốn, không muốn chà đạp lên nhau.

Trần Mặc Cảnh dùng tay đỡ lấy phần hông Dương Hiểu Tình, cô cũng theo phản xạ của loại thuốc này dùng chân quặp lấy phần hông anh.

Những bước chân anh chậm rãi bước về phía cầu thang, cùng với nó là nụ hôn cuồng nhiệt của Dương Hiểu Tình. Một cô gái mười chín tuổi cảm nhận cái dư vị tình yêu rất lòng, cô chẳng biết mình làm gì, cô ngu ngốc, mù quáng yêu một kẻ sát nhân. Nhưng cũng vì cái tình yêu đó bàn tay cô cũng dính máu, cô cũng đâu muốn làm người tốt từ lâu rồi, vì khi đi giúp ai đó trái tim cô vẫn nhói lên, dư vị tình yêu mặn chát.

Cơ thể nhỏ nhắn của Dương Hiểu Tình chạm xuống chiếc giường êm ái thoảng mùi hương Trần Mặc Cảnh, sự kích thích của dục vọng ngày càng tăng cao. Cô ngồi dậy bầu vú lấy chiếc cổ của anh, thân xác khẽ rướn lên để giữ được vị trí nhất định. Đôi môi cô mỏng nhẹ lướt trên xương quai xanh, nhẹ nhàng hôn lên đó rồi chuyển qua sự mẫn liệt chạm khắc những vết hằn tím trên cơ thể nam nhân.

Với sự kích thích nhất thời, tính thú của Trần Mặc Cảnh tăng rất cao nhưng anh không dám động chạm vào cơ thể cô một chút cũng không. Cô gái mười chín tuổi sao? Thậm chí kĩ năng giao lưu thân xác còn cuồng nhiệt hơn anh, loại thuốc nào khiến tâm trí cô dục ngầu những tính năng khiến nam nhân lưu luyến như vậy? Anh muốn tìm lại cô gái năm đó, nói một câu yêu trước khi có thể khi cô ấy trở nên khác lạ như giờ. Mặc cho anh ruồng bỏ, mặc cho mùi máu trên cơ thể anh khiến cô ghê tởm, cô vẫn yêu. Còn anh chỉ vì muốn bảo vệ cô mà không dám nghĩ đến thứ tình yêu hào nhoáng đó.

” Tình, anh yêu em ”

Trần Mặc Cảnh giữ lấy chiếc cằm thon gọn của Dương Hiểu Tình, giọng nói trầm ấm thốt lên lời yêu. Cũng chẳng để cô kịp phản ứng, anh dùng môi mình ngăn chặn miệng cô, nụ hôn đầu đời cảm nhận được tình

cảm mãnh liệt thực sự. Anh chưa từng hôn ai ngoài cô, chưa từng leo lên giường cùng với một nữ nhân ngoài cô, nhưng sự điều hòa cơ thể lại rất chuyên nghiệp không ai khẳng định đó là những trận khoái cảm đầu đời.

Cơ thể Dương Hiểu Tình run lên, lí trí cô rung động trong mơ màng nhẹ nhàng chấp nhận những thứ ngọt ngào khó có.

Những cú áo từ hai bên được gỡ bỏ, cơ thể trống trơn là nơi gợi cảm nhất của nữ nhân chỉ cần cô quần quai trốn thoát tính thú sẽ khiến cô ngừng. Thân thể cô mềm nhũn, loại thuốc này đúng là khiến cô điên dại mất rồi. Một đêm trầm ngâm, những nốt nhạc hỗn độn diễn ra.

Bàn tay dài thon gọn của Trần Mặc Cảnh rong chơi trên những mảnh đất tươi đẹp, cuối cùng dừng lại ở khu vực núi đồi cao vút, nơi hồng nhụy nhú lên bởi sự chơi đùa cô anh khiến nó cứng cáp hơn.

” Ừ.. ”

Chiếc miệng nhỏ nhỏ xinh xinh vừa kịp rên lên một tiếng nhỏ đã bị anh ngậm lấy, cuồng nhiệt chiếm hữu. Sức nóng của cặp tình nhân đã đến mức sử dụng. Tay Trần Mặc Cảnh khẽ trườn xuống phần mông Dương Hiểu Tình nắm bóp nó, vẻ mặt cô từ đó cũng đỏ hơn.

” Ừ.. ”

” Em rất mãn cảm ” Giọng nói anh nhẹ nhàng vang lên.

Trần Mặc Cảnh khẽ đặt hai tay lên đầu gối cô, mở nó ra để tìm kiếm điều thuần bí nhất trong cơ thể nữ nhân. Cô hơi run nhưng kì thực loại thuốc khiến ham muốn tăng vọt lên, cô dễ dàng nhìn thấy những cạnh tưởng nồng ái của chính mình, sau đó bước kiên cường hưởng thụ khoái cảm lên đỉnh cao cùng anh.

Ngón tay anh chơi đùa, khuấy đảo nơi ẩm ướt bí hiểm khiến cô sợ hãi co lại, ngón tay anh cũng chính khi đó bị mắc kẹt nhưng lại rất biết cách dỗ dành. Anh một lần nữa mở đôi chân đầy đặn của cô ra, khuấy đảo nơi đó đến lúc nước ẩm trào ra.

Trần Mặc Cảnh rút tay ra, dục vọng anh dâng trào nóng hừng hực bắt đầu đưa người em trai của mình tiến sâu vào nơi nóng bỏng hơn chính anh.

” A... ” Dương Hiểu Tình cảm nhận được cảm giác mãnh liệt nhưng đau đến mức cơ thể cô muốn tê liệt, hai tay cô che kín miệng mặc cho anh chơi đùa.

Trần Mặc Cảnh tiến sâu hơn, nhấp lên xuống những cao trào khoái cảm mãnh liệt. Anh từng nghe nhiều người anh em kể được tận hưởng sự giao lưu giường chiếu với nữ nhân mình yêu sẽ khiến ta một lần nhớ cả đời, còn ngược lại nếu đã không thích dù nghìn lần cũng chẳng có ấn tượng.

Cơ thể anh nóng rực, anh cảm nhận được từng lớp ngăn cản của gái, anh tiến sâu vào hơn. Khi đó cô lại càng co ro người lại, hàng răng trắng đều tằm tấp cắn chặt lấy đôi môi đỏ ửng không một lời rên la. Cũng chẳng rơi bất kì một giọt lệ nào, tay cô nắm chặt ga giường, những trận do thám đau đến mức ngọt tho nhưng lại khiến họ không muốn rời.

Sự vận động của Trần Mặc Cảnh dừng lại, anh khẽ đưa tay chạm lên gò má ướt đầm mồ hôi của cô. Một hương vị mới khiến anh khắc sâu, anh nhận ra lần này nếu bỏ cô lại vì cái thứ anh cho là nguy hiểm đó có lẽ anh sẽ chết mất. Giọng nói anh vẫn vương vấn chút hơi lạnh. ” Tình, em đau không? ”

Cô chỉ đưa đôi mắt trong veo như dòng suối nhìn anh, sự ngây thơ khó cưỡng, đó chính là đôi mắt đầy tình thương khi chút hết hận thù. ” Em ổn ”

Hai từ chạm khắc vào trái tim anh, chưa bao giờ trong những trường hợp cô dùng từ ” ổn ” là đều ổn hết. Nó đều mang một ý nghĩa nặng lòng.

” Cho phép tôi theo đuổi em từ nay.. Tình ” Nỗi lòng dâng trào, câu nói đã lâu bị cất đi.

Anh khẽ đặt lên đôi mắt cô một nụ hôn từ đáy lòng, anh chưa bao giờ thấy lòng mình nhẹ như vậy.. Đúng là một câu chuyện cổ tích.

” Em mười chín tuổi rồi ” Dương Hiểu Tình nở nụ cười rạng rỡ, trong hạnh phúc cô ôm lấy anh. Cô đủ tuổi trưởng thành rồi, cô đủ tuổi để được anh theo đuổi rồi.

Hận Thù Cay Nghiệt Được Vứt Bỏ!!

Cô muốn nói với anh, bàn tay cô đã lấm máu để được theo anh!

Anh muốn nói với cô, chỉ một lần để anh được yêu cô!

Nhưng họ cuối cùng không nói ra điều đó, chỉ là trao nhau một nụ hôn.

Trần Mặc Cảnh rời khỏi giường, bước vào phòng tắm lấy ra một chiếc khăn tắm lau sạch những chất dịch trắng trên người cô.

” Một đêm sưởi ấm nhau được chứ? ” Anh vứt chiếc khăn xuống dưới sàn, giọng nói vẫn se lạnh hỏi cô.

Dương Hiểu Tình không trả lời, cô im lặng để anh ôm vào lòng rồi lâm vào giấc mộng. Cô gần như quên đi rằng việc mình bị hạ được, quả nhiên tình yêu chạm đến trái tim cô xóa tan hận thù trong chớp mắt.

[...]

Một buổi sáng tỉnh dậy trong thân thể đau nhức, Dương Hiểu Tình đưa mắt nhìn quanh căn phòng đã được dọn sạch. Bóng dáng nam nhân vẫn cương nghị đến mức lạnh buốt mọi ánh nhìn, anh vẫn chăm chú đọc tờ báo mới, thi thoảng nhâm nhi mấy ngụm cà phê.

Trần Mặc Cảnh chậm rãi gấp tờ báo, anh nhấp thêm ngụm cà phê rồi đưa mắt nhìn Dương Hiểu Tình. ” Em tỉnh rồi? ”

Cô hơi bị giật mình, nét mặt anh vẫn lạnh nhạt vẫn khác hẳn với đêm qua. ” Mới dậy ”

” Tắm qua đi, đồ anh để góc giường. Xong xuống lầu ăn sáng, rồi anh đưa em về ” Giọng nói anh hơi gấp gáp, đúng lúc đó điện thoại anh đổ chuông. ” Anh nghe điện thoại, em cứ thoải mái ”

Dương Hiểu Tình nhìn chiếc áo choàng tắm được chuẩn bị sẵn bên cạnh mình, có chút vui trong lòng. Cô vội khoác nó vào rồi cầm bộ đồ anh chuẩn bị rồi vào phòng tắm.

Trần Mặc Cảnh đợi cô đi vào mới bắt máy, đầu dây bên kia giọng nói hơi trầm ” Cậu định bao giờ trả con gái cho tôi? ”

” Chú Thiếu? ” Anh hỏi lại cho chắc.

Một giọng nói tức giận khác vang đến tai anh, nghe mà khiến anh xao lòng. ” Cảnh, đừng nói là con làm gì con bé rồi đó? ” Trần Thế Nhu đầy lo lắng, trút giận lên Trần Mặc Cảnh.

” Hai người cứ chấp vắn thẳng bé mãi, bỏ cái tính côn đồ đi. Đưa điện thoại cho em, vào ăn sáng đi ” Giọng nói dịu dàng của Hàn Như Tuyết vọng đến tai Trần Mặc Cảnh, anh cũng nhẹ lòng thở dài một tiếng. Hai người đàn ông kia cũng ngoan ngoãn rồi đi.

—

” Dì ” Trần Mặc Cảnh nao lòng lên tiếng.

Hàn Như Tuyết có chút lo lắng nhanh chóng hỏi đáp ” Con bé đâu rồi? ”

” Tình đang tắm ”

” Được rồi, chút con cho nó ăn chút gì lót dạ rồi đưa nó về cho Dì nhé ”

” Con nhớ rồi ”

Hết Phần 14

15. Chương 15: Diên Cuồng Chiếm Hữu? [1]

Bữa sáng không mấy hoàn hảo, Dương Hiểu Tình cứ như bị ai lấy mất đi vật quý giá, ăn nuốt không trôi. Người đàn ông đối diện thì không mở miệng nói một lời, cô cũng ngậm đắng nuốt mấy miếng bánh mì đã nguội cho xong rồi nhanh chóng rời đi để gây chú ý với Trần Mặc Cảnh. Nhưng chẳng may chỉ là gió thoảng qua, anh vẫn ngon miệng ăn, đôi môi mỏng thoáng qua nhìn cũng muốn thử lại.

Dương Hiểu Tình nhắm mắt, nuốt một ngụm nước miếng đang trào ra rồi rời ra ghế ngoài nhưng rồi cũng chẳng quan tâm. Cô bước ra ngoài sân, ánh mắt đưa lên nhìn bầu trời có chút âm u, hơi lạnh, nhưng cũng dễ chịu hơn. Thoảng qua một đêm, đau nhức nhưng lưu luyến, cô còn nhớ những lời mật ngọt đến mê lòng nhưng thực chất người anh vẫn bị bọc một lớp vỏ cứng nhắc chẳng thể chạm đến.

Cô biết từ khi gặp Trần Mặc Cảnh, nhan sắc anh là thứ đầu tiên đánh gục cô, nhưng cái lòng lạnh giá đó lại là tâm điểm mà khi cô để tâm nhất quyết muốn chạm đến. Nếu ai quan sát cô từng ngày, để tâm cô một chút điểm yếu mạnh nhất của cô là anh.

” Hơi lạnh nhưng cũng rất ấm lòng ”

Dương Hiểu Tình mấp máy môi, giọng nói nhỏ nhẹ thốt lên vài lời. Bước chân cô từ đó cũng nhanh hơn, cứ bị thứ gì đó thúc đẩy bước ra khỏi cổng căn biệt thự.

Ra khỏi nơi hẻo lánh đó, Dương Hiểu Tình vẫn tiếp tục đi bộ ra đến ngoại ô, thoáng cái đã nửa tiếng cô cũng chẳng biết là thời gian cô nhanh đến thế.

Thành thị tấp nập, xe cộ qua lại thay phiên nhau lướt qua mặt Dương Hiểu Tình.

Điện thoại không có, tiền bạc không mang theo.. Trần Mặc Cảnh cũng chưa đuổi tới, vậy cô sẽ vờ như đợi anh đến. Nếu anh không đến cả đời này, cô sẽ khiến anh lưu luyến không thôi, ít nhất thân dưới của cô cũng khiến anh lưu luyến với ánh mắt ngọt ngào.

[...]

Ở nơi nào đó của căn biệt thự rộng lớn, mùi thuốc nồng nặc bao phủ cả một không gian hẻo lánh.

Trần Mặc Cảnh đưa ánh mắt nhìn ga giường vẫn còn lộn xộn, vệt máu đỏ là tâm điểm của cả một không gian nồng ái. Anh chỉ biết cười lạnh, nghìn kẻ của phụ nữ là bỏ đi để nam nhân lưu luyến. Tại cái phòng bếp hẻo lánh hôm nay bỗng nhiên ấm nóng lòng người, anh không nói một lời cũng chẳng dám liếc mắt nhìn cô chẳng phải vì đã hết tình, hết nghĩa sau một đêm. Chỉ đáng tiếc hôm nay máu anh lại sôi sục lên vì mấy tên lẳng mạ bên ngoài, trước giờ nhà họ An muốn chiếm địa bàn rất dễ dàng là tìm một nơi tiên chiến nhưng hôm nay lại đưa người đến nước Mỹ thân yêu này để giết cái mạng nhỏ này. Anh còn chưa kịp hôn trả đôi môi ngọt ngào đó, anh chưa kịp đưa cô về nhà mà bọn họ đã đặt chân gần tới mảnh đất nhỏ này rồi..

Gió thoảng qua vào một buổi chiều chớm đầu Đông, Trần Mặc Cảnh mặt mày máu me đứng nhìn cái chiến trường hoang dã, vẫn còn sớm, trời chưa tối. Anh nghĩ để cho đám anh em kết nghĩa này dọn mấy cái xác dơ bẩn thì mình nên đi tắm rửa, rồi chạy đi tìm cô gái kia. Trước khi mức độ thù hận của phụ nữ tăng cao.

Một nơi là tiếng nước chảy siết, một nơi là âm thanh trầm lắng của bản nhạc trung hoa. Hai người cùng nhau trùng hợp khoắc lên mình một phục trang mới, cùng nhau nhìn lại gương mặt trong gương, cùng nhau rời đi đến nơi mình muốn.

Tiền không có, rong chơi lấy tiền mượn xe về nhà có lẽ là cách duy nhất Dương Hiểu Tình có thể làm.

Giữa đường phố náo loạn, bản nhạc trung trầm lắng thu hút hàng nghìn người xem ai nấy đều trả cái số tiền đắt đỏ để nhìn mặt nữ nhân dùng khăn che mặt. Từng bước nhảy uốn người của nàng như muốn ngàn nam nhân tiến đến để ngắm nhan sắc khuyển thành.

Một thời gian dài múa những điệu múa thường lệ của nữ nhân trung hoa, Dương Hiểu Tình nhận được chỉ thị của người chủ rạp, có vẻ bà ta đã gom đủ tiền nên cô liền gỡ khăn che mặt ra. Giữa không trung chiếc khăn cứ nhẹ nhàng bay theo gió rồi đáp trúng tay một nam nhân, người đó bước lên giữa đám đông, nam nữ khiêm nhường.

Đôi môi tô chút son đỏ khê nở nụ cười khiến ngàn người mê, thì cũng nghìn người ghen tị, trăm nghìn người muốn thưởng thức nó.

Dương Hiểu Tình bước xuống sân khấu, chiếc váy đồ sộ cứ thế va chạm với đất, người đàn ông phía trước thật lạnh, chỉ có mỗi đôi môi đỏ mỏng của anh ta là nóng ấm. Cô bước đến, sức lạnh chẳng thua kém, nhan sắc không ai kém ai, mạnh dạn vòng tay lên cổ người kia khiến ai nấy phải nể phục.

” Em.. ”

Nụ hôn mãnh liệt ấy ngăn cản hết mọi thứ, xúc giác của mọi người dừng lại chỉ mình cô là sôi sục những ý nghĩa điên cuồng. Cuối cùng người đó cũng đến, bộ dáng cũng hết sức tươi tắn, điển trai. Anh ở xung quanh nghìn cô gái thì nghìn người đưa mắt thương mến, ngưỡng mộ nhưng chỉ tiếc cho họ, cô chứng minh, đánh dấu người đàn ông đó là của cô mãi mãi. Mười chín tuổi thì sao? Cái tuổi này để cô suy ngẫm ra, cô càng trẻ càng xinh đẹp, khiến anh mê luyến không rời thì hồ ly tinh cũng phải ngất đuôi về hang.

Trần Mặc Cảnh cũng lặng thầm đi theo điệu nhịp của Dương Hiểu Tình, thỏa mãn không ít nhưng cái chính là anh bị cô làm mê người, thâm tâm, ý trí chỉ thuộc 1 bộ chỉ huy.

” Cuối cùng anh cũng đến ” Dương Hiểu Tình cười nhẹ, giọng nói khê vang bên tay Trần Mặc Cảnh, cô chủ động đến mức người đàn ông đó muốn chụp lấy cô đưa mắt nhìn coi có khách sạn gần đây không. Nếu có nhất định anh sẽ tóm lấy cô, ném cô vào một căn phòng hoa mỹ rồi chiêm ngưỡng cảnh xuân.

Trần Mặc Cảnh đưa tay lên cổ Dương Hiểu Tình, giữa đám đông hai người chẳng khiếm nhường ai, máy ảnh hướng về họ nhiều hơn cả mấy ngôi sao nổi tiếng bậc nhất.

” Anh nghĩ không đến không được, rất đẹp ” Anh khê mở cái chất giọng lạnh đặc trưng của mình khen ngợi cô gái trước mặt.

Đôi mày của Dương Hiểu Tình khê cau lại, cô dùng lưỡi liếm môi mình thái độ vô cùng khó chịu ” Máu, anh đánh nhau? ”

Trần Mặc Cảnh khựng người lại vài giây, rồi cười lớn một nụ cười chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử của anh. ” Em phải con người không vậy? ”

Sự tức giận của người con gái kia lớn hơn, cô để ý đôi môi trước mắt hơn, hóa ra sự hoàn mỹ đã bị rạch mất một vết. Cô đưa đôi tay mảnh mai, thêm lớp son đỏ bóng mới khiến con người hiện tại trở nên khác lạ. Ngón tay cái quệt lên đôi môi mỏng, còn sưng đỏ vì nụ hôn của cô. ” Anh mới đánh nhau sao? ”

Trần Mặc Cảnh nhanh chóng lắc đầu, anh chối bỏ những hành động chỉ mới kết thúc cách đây 1 tiếng, chối bỏ những cú đánh khiến thân mình không mấy đau nhức.

Giữa đám đông, chiếc váy dài nhiều hoa văn đậm chất trung hoa tôn lên vẻ kiêu diễm của mỹ nữ nhưng Dương Hiểu Tình lại tiện tay huých vào ngực Trần Mặc Cảnh một cái. Anh không kêu lên, đôi mày chỉ hơi cau lại, đúng là cú đòn của cô rất mạnh, anh chẳng dám tin là phụ nữ.

Máy quay càng nhiều, khoảng khắc này được ghi lại trọn vẹn. Người phụ nữ trạc tuổi 50 chạy đến chia cho Dương Hiểu Tình chút tiền công, sau đó lại đến tiền mục của mấy cô gái khác.

Dương Hiểu Tình vẫy tay mấy cái sau đó kéo Trần Mặc Cảnh ra khỏi đám đông, cô khi này nhìn ngày càng rõ nét mặt có chút nhăn nhó của anh, nhưng cũng tự tin hơn nắm tay người kia hơn, lòng cứ rộ lên như đóa hoa hướng dương nhận được hơi ấm của ánh nắng mặt trời.

” Cảnh anh hạnh phúc không? ” Cô kéo anh qua đường trong khi đèn xanh vẫn bật, những bước chân nhanh nhẩu của cô khác thường, con người cũng khác sau một đêm.

” Một chút ” Anh mở miệng lên tiếng, là giả lòng hay thật lòng.

Bàn tay Dương Hiểu Tình thoảng rời lỏng tay Trần Mặc Cảnh, cô đưa mắt nhìn lên bầu trời thưa sao, cứ thế bước về phía trước. ” Một chút là bao? ”

” Đủ để sưởi ấm lòng ” Anh chạy đến bế thốc cô lên, chạy qua những chiếc xe đang lao về phía mình.

Những tiếng chửi rửa nhiều nghe đến nhức đầu nhưng không hiểu sao Trần Mặc Cảnh lại cười lớn như vậy được. Chiếc váy đồ sộ đó được anh chạy với tốc độ nhanh, cứ thế bay trong gió tạo nên một khung cảnh đẹp mắt cho người nhìn. " Yêu kiểu này sao? Ngu Ngốc " Anh hét lên rồi dừng lại thả cô xuống.

Người Trần Mặc Cảnh khẽ cúi xuống, mặt anh sát với mặt cô, hơi ẩm từ anh khẽ phả vào cô, ngọt ngào đến khó quên. " Nếu ngày mai lập từng anh bỏ em, còn dám yêu không? "

Câu nói chạm đến trái tim Dương Hiểu Tình, cô đưa mắt nhìn lên bầu trời. " Anh dám không? Nếu có thể anh cứ bước, em biết ba anh rất quý em. Không chắc lại làm hôn thê "

Khóe môi anh động lại nụ cười đắc ý " Đúng, đúng. Ba anh là anh em tốt với ba em.. Nhiều khi còn chơi kiểu chúc chú cháu nữa, chắc cũng gọi là thân "

" Nếu dùng thân dưới, em có giữ được anh không? " Cô vẫn nhìn những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, mới nhoáng cái đã tối rồi thì nhoáng cái mộng tưởng của cô cũng dập tắt. Ngu người..

" Từ khi nào em nghĩ anh vô sỉ đến vậy? " Anh đưa tay nghịch vài lọn tóc của cô.

Dương Hiểu Tình vẫn cười, ngậy thơ một chút, lạnh lùng một chút đáp. " Từ khi xâm nhập phần thuần bí đó anh nói rất nhiều lời mật ngọt "

" Thậm trí còn làm nó chảy máu, anh nghĩ không phải là điên cuồng chiếm hữu vật yêu thích sao? " Đôi mắt Dương Hiểu Tình lạnh đến ngạt thở, cô không cho người đàn ông phía trước nói gì, một tay cởi lớp phục trang bên ngoài. Bộ y phục màu đỏ, điểm xuyết những hoa văn bay bổng rơi xuống giữa đám đông, chỉ còn lớn đồ mỏng manh bên trong, không lộ mấy chỉ là hở bờ vai trắng nõn hằn vết hôn khi cuồng nhiệt nhất của cuộc hoan ái.

Hết Phần 15

16. Chương 16: Điên Cuồng Chiếm Hữu [2]

Trần Mặc Cảnh không nói gì, anh hoàn toàn bị cô trói buộc lí trí, dấu hôn đó hoàn toàn mang sự thỏa mãn của anh trong giây phút cao trào. Người qua kẻ lại nhìn cô, anh vội vã cởi áo khoác của mình trùm lên người cô rồi kéo cô đi.

Dương Hiểu Tình ngang ngược giật tay mình lại, ánh mắt cô lạnh đến mức mang ý chế giễu người trước mặt. " Anh sợ người ta nhìn thấy đến vậy sao? Sợ cái thà gì chứ? Là yêu thôi, em có thể giết được kẻ ám sát mình là tự vệ rồi, anh vì cái gì mà không dám "

Trần Mặc Cảnh dừng lại ngược mặt nhìn lên bầu trời. " Một cô gái thuần khiết như em, bị tôi vấy bẩn đến cả nước mắt tôi rơi cũng chẳng rửa sạch "

Người Dương Hiểu Tình khựng lại, cô nhìn người đàn ông trước mắt khi anh thâm trầm lòng cô lại ghen lại, vì một điều gì đó khó hiểu hay vì tình yêu non trẻ này của cô không đủ để hiểu. Nước mắt hả? Chính cả Trần Thế Nhu trải qua sự đời cùng anh còn chưa thấy một giọt, lòng dạ anh kiên cường, cứng rắn nhưng hóa ra cũng biết đau.

Anh quay lại nhìn cô, ánh mắt lạnh lạnh nhưng sâu bên trong là yêu thương giấu kín " Ngày kia tôi về nước, em muốn mua gì không? "

" Hoa hướng dương anh trồng " Cô nhìn thời tiết se lạnh thốt lên cái điều phi lí, tiết trời lạnh giá thế này muốn anh trồng, thì bao giờ muốn anh quay lại?

" Ừ, để anh gây giống " Trần Mặc Cảnh chậm rãi nói, sau đó quay lại mặc chiếc áo khoác của mình vào người cô một cách chỉnh trang.

Giữa dàn phố đông người, Trần Mặc Cảnh chỉ nắm tay Dương Hiểu Tình bước qua vật cản trước mặt, bước mãi cho đến một quán ăn bình dân rẻ mạt thì cả hai người cùng dừng chân lại.

Anh quay sang hỏi cô ” Làm chút cháo thịt nóng? ”

Dương Hiểu Tình không trả lời chọn chỗ ngồi ở góc tối nhất, tự mình lau sạch bàn rồi dùng tay chống trán đưa mắt nhìn khung cảnh náo nhiệt bên ngoài. Cháo cũng nhanh được bưng tới, hai người ăn mà chẳng ngó ngang đến nhau. Gió cứ thế lùa vào chiếc áo khoác khiến cơ thể cô lạnh hơn, nuốt miếng cháo cái mà ấm lòng cô đưa mắt nhìn người đối diện.

Trần Mặc Cảnh chỉ mặc một cái áo sơ mi đen mỏng, thậm trí có thể cho anh đứng dưới cây đèn cao chót kia thì mấy múi bụng đều lộ. Dương Hiểu Tình không dám nghĩ nữa, cô nuốt một thìa cháo nữa, bụng ấm hẳn, cả sáng đến giờ nó cứ đau quặn lại, may đến lúc gặp anh lại đỡ.

” Về không? ” Anh ăn xong mới mở miệng hỏi.

Dương Hiểu Tình vẫn húp cháo,mãi mới mở miệng ” Ngủ chung cũng có sao đâu? Anh sợ phát tiết à? ”

Trần Mặc Cảnh bình thản dùng khăn lau miệng cho cô, anh nở nụ cười dịu dàng hơn một chút bớt lạnh thêm chút ấm lòng. ” Ừ, vậy đi ”

Suốt quãng đường dài, đôi chân nhỏ của Dương Hiểu Tình vẫn trụ nổi điều đó cho thấy cô kiên trì thế nào. Từ sáng đi bộ đến tận tối chiều rồi múa mấy điệu lại đi, không kêu than chút gì về mặt lạnh lạnh nhưng rất hài lòng.

Căn phòng lạnh lẽo tràn ngập hơi thở nồng ấm nam nữ, Trần Mặc Cảnh rời đi khỏi khách sạn mất một tiếng mới quay lại. Trở về với anh là hai túi đồ xa xỉ, anh đưa cho cô một túi không nói gì bước vào phòng tắm trước.

Nhìn mình trong gương Trần Mặc Cảnh hơi nhăn nhó, anh tự thầm khen mình cũng thật thông minh khi chọn chiếc áo sơ mi đen này, nó không làm lộ những dòng máu cứ chảy dài sau lưng anh. Hơi đau nhưng nắm tay cô cũng dịu đi phần nào, cái tình yêu điên rồ này thật khiến anh muốn giết cả thế giới để sống êm đềm với cô mất. Mùi vị bạc hà hôm nay anh xúc cũng hơi quá nên mùi máu cũng chẳng lộ, anh không dám chắc ai kia bên ngoài không ra, ánh mắt của cô nhiều lần lướt qua lưng anh nhưng rồi lại bỏ đi.

Buổi tối hôm đó, Trần Mặc Cảnh vẫn quàng tay ôm lấy Dương Hiểu Tình vào lòng, anh rất ý tứ không quá mức làm cản lấn tới.

” Ôm thôi, đừng đưa tay linh tinh. Không ra sofa ” Giọng cô lạnh lạnh nhắc nhở.

” Vậy để đêm mai, đánh dấu trước khi đi ”

” Tùy, ít nhất thật lòng yêu em một chút. Em sẽ bảo ba anh nể tình đánh anh nhẹ 1 roi ” Cô thâm độc đến mức đem ba anh dọa, một đêm nữa đưa cô lên giường, anh biến thành sói hoang, thì cô biến thành sói già rồi.

[...]

Một buổi sáng nữa trôi qua, Trần Mặc Cảnh mới thức giấc chưa bao lâu vội vã bóc bàn chải đánh răng tối qua mua chải qua mấy lượt rồi mặc bộ đồ khác bước xuống dưới đại sảnh.

” Anh lái nhanh một chút, em sắp trễ giờ rồi ” Dương Hiểu Tình vừa thấy Trần Mặc Cảnh liền thúc dục.

” Không định thay đồng phục cũng đến trường à? ” Anh mơ màng hỏi, tay tìm tòi khóa xe trong túi quần bấm nút mở rồi bước lên xe.

” Không cần, ít nhất cũng đến lấy đồ rồi bị đuổi ra chứ mấy ”

” Ngoan ngoãn học hành một chút đi, ba mẹ em còn nhà trông đó ”

” Đừng ra dáng làm anh trai tốt nữa, em không công nhận đâu. Làm người tình thì được ”

Trần Mặc Cảnh sắc cười, anh cười trong đau khổ mà thốt lên. ” Anh không thích lên giường ”

” Dám cá? ”

” Dám, trước giờ không có hứng thú với phụ nữ ”

” Ừ ” Cô lạnh nhạt ừ một cái rồi hạ kính xe xuống, gió thổi ngược vào trong xe, hơi lạnh một chút nhưng giúp cô tỉnh táo hơn. Muốn giữ chẳng được, buông chẳng nổi, ghen cả lòng.

[...]

Nhìn chiếc xe sang trọng đỗ trước cổng trường bọn con gái lớp như được đà lấn tới, họ lại lần ép cô ra sau sân trường, dáng vẻ của bọn họ thô bạo nhưng cũng rất cao sang với mấy trò đàn áp dân thường.

Mái tóc đen mượt hơi xoăn của Dương Hiểu Tình bị kéo lên xuống bù xù khó coi, cô vẫn nhẫn nhịn. Ngoài trường cô không biết mạng người là gì nhưng ở nơi đây cô vì tôn trọng người đi làm kiếm tiền nuôi cô ăn học, bọn họ nhẹ tay chút với cô vậy coi như không có.

” Mày ngủ với anh ta bao tiền một đêm vậy? ” Lục Ái Mĩ khinh bỉ bàn chân luôn găng sức chà đạp lên thân thể nhỏ nhắn của Dương Hiểu Tình. Mấy người còn lại cũng không kém mức chà đạp, còn thêm vài tiếng cười chế giễu nghe cũng phần khích cuộc chơi.

Mạn Lan cúi xuống nắm tóc Dương Hiểu Tình. ” Chúng mày biết gì không? Bố tao nói bố con nhỏ nhà quê này là xã hội đen đó.. Nghe sao? ”

” Vậy sao ? Vậy con gái chắc cũng chẳng hơn, lấy nhan sắc kiếm tiền chắc thương ông bố già lắm ” Lục Ái Mĩ tiếp vui cho cuộc trò chuyện, đôi chân nhay nhay lên bụng cô khiến cô quặn quai đau đớn.

Nhưng sau đó vài giây, chẳng quá nhanh cũng không quá chậm Dương Hiểu Tình đứng dậy quyết vệt máu ở miệng ánh mắt lạnh đến thấu xương thịt. Cô quật ngã Lục Ái Mĩ, đánh tới tấp cô ta, thậm trí còn hung ác dùng gạch đập vào đầu người con gái dưới thân. Máu trên đầu Lục Ái Mĩ chảy ra, không phải là sợ hãi từ người gây ra chỉ có một nụ cười lạnh.

” Nhà mày có tiền, cũng chỉ là thứ hạng thấp kém đứng dưới sự quản lí của ba tao. Ngậm cái miệng vào, ba tao mày gọi là ông bố già thì coi trừng bố mày làm người hầu dưới chân tao ”

Dương Hiểu Tình ôm cái bụng khom người bước đi, ai cũng đưa cho cô một ánh nhìn khinh bỉ, bảo vệ cũng chặn lại đòi đưa cô đến đồn cảnh sát. Cô cũng ngoan ngoãn ngồi đợi bọn họ đưa mình đi, nhưng hiện tại dạ dày cô đang quặn lại, máu trong miệng trào ra khiến vị giác cô thoáng mùi tanh.

Mạc Tuấn từ đầu chui vào phòng bảo vệ, vỗ vai cô mấy cái rồi châm điếu thuốc tỏ ra ngẫu nhưng lại chẳng nhận được sự quan tâm nào. ” Định giết người không lo đi trốn đi, thế lực Lục gia không nhỏ đâu. Em gan thật ”

Dương Hiểu Tình nuốt ngụm máu vào họng, cô muốn ới lệ nhưng nhanh chóng gạt lấy bao thuốc trên tay Mạc Tuấn, châm lửa rồi đưa lên hút như người lâu năm sử dụng. Từ đó ánh nhìn về con người học thực bao năm qua cô xây dựng bị bác bỏ, mồm miệng nghe cũng tỉnh tể, sắc sảo hơn. ” Nếu nói thế lực mạnh trốn chỉ cho một, để họ tự đến xem con gái mình rồi bắt cũng chẳng tệ. ”

Mạc Tuấn dựa lưng vào tường, nhả khói mù mịt nhìn ông bảo vệ đang dẫn mấy tên áo xanh tới, nhìn mà nhói mắt thương tiếc cô gái nhỏ trước mặt. ” Hút ít thôi ung thư chế mẹ em.. Anh chuẩn đây ”

Cô không quan tâm vẫy tay xua đuổi Mạc Tuấn, sau đó dập điếu thuốc cảm nhận được mùi máu cũng dần hết, cơn đau dạ dày cũng giảm đi cô cũng an tâm.

” Mời cô đi theo chúng tôi ”

Cảnh sát viên vừa vào đã vội vã thúc dục Dương Hiểu Tình đứng dậy, chiếc còng số tám lạnh lạnh ôm lấy cổ tay nhỏ đầy vết xước của cô. Hơi tủi nhục một chút nhưng xúc phạm người ba đáng kính của cô như thế là còn nhẹ, Dương Nhược Thiếu mà các người cũng dám gọi ông già, kiếm tiền không ra, con gái nhờ tiền ngủ qua đêm với đàn ông nuôi mình. Các người lấy cái tin nhảm đó ở đâu để bôi bác nhà họ Dương lớn đến thế, cô chỉ biết cười khinh bỉ đi theo mấy người cảnh sát từ đầu đến chân khí thế cao thượng sáng ngời. Khi này cô lại cười tiếp, nhìn ánh nắng yếu ớt chớm đông mà lòng động lại chút danh dự.

Phòng thẩm vấn im lặng, người con gái lạnh đến tăng khí bao quanh dày đặc mọi biện pháp đều không giúp cảnh sát có thêm một lời khai dù là nhỏ nhất. Đến cả khi Dương Nhược Thiếu chạy đến bảo lãnh cô cũng chẳng nói lời nào mà rời đi ra xe, ánh mắt thâm trầm khiến của cô khiến ông muốn sôi máu. Vết thương trên người kín mít, tóc rối tung, gương mặt nhợt nhạt, dáng đi cũng khom lại không đi thẳng nổi. Người

con gái kia thì bằng có vết thương trên trán, ngồi ăn hoa quả trong bệnh viện, còn con gái ông phải ngồi co ro trong trại giam.

Cuối cùng, thế giới cũng tối lại, Dương Hiểu Tình khê khạc đồng máu trong miệng ra rồi ngồi bệt xuống mặt đất. Hơi chóng mặt, bụng quặn lại, thân thể đau nhức cả người mềm nhũn may có Dương Nhược Thiếu đỡ lên xe nếu không giữa trốn đông người lại có bài báo mới cho tù nhân.

[...]

Bệnh viện tối nhem, Hàn Như Tuyết bón cháo cho Dương Hiểu Tình mà lòng không ngừng thương xót đứa con gái trước mặt. Bà chăm bẵm bao nhiêu, hôm nay lại bị ra nông nổi này, một tiếng cũng không nói, đôi mắt vô hồn, cứ bón miệng nào ăn miếng đây, tăn bắng này bà sưởi ấm không nổi nữa.

” Đi vào đây, nhắc chân lên ”

” Tôi nói cô bước vào ” Giọng nói ngày càng thâm sâu hơn, độc ác nhấn tâm nghe giọng đã biết ai.

Trần Mặc Cảnh không kìm nổi tức giận, anh kéo Lục Ái Mĩ như đồ vật bỏ đi trên sàn nhà lạnh buốt đến chỗ Dương Hiểu Tình. Cô không quan tâm gì đứa mất nhìn không gian bên ngoài, lạnh quá! Người cô lạnh lắm, lòng cô đau lắm, nhưng rồi dần dần lại bị sự lạnh nhạt đó che giấu một cách hoàn hảo.

” Nhìn cái thứ cô nói là nghèo nàn đi? ” Trần Mặc Cảnh đưa chân đạp mạnh sống lưng Lục Ái Mĩ khiến cô ta chúi đầu xuống sàn gạch, đau nhức cả đầu nhưng một lời không dám cầu xin.

Trần Mặc Cảnh coi thường cái ánh nhìn lạnh nhạt của Dương Hiểu Tình, nhìn cô xem sao có thể tàn tạ đến thể muốn giết cứ giết đi, trong sạch sao? Khi đó sao không tự vệ? Sao lại làm bản thân mình bị thương, thuần khiết ngay cả khi cô đâm máu, anh vẫn cảm nhận được nó từ cô mà. Bàn tay Dương Hiểu Tình đan vào nhau kìm chế họa hoạn bên trong, đúng anh làm đúng lắm, anh biết trong cô 80% máu nóng giống ba cô, thực sự muốn đạp chết cô ta nhưng làm ơn cô muốn mình nhỏ nhẹ ít nhất trước mặt anh.

Hàn Như Tuyết đặt bát cháo xuống, ánh mắt bà lạnh đi mấy phần, đôi mắt dịu dàng suốt mười tám năm bên chồng con hôm nay lại khiến Trần Mặc Cảnh cũng bất ngờ. ” Con tôi nghèo, nó từng đựng tới cách người chứ? Nhìn coi, lỗ chút nữa là có thể tử vong đó. Cầm thú ” Bà mạnh tay tát vào mặt Lục Ái Mĩ, khóe mắt đã đọng một giọt lệ. Nó bị sốt huyết dạ dày đã lâu rồi, nếu không chăm sóc kịp thời, hay đau quá không tới bệnh viện kịp là có thể tử vong, vậy các người còn nhấn tâm đạp lên bụng nó, không phải 1 năm, cả 1 năm trước không ít nhưng bà đều im lặng vì cô không cho phép. Chỉ vì cái phép tắc: ” Con chịu đựng được, một người bình thường con đến trường để học, chịu đựng được, mẹ hiểu mà ”

” Tiền tôi kiếm ra ít nhất có thể đập nát nhà họ Lục, biết chứ? ” Dương Hiểu Tình lạnh giọng, đôi mắt sâu thẳm chỉ là phẫn nộ, độc ác, dã tâm.

Hết Phần 16

17. Chương 17: Diên Cuồng Chiếm Hữu [3]

Sau câu nói đó, cô bước đến chỗ Trần Mặc Cảnh bàn tay mảnh mai di chuyển từ lồng ngực anh xuống túi quần chỉ để lấy bao thuốc hạ sốt còn vồn vện vài điều. Cũng không chỉ vì lí do đó, cô rướn người hôn lên cánh môi nóng bỏng của anh, giọng nói nhẹ nhàng nhắc nhở người đàn ông vẫn muốn hưởng tiếp dư vị ngọt ngào đó. ” Hộ em rồi có thưởng ”

Bước chân của Dương Hiểu Tình sau đó rảo đi rất nhanh nhưng rồi cô dừng lại trước cửa phòng đưa ánh mắt vô cảm nhìn Lục Ái Mĩ. Máu từ cổ họng cô bắt đầu trào lên, cũng chỉ là một hành động khinh bỉ cô khạc ngậm máu đỏ thẫm xuống sàn nhà. ” Mẹ à.. nhẹ tay chút.. Con nhờ ba cấp cho cái phòng mới.. Nơi đây có vẻ không hợp với kẻ nghèo ”

Chẳng ai đáp lời nào, cánh cửa phòng đóng lại chỉ vọng toàn tiếng khóc thảm thiết. Dòng người đi qua ai nấy cũng đưa một cái nhìn ngờ ngợ rồi rời đi. Tàn thuốc lăm lăm đỏ lên rồi tàn dần, Dương Hiểu Tình hút

hết điều này đến điều khác hai người họ vẫn chưa giải quyết xong, nghĩ lại cô cũng thấy thật nhàm chán, thực sự muốn tự tay nhưng dạ dày cô đau quá lỡ cái tử vong thật cũng chẳng hay.

” Mẹ kiếp ” Điều thuốc cuối cùng cũng hết, Dương Hiểu Tình tức giận dùng chân trần giẫm lên nó, hơi rất vì độ nóng nhẹ nhưng chẳng là gì so với cái dạ dày cô. Nó cứ quặn lại, ngồi đứng không yên chỉ có hút thuốc mới làm cô đỡ hơn một chút.

” Dừng không? ” Một giọng nam trầm ấm vọng đến tai cô, nam nhân đẹp trai, tuấn mĩ thật khiến người ta động lòng với điều thuốc nhất thời.

Dương Hiểu Tình nhìn quangười trước mặt, không đoái hoài gì đến hấn ta lắm, cô nhanh chóng giật lấy điều thuốc rồi vội vã châm lửa. Cô hít một hơi sâu, sau đó khê nhả khói đôi mắt vì thế hơi cay cay.

” Cảm ơn ” Dương Hiểu Tình khê cười lấy cái làm tôn trọng người đối diện, rồi lại im lặng một hồi.

” Em thật xinh đẹp, muốn dùng điều nữa chứ? ” Hấn ta ăn nói rất dễ khiến nữ nhân phải lòng, giọng nói ngọt ngào, trầm ấm, nhịp điệu vô cùng hòa hợp.

Cô chỉ cười một nụ cười lạnh, tuy nhiên tay nhanh chóng giật lấy cả bao thuốc của hấn. ” Người khen tôi đẹp rất nhiều, nhưng giọng anh rất ấm. Nể tình nữ nhi xin bao thuốc. Cáo từ ” Giọng nói cô lạnh lạnh, thanh cao để lại một ấn tượng mạnh với người trước mặt, nhưng vừa kịp lúc đó người đàn ông kia bước ra ánh mắt chậm rãi lướt nhìn thái độ của cô.

Trần Mặc Cảnh vẫn bình thường lướt qua khoảng cách giữa cô và người đàn ông kia, những bước chân anh chậm rãi dường như vẫn đợi ai kia chạy theo. Nhưng chỉ tiếc thay bước chân của cô vẫn chậm rãi đi ngược lối anh, kẻ kia cũng bước theo, đúng là cô rất giống loại đàn bà vong ơn bội nghĩa đó chứ?

Cuối cùng người dùng chân lại khó chịu vẫn là Trần Mặc Cảnh, anh không nhìn thấy bóng cô đâu nữa cũng chẳng thấy ai bước theo mình. Anh quay lưng rảo những bước chân chậm rãi về phía cầu thang, những bước chân càng gần mùi thuốc lá càng nồng nặc, một mùi thuốc tâm thường chẳng có gì đặc biệt thế mà cô vẫn dựa lưng vào bức tường để người qua kẻ lại nhìn mình, hút từng điều từng điều.

” Em thêm khát nó đến vậy à? ” Giọng anh lạnh lạnh vọng đến tai cô.

Dương Hiểu Tình khê cười, vút điều thuốc chưa hết vào thùng rác bên cạnh. ” Có thể coi là vậy ”

Anh lại nhìn cô, ánh mắt chẳng có chút nào là lo lắng. Cô chán ghét nó đến ghen cả cổ họng, lúc này cô chỉ muốn xâm chiếm lấy anh. Muốn đưa tay chạm vào cái trái tim giá lạnh đấy, đúng anh rất lạnh, chẳng giống như những kẻ cô đã gặp.

” Đau lắm hả? Dạ dày đó ”

Dương Hiểu Tình nhanh chóng trả lời. ” Đau ” Một chữ đau mang đầy tâm tình, không phải ở nguyên dạ dày, mà ở cả thân xác, đau đến tê buốt cả thân nhiệt, muốn khuỵu ngã xuống, nhưng lại kiên cường để cho ai xem.

” Muốn ăn cháo chứ? ” Anh tiến sát đến cô hơn, hơi thở phả vào trán người con gái trước mặt cũng đủ để cô muốn điên lên.

Dương Hiểu Tình lắc đầu, cô bắt đầu rướn người ôm lấy cổ anh cắn mạnh vào nó, cắn đến ứa máu mới buông. ” Bế em đi ” Giọng cô lạnh lạnh ra lệnh.

Trần Mặc Cảnh cũng nghe theo âm cô lên, anh không cảm thấy đau, cũng chẳng có nhiều cảm nhận lắm. Trái tim đột nhiên giá lạnh đến cực độ, nhìn thân thể gầy yếu của cô anh lại lạnh đi, lạnh đến mức cô làm gì cũng chẳng thể chạm đến trái tim anh.

” Sao không để nó đánh chết đi mới vác xác về? ” Anh tức giận nhìn cô lên tiếng.

Bàn tay mảnh mai của cô lại bắt đầu chiêu thức di chuyển trên lồng ngực anh, từ trái qua phải, trên xuống dưới.” Em đâu gốc như anh ”

” Đúng em là ngu chứ gốc gì? ”

Dương Hiểu Tình ngẫm nghĩ một hồi, đôi mắt khê nhắm lại thốt lên.” Ngu? Cũng phải ”

” Giờ tôi có việc, em về phòng nghỉ được không? ”

Vừa nghe xong câu hỏi Dương Hiểu Tình túm lấy cổ áo Trần Mặc Cảnh, cô rướn người lên chiếm đoạt lấy cạm môi mỏng của anh. ” Đưa em về nhà anh đi ”

” Ba em? ”

” Mai anh đi rồi phải không? ” Cô hạ người xuống, đưa tay nghịch đôi môi đang sưng đỏ lên.

” Ừ ”

Chẳng có thêm một câu hỏi nào sau tiếng ” ừ ” lạnh nhạt đó nữa, họ cùng nhau rời khỏi bệnh viện, cùng nhau ngồi chung trên một chiếc xe nhưng lại có một không gian riêng.

Dương Hiểu Tình đôi chút liếc nhìn người bên cạnh nhưng rồi lại bỏ đi, anh liên tục dán mắt vào điện thoại, một lời cũng không nói. Anh nhắn tin với ai? Sao chú tâm quá vậy?

Quãng đường dài đến mức nghẹt thở, Dương Hiểu Tình cố gắng chìm vào giấc ngủ nhưng cuối cùng là không thể. Cô hạ kính xe xuống một chút, gió lạnh lùa vào khiến cô khuây khỏa hơn phần nào. Cứ thế cả đoạn đường, chẳng ai ngó đến ai một cái, cô dần nhận ra mình ngày càng sai lầm, sai lầm một cách ngu ngốc nhưng vẫn muốn tiến sâu vào. Tình yêu và dục vọng, thực ra vừa sung sướng vừa đáng thương!

Về đến căn biệt thự, chiếc xe dừng lại với cái phanh gấp gấp. Trần Mặc Cảnh giờ mới để ý cô một chút, anh ta hóa ra vẫn vô tâm như vậy! Hay chỉ là cô cảm nhận sai?

” Tình, xuống xe đi. Tối tôi về.” Anh vội vã lên tiếng đuổi cô xuống.

Dương Hiểu Tình cười nhạt, cô tự chế giễu bản thân mình ngu ngốc tin anh đã thuộc về mình. Giữa nơi hoang vắng, một mình căn biệt thự mọc lên khiến khung cảnh vô cùng cô độc.

Chiếc xe quay đầu, phóng nhanh, tốc độ đó như cách tình cảm anh thay đổi với cô vậy. Cô chẳng nghĩ nhiều, hít một hơi dài, ngồi thụp xuống đất để chịu đựng cơn đau bụng. Cứ thế trôi qua một khoảng thời gian, bị bỏ lại cô mới quay vào trong biệt thự.

[...]

Một buổi tối tĩnh lặng, Dương Hiểu Tình mượn một bộ đồ của Mẫn Lạc mặc tạm rồi quay lại phòng của Trần Mặc Cảnh. Ngu ngốc chẳng có gì có thể hóa giải được, cô chẳng dám suy nghĩ về thái độ của anh nhiều cứ ngồi trong căn phòng tối chờ đợi anh về. Không phải là ăn bám anh, cũng chẳng phải là ngu muội, cô có vài điều muốn hỏi anh.. Một vài lời từ rất lâu chưa nói.

” Uỳnh ” Tiếng động mạnh phá hỏng không gian tĩnh lặng, đèn điện sáng chum. Trần Mặc Cảnh cả người hồn vía không có, anh loạng xoạng bước về phía cô, ánh mắt thâm sâu là bi thương khó nói.

Anh lạnh nhạt dè dặt Dương Hiểu Tình xuống giường, đôi tay gân guốc xé nát bộ đồ cô đang mặc trên người, nội y cũng chẳng còn một mảnh.

Bàn tay thon dài bắt đầu trườn theo đường cong của eo, cuối cùng dừng lại ở bầu ngực cô, anh điên cuồng nắn bóp nó. Đầu nhũ hoa hồng hào nhanh chóng bị anh xoa bóp đến mức đau nhói cả lên.

” A... Đứng.. ”

Dương Hiểu Tình sợ hãi đẩy anh ra khỏi mình nhưng hai cổ tay cô nhanh chóng bị anh siết chặt lấy kéo về phía sau tạo nên một tư thế đẹp mắt.

” Cảnh... Em đang... ” Cô hét lên muốn ngăn cản anh nhưng lại không thể, cơ thể cô hiện tại rất đau, nó không thể chịu đựng được sự áp bức này của anh. Lần trước phần tử cung cô vẫn chưa khỏi, sự xung đột của anh rất mạnh, lần thứ hai còn có máu. Nói xem? Là yêu hay là thỏa mãn dục vọng?

Trần Mặc Cảnh không nghe thấy gì, anh ngậm lấy đầu nhũ hoa dùng lưỡi chơi đùa với nó. Anh trở thành một con sói hoang, trở thành một tên cuồng dục từ bao giờ? Về cương nghị, lạnh lùng của anh đâu hết rồi? Sao giờ lại đáng sợ, có tính chiếm hữu cao đến vậy?

” A.. ” Cô hét lên, anh đang cần nó, anh ta rõ thật rồi..

” Cảnh... Thả... E.. M ” Cô yếu ớt kêu lên, nhưng có vẻ đã thành công được chút ít, anh nói lỏng cổ tay cô ra.

Và cuối cùng không dừng lại, anh động chạm đến đôi môi đang run lên của cô, hôn nó một cách cuồng nhiệt, đầy tính chiếm hữu khiến môi cô nhận chóng sưng đỏ lên.

Dương Hiểu Tình vẫn chưa khóc, cô cảm thấy mùi rượu thoảng qua trong khoang miệng anh một điều lạ đến khó tin. Anh uống rượu chắc hẳn phải có việc rất đau lòng, không tìm được ai tâm sự được mới phải đến cái chất kích thích mà mình rất kém để giải tỏa. Ánh mắt anh khi đem cái dục vọng mù quáng đó để chiếm hữu cô vẫn thoảng qua một tia buồn man mát, càng nhìn càng khó thở.

Để ngừng lại, cô đã đánh lừa nụ hôn cuồng nhiệt của anh để cắn vào đôi môi đang sưng lên. Con người hoang dã đó trong anh gần như được dừng lại, anh đưa tay lên vuốt tóc đáng vẻ rất đau khổ, sau đó tránh xa cô. Đôi mắt đó đã nổi lên những tơ máu, trước đây có lẽ là khi nó xuất hiện trông anh rất đáng sợ, nhưng đáng vẻ anh hiện tại của anh chẳng khác gì một kẻ cô độc.

” Tình, xin lỗi ”

18. Chương 18: Đáy Lòng Khó Nói

Trần Mặc Cảnh nặng lòng lên tiếng, bàn tay anh vẫn thoảng hương vị của dục vọng, ấm nóng đến mức muốn thử lại một lần nhưng rồi lại lùi bước quay đi. Bóng dáng anh trong căn phòng dần khuất đi khi ánh đèn được tắt ngуп hết một lượt.

Hơi gió từ đâu đó vẫn lùa vào căn phòng, hẻo lạnh đến buốt cả thể xác.

Dương Hiểu Tình ngồi dậy, cả người đau nhức nhưng vẫn cố đứng dậy lê bước chân đi về phía phòng tắm. Căn phòng tĩnh mịch, một khoảng tối nhem chằng có đến một bóng đèn chỉ có chút ánh sáng yếu từ vầng trăng bên ngoài rọi vào, mọi thứ khiến việc di chuyển của cô trở nên khó khăn cũng chẳng may trượt chân ngã vào vòng tay rắn chắc đó một lần nữa.

Cơ thể trắng nõn được ánh trăng soi rọi nhanh chóng lọt vào tầm mắt Trần Mặc Cảnh, nó nuốt nà đến mức dục vọng tăng vọt đến cực hạn. Phần ngực còn đỏ hồng lên vì cái cách hung bạo trong tính chiếm hữu của anh, ngọt ngào lâng lâng khiến người ta muốn thử lại.

Dương Hiểu Tình đặt tay lên vai Trần Mặc Cảnh, ánh mắt lạnh lạnh đưa xuống nhìn thân thể đang được trăng phản xạ ánh sáng yếu ớt lên, nơi mẫn cảm nhất của cô được nhìn rõ mồn một.

Cô vội vã vúi chặt lấy phần vai anh, để du người đứng dậy nhưng thân xác lại bị anh giữ chặt lại ánh mắt ham muốn lướt trên cơ thể cô. Đúng là đàn ông!

” Khốn nạn, rút ngay ánh mắt cảm thú đó lại đi ” Giọng nói cô đầy phẫn nộ, bàn tay mảnh mai đã đưa lên che đi bộ ngực đỏ hồng.

Trần Mặc Cảnh bắt đầu buông lỏng cơ thể Dương Hiểu Tình ra, anh không ngờ đã đến mức tắt bỏ hết những bóng đèn để không thấy nó nữa nhưng lại được thưởng thức lại cảnh xuân đầy mật ngọt một lần nữa ngay dưới khung cảnh hữu tình như vậy.

Dương Hiểu Tình nhanh chóng rời đi, đáng vẻ lom khom chả khác gì một bà cụ, anh định cười phá lên một cái đó chứ nhưng nhìn cô càng lâu càng tạo nên khung cảnh bi thương, nặng lòng đến nghẹn thở. Tiếng nước xả xuống, vọng khắp căn phòng, từ cánh cửa kính đục ngầu anh có thể thấy rõ hình dáng của cô.

Đáng cô thon gọn vẫn đủ khơi gợi qua tấm kính đục, gương mặt hướng lên phía vòi sen dường như đang muốn gột rửa đi những bụi bẩn mà anh đã để lại trên cơ thể mình. Có ai hiểu? Có ai nghĩ cho cô nhiều đâu, mỗi người một nỗi lòng, một bộ não họ có cách suy nghĩ riêng. Dù có nói cô ngốc thì đó cũng là phần sắp xếp của nội bộ cơ thể cô rồi.

Nước hơi lạnh, nó bao trùm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô rồi tiếp xúc gián tiếp với chiếc dạ dày yếu ớt, phần nào đó khiến nó bị nhiễm lạnh lại tiếp tục cơn đau quằn quại. Máu từ bên dưới lại trào lên cổ họng cô, lần này rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến mức khiến cô ho sặc sụa lên. Những giọt máu đỏ thẫm bắn lên tấm kính, chảy xuống theo hơi nước, tạo nên những dòng nước đỏ nhạt, bi thương hả? Buồn hả? Đúng là thứ tâm trạng mà vĩnh cửu chẳng ai hiểu được, cũng chẳng chạm tới được.

Một mỗi của cái thứ tình cảm bất chấp này bao trùm lấy Dương Hiểu Tình, cô nở nụ cười lạnh, từ từ trườn người theo men tường lát đá cẩm thạch lạnh buốt ngồi xuống dưới sàn. Hơi mệt rồi, nhưng cũng sắp đạt được giới hạn mà cô có thể chạm tới rồi.. Sao lại có thể bỏ cuộc chứ? Chẳng phải anh đã nói yêu cô sao? Tuy tình cảnh đó hoạn á đến mận nồng nhưng ánh mắt đầy chân tình đó của anh, khiến cô không dám tin đó là nhất thời.

Không gian ngoài cũng sáng trưng nhưng cũng không kém phần trầm lắng, Trần Mặc Cảnh bắt đầu châm điều thuốc mới, ánh mắt thâm trầm nhìn ra ngoài cửa sổ. Hôm nay là một chuỗi ngày mệt mỏi với anh, trái tim hơi nhói, cái thứ gọi là huynh đệ có lời hứa nghìn lần bất chấp hoàn cảnh bảo vệ nhau. Cái anh coi là thiêng liêng, coi là ngôi nhà có chút nương tựa thì hôm nay lại chẳng bảo vệ được họ, hàng trăm mạng người nằm trong tay anh nhưng lại không cứu được tiểu đệ của mình. Bản thân anh day dứt, anh còn hứa sẽ thay thế Tuấn chăm sóc đứa em trai của cậu khi cái mạng của cậu chấm dứt, giờ thì hai anh em họ có lẽ đang tụ hợp ở nơi nào đó. Đúng là chẳng lường trước được gì.

Khóe môi Trần Mặc Cảnh khẽ cong lên nở nụ cười rồi cầm điều thuốc hít một hơi sau, khói nhả ra lần đó khiến đôi mắt anh cay cay, hừng đỏ nổi lên những tơ máu. Khẩu miện anh cũng mấp mạp nhỏ nhẹ vài lời.

” Yên nghỉ, thù này tôi sẽ trả cho cậu. Một người cầm mạng người có tấm lòng nhân hậu, chết như vậy thật chẳng vừa lòng tôi. ”

Điều thuốc dần tàn, Trần Mặc Cảnh đưa mắt nhìn khung cảnh bên trong phòng tắm, dáng người nhỏ bé đã cuộn mình trong một góc, cứ vậy mặc cho nước xả vào.

Lòng anh bỗng nhói lên, nếu là nước được chuẩn bị vào 2 khung giờ trước thì bây giờ chắc chắn đã chẳng còn đến một giọt nước ấm nào. Thân hình nhỏ bé, yếu đuối đó làm sao chống chịu lại được sự lạnh buốt đó chứ? Thời điểm giờ đã chớm đầu đông rồi, không phải là một mùa hè nóng bức nữa, cô điên mất rồi!

Trần Mặc Cảnh nhắc bước chân vội vã đến cửa phòng tắm, anh dùng lực khá mạnh để mở nó nhưng lại rất dễ dàng mở ra được. Cô ấy không khóa cửa, không nói gì khi anh bước lại gần, chỉ đưa ánh mắt lạnh nhìn anh. Đồng máu vương trên sàn ở khu vực nước chưa lan ra rất nhiều điều đó cũng thấy bệnh tình cô rất nặng.

Khi Trần Mặc Cảnh tiến lại gần cô tự giác đưa tay ra để anh ôm vào lòng, rất ngoan ngoan, nhưng đôi mắt lại chẳng có chút rung cảm nào, lạnh đến buốt xương thịt. Mỗi khi cô như vậy ngay chính anh cũng thua xa, con người quỷ quyệt, gian xảo trong cô anh cũng biết đôi ít nhưng sự lạnh lùng kể hường từ Dương Nhược Thiếu, anh chưa từng đâm sâu vào để tìm hiểu.

” Cảnh, đừng đưa đi bệnh viện. Để sáng mai đi. Em mệt ” Giọng nói cô khàn khàn, gương mặt rúc vào trong lòng ngực anh, đáng vẻ không phải yếu đuối như anh nghĩ. Đơn giản chính là muốn anh dính chặt vào, không rời đi, cũng chẳng thể ở lại, đó chính là lưu luyến không ngừng.

Trần Mặc Cảnh không dám chơi đùa với mạng sống của cô, vòng tay ôm lấy cơ thể cô cũng vì thế mà run lên trong một khoảng thời gian tính bằng giây. ” Không được, cái mạng em từ nhỏ đã chẳng ăn phận rồi. Muốn chết cũng đừng chết trước mặt tôi ”

Dương Hiểu Tình vòng tay lên cổ anh, bàn tay vẫn còn đầy vết xước. Giọng nói vẫn lạc quan ” Nhất định nếu chết em cũng sẽ tìm nơi hoang vắng, không để anh thấy đâu ”

Anh gần như đứng hình, tim thất lại.. Cách cô nói chuyện cứ như sắp đi đến nơi xa, một nơi chẳng thể chạm chân đến. Nhìn cái ánh mắt cô thâm sâu chỉ có băng giá phủ kín, anh chưa từng nghĩ dính vào lưới tình, cũng như cá mắc lưới chẳng thoát nổi.

Dương Hiểu Tình không nói bỏ tay xuống bắt đầu luồn tay qua lồng ngực anh, xoa nhẹ sau lưng mấy cái. ” Lo cái gì? Ít nhất em phải leo lên được xe hoa anh rồi mới nguyện lòng chết ”

Bước chân Trần Mặc Cảnh bước đi theo giọng điệu câu nói đó, chậm rãi tiến về phía giường. Chấn giọng vẫn lạnh lạnh chạm vào đáy lòng cô.

” Tôi sẽ không cưới em, cứ như vậy cho đến khi tôi chết. Bởi cái giá tôi phải trả là không được phép hạnh phúc. Ngỡ đâu mới tỉnh giấc cũng có thể để đạn xuyên qua đầu. Khi đó nếu em còn yêu tôi sẽ đau lắm nhỉ? ”

19. Chương 19: Người Phụ Nữ Ấy Cũng Thích Em!

Dương Hiểu Tình không nói gì, cô chỉ biết nghe rồi mang cảm xúc đau thương giấu đến một nơi xa lạ, con người trước mắt bây giờ vẫn tỏ ra mạnh mẽ. Cái cách kìm chế cảm xúc của cô khi này chính là nắm chặt lấy phần áo phía sau lưng anh, nắm chặt đến mức chiếc áo nhăn nhó lại một cách khó coi. Cô mệt, chỉ là mệt thôi!

Trần Mặc Cảnh khẽ đặt cô xuống giường rồi nằm kế bên, hơi ấm của cô chính là anh dang tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô vào lòng. Làn da trắng nõn, mềm mịn tiếp xúc trực tiếp với bàn tay anh, đúng là một cảm xúc khó tả. Vừa chạm đúng vào ham muốn, vừa man mát đau thương.

Màn đêm tĩnh mịch trôi qua đến một buổi sáng se lạnh, Trần Mặc Cảnh chuẩn bị quần áo, một ít tài liệu rồi quay lại giường xem tình hình của Dương Hiểu Tình. Sắc mặt cô có vẻ tốt hơn, đôi môi hồng hào, gương mặt cũng không còn quá nhợt nhạt, con tim anh khi nhìn qua cũng yên tâm phần nào để rồi đi.

” Tôi gọi cho ba em rồi, nghỉ ngơi đi.” Nhìn đôi mắt hờ hững khi vừa mới thức dậy của Dương Hiểu Tình, Trần Mặc Cảnh cũng dặn dò vài lời.

” Ừ ” Cô nhắm đôi mắt lại không đoái hoài đến điều đó nhiều lắm.

Anh cũng tiếp thêm vài lời để rời đi ” Đồ tôi để ở cuối giường, em mặc vào. Cháo tôi cũng đã nấu, nếu muốn dùng em tôi sẽ nói người đem lên ”

” Trễ rồi, anh đi đi ” Giọng nói cô lạnh lạnh, mắt vẫn nhắm lại, rồi chẳng nói gì thêm.

Hai bàn tay Trần Mặc Cảnh cuộn tròn lại thành nắm đấm, bước chân cũng nặng trĩu dần đi nhìn bộ dạng cô như vậy anh cũng chẳng muốn rời.

Cuối cùng những tiếng giày va chạm với sàn nhà gần hơn, nghe thoáng qua cũng cảm nhận được phần nộ đang tăng dần từ phía người đàn ông kia.

” Ngồi dậy, em coi bộ dạng mình đi.. Dùng son hả? Em nghĩ tôi mù?” Trần Mặc Cảnh tức giận lật tấm chăn mỏng đang che đi thân thể yếu ớt của Dương Hiểu Tình, bàn tay anh siết chặt lấy cổ tay cô kéo cô ngồi dậy.

” Son? Anh nghĩ gì vậy? Em mệt rồi.. Anh làm em đau đó. BỎ RA ” Cô tức giận giật cổ tay lại.

Trần Mặc Cảnh mạnh tay giữ lấy gương mặt Dương Hiểu Tình, bàn tay ấy thô bạo tấy đi lớp son trên môi cô. Chỉ trong phút chốc, đôi môi hồng hào trở nên nhợt nhạt khiến gương mặt cũng chẳng còn chút sự sống nào. Bàn tay anh cũng dần thả lỏng chiếc cầm thon gọn của cô ra, nhìn lại cô xem..

” Nhìn như vậy vừa lòng chưa? ” Cô lạnh giọng, gương đôi mắt tức giận nhìn anh rồi đưa mu bàn tay lên quệt lại môi mình mấy lần để chọc điên người trước mặt.

Cuối cùng Dương Hiểu Tình gục đầu vào lồng ngực Trần Mặc Cảnh, bàn tay buông lỏng lộ rõ vẻ yếu đuối. Đôi môi cô khẽ mấp máy vài lời, giọng nói nhỏ rất khó nghe. ” Anh đi được rồi! ”

” Tôi đi rồi, em định chết ở đây sao? ” Giọng anh vẫn đầy phẫn nộ, tức giận hai thứ đó cũng như nhau chèn ép xuống cơ thể nhỏ bé của cô. Sao chẳng thể nhỏ nhẹ một lời, giọng nói trầm ấm một chút, anh quả nhiên

luôn có 1 trạng thái trừ khi ân ái đến mặn nồng, thời gian bỗng bột đó anh mới phát lên được vài lời ngọt ngào.

Dương Hiểu Tình nắm chặt lấy bộ vest với cứng của Trần Mặc Cảnh, cố hết sức ngồi dậy đưa mắt nhìn anh, một ánh mắt không mấy buồn bã, chỉ có sự kiên cường. " Có chết ở đây hay không? Thì hôm nay anh định đi đâu? Lễ đính hôn? "

Ánh mắt anh mờ đi, tơ máu nổi dần lên, hận thù, phần nộ của cô nhẽ ra phải nhiều hơn anh chứ? Tại sao vẫn còn lạnh lùng, kiên cường đến vậy?? Cô nếu đã biết rồi thì nín kéo nói một lời, hỏi anh một lời cần gì phải đau khổ , giằng vặt như vậy. " Nên nhớ điều em đáng lo nhất là tôi sẽ không cưới em, còn nên mừng vì ngoài em ra không ai đủ tư cách đó "

Khóe môi Dương Hiểu Tình cong lên, một nụ cười bốn cột, xấu xa. Cô giống như một con sói già, đến lúc xong chuyện mới hiện rõ mặt xấu. " Em chờ tin tốt " Lời nói hết sức lạnh nhạt, nó không dành cho anh, mà muốn gửi đến một xứ sở xa kia. Kế hoạch dụ mồi về hang thành công, lễ đính hôn? Cô đâu tương lai? Ngồi đó mà tiếp khách rồi nói anh ấy bận chưa đến? Hay bay qua đây đánh ghen nhỉ?

[...]

Phòng bệnh về 5 giờ chiều trống vắng, Dương Hiểu Tình ngồi lướt bản tin trên điện thoại bản mặt trở nên gian tà đến khó coi, tính xấu của cô lộ rõ mồn một. Gần như vừa làm được việc gì thỏa mãn, nên gương mặt thoáng hiện lên nụ cười xấu xa mang đầy điềm báo.

Trần Mặc Cảnh ngồi bên cạnh cầm bát cháo mà cũng chẳng yên phận chút nào, anh đưa mắt nhìn mấy dòng tin nhắn thì cô lập tức khó chịu tắt ngụp chiếc máy vút sang một bên.

" Ba em đâu? " Giọng cô lạnh lạnh hỏi anh, sau đó vội vươn người sang chiếc tủ nhỏ bên cạnh lấy cốc nước lọc được chuẩn bị sẵn.

Trần Mặc Cảnh vẫn điềm tĩnh thổi thìa cháo mới mức lên, một lúc sau khi thử độ ấm của cháo bằng chính vị giác của mình anh mới đưa tay bón cho cô. " Bị vợ lôi đi rồi "

Dương Hiểu Tình nuốt ngụm cháo, miệng tủm tỉm cười. Đã lâu cô chưa nhìn thấy cảnh Dương Nhược Thiếu bị Hàn Như Tuyết lôi đi, đúng là nhìn được thì đáng về soái của ông ấy cũng bị dập tắt hết. Thoát khỏi suy nghĩ đó, cô quay sang hỏi anh: " Anh nấu đúng không? "

Anh vẫn giữ nguyên chất giọng đặc trưng lạnh lạnh thoảng qua lòng người. " Ủ, tay nghề vẫn như xưa "

Dương Hiểu Tình mặc ghen sau câu nói, đã năm năm không thử lại chứ không phải một năm. Phần ngực cô khó chịu, khó chịu vì bị ghen lại, cũng phần nào đó bị động đến tâm tư năm xưa. Năm, bảy trận ốm những năm đó, cháo cô nuốt cũng chẳng nổi cũng vì hương vị không quen thuộc. Chỉ là đã mất vài năm chỉ thử nguyên loài cháo do anh nấu, nghĩ lại lòng vẫn nhói lên. Thứ tình cảm chết tiệt, đúng là đau nhưng vẫn muốn nhung nhớ. Bị thương thảm hại không chừng lại rã thêm đưa cô đến mảnh đất màu mỡ hơn.

Vài tiếng giày cao gót va chạm với sàn nhà , tiếng hô hào kéo theo nhức cả tai. Dù vậy nhưng Dương Hiểu Tình vẫn cố bình tĩnh ngồi chờ người đàn ông kia dứt cháo cho mình. Kiên nhẫn nử mồi, diễn xuất cao cường đón tiếp diễn viên hạng A từ Anh chạy qua đây mới đúng cách.

Triệu Mẫn Ly bước vào toàn thân bước lên khí thế hoàng gia cao ngút trời, đúng kiểu con gái nhà giàu, đồ mặc từ đầu đến chân đều thuộc những mẫu thiết kế độc nhất nhưng Dương Hiểu Tình vừa nhìn qua liền có cái đánh giá chẳng vừa lòng. Cô đưa mắt nhìn Trần Mặc Cảnh mặc kệ kẻ ngoài kia ghen ăn tức ở, muốn chạy đến cào xé cô nhưng vẫn phải nhường nhịn đến mức trên mặt đã nhăn nhó đi mấy phần.

" Trần Mặc Cảnh, anh dám bỏ lễ đính hôn trọng đại như vậy chỉ đến đây hầu hạ con đàn bà này thôi sao?

" Triệu Mẫn Ly nóng giận lên tiếng, tất cả khí thế sang trọng đó như bị cơn sóng phần nộ đánh trôi đi để lại bộ mặt khó coi, nhăn nhó, tức giận? Đó vốn không phải việc minh tinh của xứ sở Anh Quốc nên làm.

Trần Mặc Cảnh vẫn chẳng để ý đến cô gái bên ngoài, việc giúp bón cháo cho Dương Hiểu Tình còn khiến anh thú vị hơn nhiều. Nhìn cảnh môi cô đưa về hướng mình, đón nhận thức ăn mình nấu đó cũng đủ cho anh chờ đợi. Nhưng có một điều khiến anh chẳng muốn sen vào chút nào đó là lòng dạ đàn bà, nói chung

muôn phần đáng sợ như sói già, kinh nghiệm đánh ghen dày dặn, dù chưa thử qua nhưng động cái cũng đủ để chém giết.

” Em mới mười chín thôi.. Mà chồng tương lai chị biến em thành ” đàn bà ” đó chứ.. Em còn trẻ ” Dương Hiểu Tình cố ý nhấn mạnh hai từ đàn bà, chất giọng cũng chẳng thua kém ai, nhưng cũng biết cư xử trước mặt ông kính bên ngoài.

” Con nhỏ khôn nạn.. Mà dám ” Triệu Mẫn Ly nện gót giày với sàn nhà theo giọng điệu câu nói, nghe mà chói cả tai..

” Ngôi sao hạng A.. Bình tĩnh, máy quay kìa.. Hay chị hôn em cái tỏ vẻ thân thiện, không may lên báo mất công lùm xùm.. Nhỉ? ” Dương Hiểu Tình vừa nói được câu trêu chọc đôi chút lại bị Trần Mặc Cảnh chặn họng bằng miếng cháo ấm, nuốt vào nhẹ cả dạ dày.

” Con nhà quê, mày dám ” Triệu Mẫn Ly túm được tóc Dương Hiểu Tình, được đà giật mạnh một cái nhưng chẳng may bị cô đập một cái nhẹ vào chân trái đã trượt chân ngã.

Không mấy quan tâm đến cái vóc đáng mắc cười của Triệu Mẫn Ly khi ngã, Dương Hiểu Tình vẫn từ từ nhận thìa cháo từ anh, ánh mắt anh khi đó không chút thương xót mà là chờ kịch hay.

” Mẹ kiếp, sao đứa nào cũng chê em nghèo? ” Cô ầm ục quay sang nói với Trần Mặc Cảnh trong khi Triệu Mẫn Ly vẫn loay hoay đứng dậy.

” Cầm súng, chỉ thẳng đầu kẻ mở miệng cho tôi. ” Trần Mặc Cảnh đưa tay vào túi áo bên trong lấy ra một khẩu súng ngắn đặt vào tay cô, về mặt anh vẫn rất bình tĩnh đón xem.

Triệu Mẫn Ly vừa đứng lên tiến gần đến chỗ Dương Hiểu Tình thì đầu súng cũng chạm đúng vị trí giữa trán mình, cô ta sợ hãi đến mức mồ hôi bắt đầu tiết ra giữa tiết trời mùa đông se lạnh.

” Trò này vui, đánh ghen à? ” Dương Hiểu Tình lạnh giọng giễu cợt, tay kia bắt đầu kéo chốt an toàn lên, tạo ra một tiếng động nghe qua cũng rợn ngời.

Cuối cùng một kẻ lạ mặt nửa bước vào, chiếc mũ vành to che đi phần nào dung nhan của người phụ nữ đó nhưng nhìn qua cũng chẳng cảm nhận được sự lạnh lẽo. Nhìn qua cũng thấy được nhan sắc đậm chất Anh Quốc, mùi hương đậm đà của cô ta mới bước mấy bước đã lan tỏa khắp căn phòng.

” Con trai, tung hoành rồi đến cả hôn thê ta chọn con còn dám bỏ sao? ” Giọng cô ta lạnh giá, nghe qua có sự tương đồng không kém Trần Mặc Cảnh, nhan sắc thoảng qua cũng có những nét tương tự. Nhưng có thể là ai chứ? Dương Hiểu Tình nhận không ra, người duy nhất có thể là Mạn Lam, nhưng đáng tiếc người phụ nữ đó chết rồi.. Người này thật không rõ danh phận, từ chốn hoàng gia nào ghé đây, khí thế ngút trời.

20. Chương 20: Thoát Sao Nổi Dã Thú [1]

Gương mặt Trần Mặc Cảnh ngay sau đó lập tức nồng nặc sát khí, bát cháo trên tay anh cũng bị phản nộ thúc dục ném thẳng xuống chân người phụ nữ kia. ” Bà là ai? ”

Cô ta không hoảng sợ, vũng cháo âm ỉ dập dính trên đôi chân trắng hồng đầy đặn cũng chẳng làm mất đi một chút khí chất nào. ” Mười bảy năm không gặp, không nhận ra ta sao? ”

” Con trai, chúng ta máu mủ ruột thịt nhìn qua cũng giống nhau. Con không nhận ra nhiều thì cũng ít chứ? Hay vẫn nghĩ mẹ đã chết? ” Mạn Lam nói tiếp, từ đầu đến cuối giọng nói chẳng có chút tình thương nào, hai người như hai cực đối nhau va chạm đến cùng, một là bỏ cuộc, hai là chờ người chết trước.

Trong đôi mắt Trần Mặc Cảnh khi đó thoảng vị đau thương, Dương Hiểu Tình nhìn thấy mà khẩu súng trên tay hạ xuống khi nào cô cũng không rõ, trước giờ cô không hề biết nhiều về quá khứ của anh. Nhưng Hàn Như Tuyết có nói với cô: ” Suy cho cùng, con càng bám lấy thằng bé, càng đau khổ. Con nghĩ mình thiệt thòi. Con gái, con người hiện tại hình thành từ quá khứ ”

Càng nhìn thâm sâu trong ánh mắt đây, cô chỉ có thể im lặng xem xét lại hành động của mình, cô đã quên không hỏi quá khứ của anh có những gì? Cô chỉ hỏi anh có yêu cô không? Tất cả cô làm đều thuộc mục đích khiến anh lưu luyến không ngừng. Đôi mắt anh giờ đây đục ngầu, đau thương hiện rõ mồn một, con người mạnh mẽ chỉ bị một câu nói bóp nát, siết chặt để lộ ra một bức chân dung thiếu hồn.

” Bà nói dối, mẹ tôi chết rồi.. Bà ta chết rồi ” Trần Mặc Cảnh hung hăng giật khẩu súng trong tay Dương Hiểu Tình chỉ thẳng về phía Mạn Lam, quá khứ u ám nhất của anh, đau thương nhất của anh cũng chính do bà ta gây ra nhưng anh vẫn chẳng thể nào quên được cảm giác thèm khát cái tình thương từ người mẹ ác độc này. Nực cười!

Mạn Lam không cười, không có bất kì biểu cảm nào, cô ta vô cảm thốt lên. ” Con nghĩ người đàn ông đó có thể giết chết người phụ nữ mình yêu? ”

Trần Mặc Cảnh lặng cả người đi, con người anh không còn chút tình thương nào, đến cả ánh mắt của Dương Hiểu Tình anh cũng chẳng còn đón nhận mà vô thức nhắc những bước chân về phía người phụ nữ trước mắt.

Đầu súng được đặt giữa trán Mạn Lam, kẻ mà chính ra anh phải gọi là mẹ, người mà chính ra anh phải nhận được tình yêu, sự an ủi duy nhất nhưng tất cả trong cuộc sống anh không hoàn hảo. Thời gian cảm nhận được hạnh phúc của anh chỉ như gió thoảng qua, kể cả khi lên giường với người con gái ấy anh cũng chỉ toàn là cảm phần bản thân mình, mặn nồng đầu trong giây phút nhất vì anh biết mọi thứ chẳng bao giờ là vĩnh viễn. Anh có thể sống một cuộc sống cô độc, nghìn người chẳng cảm nhận được còn hơn động vào yêu thương để rồi trái tim lại bị xé nát.

Họ nói anh là thú dữ! Nhưng thực chất anh là con người..

” Các người.. ”

Trần Mặc Cảnh đưa tay lên vuốt tóc, ánh mắt nhìn lên trần nhà, anh chẳng biết mình sống sao nữa. Giết người hả? Giết mẹ mình sao? Ba anh sẽ đau, vì ba anh cũng có một tình cảm chắt chiu động tới được, nhưng có lẽ bây giờ chạm tới rồi vì sự ngông cuồng của anh thì có lẽ cũng chẳng còn.

Người đàn ông đó cuối cùng đến, ông đẩy anh ra với ánh mắt lạnh lùng.

” Cảnh, đừng trách ba ” Trần Thế Nhu khuyên răn vài lời.

” Đủ rồi, đưa bà ta đi đi ”

Trần Mặc Cảnh nhắc chân bước đi sau câu nói chán nản đó, anh sống cũng biết nghĩa cho người khác đó chứ? Nhân hậu anh có thừa.. Đúng thừa đến mức người phụ nữ ra tay giết mình, anh còn tha mạng.

Căn phòng hỗn độn, Trần Thế Nhu thở dài đưa mắt nhìn Mạn Lam với ánh mắt buồn bã. Bàn tay khẽ đưa lên xoa nhẹ mái tóc cô ta, nhẹ nhàng giống như một thứ tình cảm chẳng thể tha thứ bọn họ chỉ có thể bước đến đường cùng chứ không thể quay lại.

” Rồi sao? Em vẫn muốn làm tổn thương nó? ” Ông khẽ hỏi.

Mạn Lam không cười, ánh mắt cô ta hiện tại rất chân thật, đau thương thoáng qua một lần khiến lòng người cũng muốn nghe nỗi lòng nặng nề đó. Một mỹ nữ nhìn qua cũng chẳng ai đoán nổi tuổi, chính ra cô ta đã 48 tuổi, một cái tuổi khác hoàn toàn với tưởng tượng của người nhìn. ” Ngay từ đầu em đã không phải là một người mẹ. Em ích kỉ ”

Dương Hiểu Tình không quan tâm gì hết từ khi Trần Mặc Cảnh nhắc chân rời đi cô cũng sớm muốn chạy theo, nhưng đáng tiếc cơ thể cô vẫn hơi đau nhất là dạ dày không yên phận. Mỗi một chút gần anh hơn, cô lại không muốn bỏ cuộc, trong đôi mắt anh lúc đó chính là sự tuyệt vọng. Giờ để anh đi có nghĩa sẽ tuyệt mất anh mãi!.

” Cảnh ” Cô cố gọi với theo nhưng cuối cùng anh không dừng lại.

Một bước nữa, hai bước nữa nhưng cuối cùng là anh không dừng lại. Dòng người qua lại nhiều hơi, bóng anh cũng xa dần, cô khuyu ngả anh biết nhưng không quay lại..

[...]

Chờ người! Nhưng người đâu hay!

Dương Hiểu Tình bước vào Thiên Lãnh, nơi được coi là thiên đường của đàn ông, mùi rượu nồng nặc hòa quyện với mùi nước hoa của phụ nữ ngào ngạt hương thơm quyến rũ.

Nổi bật nhất nhiều nữ nhân bao quanh nhất - Trần Mặc Cảnh vẻ mặt của anh là hứng thú thâm sâu hay hồ hững lạnh nhạt? Cô càng nhìn lòng lại quặn lại, cơn giận tự nhiên nổi dậy. Nhưng dáng vẻ của cô hiện tại ra sao? Một bộ quần áo bệnh nhân bước vào nơi xa hoa, giờ thì trông cô rất tồi tệ.

” Tiểu nữ chơi với tôi không? ” Một chàng trai chặn đường cô, dáng vẻ không được đúng đắn cho lắm, quần áo hằn xộc xệch nhưng gương mặt nổi trội nên chẳng có gì chê được.

Lâm Tứ Tần phủ khói thuốc lá vào mặt Dương Hiểu Tình, điệu bộ của hắn khiến hắn mê người nhưng cử chỉ của cô lại ngược lại, cứng đờ đưa mắt nhìn Trần Mặc Cảnh giữa đám nữ nhân.

” Thích hắn hả? ” Lâm Tứ Tần đưa mắt nhìn Trần Mặc Cảnh, sau đó ánh mắt chuyển xuống bộ đồ khác thường của Dương Hiểu Tình.

Cô không trả lời cầm lấy chiếc thuốc từ miệng hắn đưa lên miệng mình hít một hơi dài, đúng là rất thô lỗ nhưng vì cái dạ dày khôn nạn lại bị đau quặn lại.

” Lại đó chơi không? Tôi giới thiệu cô cho cậu ta.. Được chứ? Nếu cậu ta không chấp nhận cô ngủ với tôi một đêm? Bàn giao? ” Hắn xoa nhẹ đầu cô.

Dương Hiểu Tình cười nhẹ lấy trong túi quần tờ tiền mới phẳng, rồi dùng tay quyết vệt máu trong lưỡi quyết lên nó đưa cho Lâm Tứ Tần.

Hắn ngỡ ngợ nhận tờ tiền giá trị bạc bèo nhưng cũng độc lạ.

Mùi rượu, nữ nhân tan dần.

Lục Tứ Tần ôm lấy Dương Hiểu Tình ngồi xuống.

” Cảnh, chú thấy sao? Xinh đó chứ? ” Hắn khẽ vỗ vai Trần Mặc Cảnh mở lời.

” Bỏ cái tay mày ra ” Giọng anh lạnh lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn cô trong vòng tay nam nhân khác, đúng là chẳng ra gì.

Lục Tứ Tần rút tay mình từ vai Trần Mặc Cảnh về, sau đó hắn cầm lấy chiếc cảm nhỏ nhắn của cô quay về hướng mình, giọng nói mê mị nhắc nhở. ” Cậu ta không thích em, đêm nay ngủ với tôi đi ”

Dương Hiểu Tình nhếch mép khinh bỉ, cô mau chóng hất tay hắn ra khỏi cảm mình. ” Để xem, thân dưới anh hoạt động sao? ”

Giọng nói cô đủ để khiêu khích người đàn ông đang sau, cũng chính vì thói hung hăng ấy mà cơ thể cô bị kéo xà vào lòng kẻ kia một cách đau đớn. ” Đi về nhà ”

Dương Hiểu Tình không nói gì, cô mặc cho bàn tay anh đi vào trong cơ thể mình. Miệng anh nói đuổi cô đi nhưng bàn tay lại trườn vào trong lớp áo bệnh nhân, mùi thuốc từ áo nồng lên, anh không nhận ra nó? Cứ thế đưa tay gỡ khuya áo ngực của cô, giữa không gian sôi nổi anh để cô nằm vào lòng ngực, nghịch ngợm như hoa với cái ánh mắt bạc bèo. Cô không nói, cũng vờ như không thấy, đột nhiên cô thấy mệt, nó không phải là tình yêu, mà chỉ nặng mùi thỏa mãn dục vọng.

Đúng chẳng ai nhìn rõ hành động của anh ra sao, kể cả Lục Tứ Tần ngồi bên cạnh cũng chỉ nhìn được một khoảng của vòng eo Dương Hiểu Tình, còn lại đã bị chiếc áo khoác của Trần Mặc Cảnh che đi.

Làn người nháo nhiệt, chẳng biết đâu ra đâu, Trần Mặc Cảnh trùm chiếc áo khoác lên đầu Dương Hiểu Tình sau đó ầm cô lên phòng đã sẵn đặt.

Trải mình xuống chiếc giường êm ái, dáng vẻ cô vốn đã không ngay thẳng nữa, chiếc áo bị anh làm cho xộc xệch, cúc đơm lung tung để vội đưa cô lên đây. Lúc đầu cô nghĩ anh đang tuyệt vọng, mình có thể vờ về cho anh đôi ít nhưng thực chất cô chỉ giống như món đồ chơi để thỏa mãn. Khi cô đến anh không hỏi cô một lời, cũng không để cô hỏi thăm một lời mà xâm nhập cô giữa chốn xa hoa.

Ánh mắt Trần Mặc Cảnh nhẹ lướt qua cơ thể Dương Hiểu Tình, ngay từ giây phút anh rời đi đôi mắt đó đã chẳng còn chút cảm xúc nào dù có thì nó cũng được che dấu rất kín. Cô đã nhìn rất kĩ nhưng không nhận ra được gì, dục vọng pha hận thù khiến con người anh trở nên thâm độc hơn phần nào.

” Cuối cùng em vẫn tình tôi nhưng sao tim tôi chẳng còn cảm nhận rõ vậy? ” Anh khẽ gỡ từng cúc áo cô, giọng nói lạnh lạnh cất lên. Nghe qua cô cũng cảm nhận được bản thân mình đã vô giá, anh không cảm nhận được nữa rồi.. Cô còn nghĩ cô sẽ an ủi anh được đôi chút chứ?

Miệng anh không mở ra nói thêm lời nào mà ngậm lấy nhũ hoa cô, tự thỏa mãn dục vọng chính mình. Lưỡi anh khuấy đảo quanh nơi cứng cáp đó, chơi đùa với ánh mắt lạnh giá. Lần này vẫn như đêm hôm qua, anh cắn chặt lấy nó như chị muốn đứt ra, bàn tay cô siết chặt lấy ga giường, không dám rên lên nửa lời, cũng chẳng thể khóc để nhẹ lòng..

” Cảnh, anh nhẹ chút được không? ” Chiếc quần cô bị kéo trễ xuống hông, thì mức sợ hãi cũng tăng lên cô có đôi chút nhấc nhở nhưng đôi mắt anh lại nhìn cô với sự căm phẫn.

” Lên giường rồi em không còn có yêu cầu ”

Trái tim anh gần như đã đóng lại, cô nhìn không thấy được con người cách đây mấy tiếng.. Không rõ nổi, thâm sâu anh đã bị tăng khí lạnh giá che đi.

21. Chương 21: Thoát Sao Nỗi Dã Thú [Hồi Kết] [H+]

Trần Mặc Cảnh nhìn người con gái trước mắt, thâm tâm anh đau, bàn tay bỗng dừng lại đôi chút nhưng người kia lại đưa ánh mắt đau thương, chủ động dùng tay choàng lấy cổ anh.

Cánh môi mềm mỏng của cô va chạm với đôi môi cứng nhắc của anh, nhẹ nhàng độc chiếm nó, cô trao cho anh những thứ mình có với một cái suy nghĩ để an ủi người đôi chút!

Nhịp điệu cuộc tình là những nốt nhạc hỗn độn, Trần Mặc Cảnh nhắc người Dương Hiểu Tình lên kéo chiếc quần xuống, vứt nó qua một bên. Nơi ẩm ướt ám dục vọng đó được che trở bởi một chiếc quần lót màu trắng. Nó làm người con gái trước mặt anh, người vẫn đang nhẹ nhàng chao đảo chiếc lưỡi với anh trở nên thuần khiết đến mức trí não loạn lên.

” Ừm.. ư ”

Sự đón tiếp của Trần Mặc Cảnh mạnh mẽ hơn, anh mút lấy đôi môi đầy ngọt của cô, thơm mát thoảng mùi máu, pha chút hương rượu vang. Chiếc lưỡi cứ xâm nhập đưa đi khắp khoang miệng cô, đôi khi cọ sát với hàm răng đều tăm tắp của người.

Môi anh rời đi, xuống đến cổ, ý trí lu mờ anh mang thân xác Dương Hiểu Tình ra làm thứ giải tỏa, sự chạm khắc mạnh liệt của anh khiến cơ thể thoảng chốc đầy vết bầm tím, làn da trắng nõn được điểm xuyết thêm vài bông hoa tím ngắt, lạnh lẽo.

Thân thể cô đã thoảng đau nhức, cơn đau bụng vì ngấm thuốc giảm đau nên đã giảm đi, cô chẳng biết mình liều mạng như thế nào? Nhưng lại chẳng thể ngăn cản người trước mặt, chỉ bằng phối hợp với anh đôi chút, vừa đau, vừa khoái cảm, vừa giúp anh đôi chút! Thứ tình yêu của cô khiến mình trở nên ngốc nghếch, mù quáng.

Hoa đang nở vào thời kì diệt vong! Người không thương tiếc, hoa sẽ cứng rắn hơn, người sẽ chẳng biết bao giờ nó nở, khi nào nó héo úa!

Trần Mặc Cảnh thưởng thức đủ mùi vị trên cơ thể Dương Hiểu Tình rồi mới ngược mắt lên nhìn mảnh đất trắng hồng, điểm xuyết những bông hoa tím ngắt đang nở rộ hơn. Hơi thoảng mùi vị đau nhói, nhưng anh lại bắt đầu tiếp công việc.

Chiếc quần lót thoảng được anh lướt qua, từ từ bị kéo xuống rồi rơi qua một góc giường.

Với sự phục vụ của nam nhân, kinh nghiệm như trải qua với rất nhiều cô gái, Dương Hiểu Tình vốn vừa quặn lòng đau, vừa cảm nhận được sự kích thích. Cô chỉ muốn hỏi, em là người thứ bao nhiêu rồi anh?

Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là im lặng, để rồi Trần Mặc Cảnh khẽ mở đôi chân đầy đặn của cô ra, nơi ẩm ướt đó như bị co rút lại với ánh nhìn lạnh nhạt đó. Nó sớm muộn đã ướt, nó cho thấy cô cũng ham muốn sự ra vào của anh.

Trần Mặc Cảnh đưa ngón tay vào ma sát nhẹ nhàng nơi ẩm nóng đó, từ bên ngoài anh nhẹ nhàng đưa tay vào bên trong khít hơn, cô như ôm chặt ngón tay của anh, cảm giác ẩm nóng ôm lấy cả cơ thể anh. Mật hoa từ từ chảy ra từ cửa động, vẻ mặt nữ nhân đỏ hồng hơn, ái ngại, đau thương hòa lẫn với nhau. Hai sắc thái khiến con người chẳng biết bước theo hướng nào.

Thắt lưng của người đàn ông được gỡ ra với động tác thuần thục, nơi trú ngụ mỗi cuộc hoan ái của anh dần được cơ thể trước mặt nâng niu lớn dần lên. Côn thịt hồng hào, nổi lên những gân máu mờ mờ, nơi ngự trị quả nhiên chẳng khác người đàn ông này mất, mạnh mẽ khó cưỡng lại.

Dương Hiểu Tình không dám nhìn nhưng đôi mắt vẫn hướng về nơi đó, cô sợ đau nó làm cô sợ! Nhưng anh không hiểu!

” A ”

Người con gái đó kêu lên một tiếng đầy sức gợi tình, đôi tay nhỏ nhắn của cô nắm chặt lấy ga giường để kìm chế đau đớn. Hai đêm trải qua, giờ vẫn như vậy!

Trần Mặc Cảnh đưa côn thịt mình vào trong hoa huyệt của Dương Hiểu Tình, không nhẹ nhàng cũng không quá mạnh anh đi vào với tốc độ đủ chậm rãi, dường như cầu cầu xin của cô đủ để động đến con tim anh!

Hoa huyệt cô ẩm ướt, rỉ chất dịch ẩm nóng ra kích thích mọi xúc giác của người đàn ông đang nhẹ nhàng, trở nên cuồng nhiệt anh đi vào sâu hơn, đi qua từng lớp ngăn.

” Cảnh.. Đau... ” Cô bỗng muốn cầu xin anh một chút, cô thực sự đau đớn mức thân xác tê liệt trong cơn khoái cảm.

Lòng Trần Mặc Cảnh trầm lại nhưng thân thể vẫn hoạt động đều đặn, anh đưa tay lên che đi đôi mắt bị thương của cô. Giọng nói lạnh khẽ vang bên tai cô, hai từ thôi. ” Xin lỗi.”

Dương Hiểu Tình vội quàng tay ôm lấy cổ anh, cô đau đau lắm, anh vẫn tiến sâu, cơ thể cô nóng như có dòng nham thạch chảy qua. Khoái cảm cao trào dâng lên vừa đau, vừa kích thích kịch liệt, nó có thể là thứ đầu tiên và cuối cùng cô cảm nhận được. Một cảm giác hai chiều xoay quanh.

Trần Mặc Cảnh nhấp vào sâu hơn, lực đạo mạnh hơn khiến người con gái trước mắt đau đớn rít lấy chặt phần cổ anh.

Giọng nói Dương Hiểu Tình run run truyền đến tai anh, hành động tê liệt ngừng lại đôi phút.

” Cảnh.... Anh.. không dùng.. bao ”

Câu nói như một con dao cắt đứt mạch cảm xúc thăng hoa của người đàn ông, Trần Mặc Cảnh mau chóng rút vật đang lớn dần lên, nó vẫn không ngừng bị kích thích bởi nữ nhân. Nhưng việc anh quên đi việc dùng bao là sai lầm, ngờ cái cũng đi nhầm 1 bước. Đời cô anh hủy hoại, rồi sao?

Đôi mắt anh lạnh lạnh nhìn hoa huyệt non nớt ướt đầm chất dịch trắng, lòng bỗng nhói lên thành cơn. Được người phụ nữ mình yêu tạo hóa ra một sinh linh, anh đáng nên vui. Nhưng anh là ai? Chỉ ngỡ cái cũng sẽ chết vào một ngày đẹp trời.. Cô ấy sẽ ra sao? Lòng anh vốn đã rỉ máu, anh sợ một ngày càng lại gần hai người càng dính lại, buông chẳng được, rồi bùn lại vậy bản con người thuần khiết ấy!

” Mặc đồ vào, cút đi ” Trần Mặc Cảnh đưa tay lên vuốt mái tóc đầm mồ hôi, lòng đứng lại, anh đang tự xé nát trái tim mình, câu nói đó đủ để cho cô rời đi không? Anh không phải ích kỷ, anh sợ tương lai chẳng nhìn thấy cô nữa! Anh biết cô mạnh mẽ, sớm muộn sẽ hận anh..

Đóa hoa hôm đó đã héo nhưng lại nở một nụ cười rất tươi, quay lưng rời đi!

” Đứng trước mặt em tôi là loại đàn ông dạ thú, quay mặt đi đau thương lại ập về ” Lòng dạ hạ xuống, Trần Mặc Cảnh nhìn lại khung cảnh hỗn độn trước mắt. Chỉ còn lại hai từ ” Yêu Hận ”

[...]

Một buổi chiều tháng ba, sáu tháng đã thoáng trôi qua!

Trần Mặc Cảnh về nước, anh bỗng quên đi những đau thương phần nào nhưng rồi cái tên ” Dương Hiểu Tình ” lại hiện lên trong thâm tâm anh vào một ngày nắng yếu.

Máy bay hạ cánh, anh đặt trên xuống vùng đất đau thương, tay lật đi lật lại mấy trang tài liệu từ khi xuống máy bay. Bên cạnh giờ đây có thêm một người con gái khác, đóa hoa cũng nở rộ không kém, một cô gái Anh Quốc dịu dàng lúc nào cũng im lặng chờ một lời nói của anh.

” Cảnh, anh không về khách sạn sao? ” Anne lên chiếc xe được chuẩn bị sẵn nhưng thấy người đàn ông trước mắt đứng lại liền buồn bực hỏi.

Trần Mặc Cảnh không mấy quan tâm, tập tài liệu thu hút anh nhiều. ” Về trước đi, tôi đi có chút việc ”

Anne trừng mắt bước xuống, vẻ mặt khó chịu cô nắm chặt lấy tay anh. ” Đừng đi mà, em biết anh muốn gặp ai. ”

Vẻ mặt đó lạnh đi, ánh mắt thâm sâu hiện lên một tia nhưng nhớ, anh ngỡ tay người con gái kia ra. ” Cho đến khi hợp đồng tình yêu kết thúc, em chưa làm tôi quên cô ấy. Tính đến ngày hôm nay, chúng ta còn 2 ngày cuối. Hiểu chứ? Tôi nhớ người con gái ấy ”

Anne khựng lại, cô biết mình chẳng khóa giải được lòng người trước mắt, kể cả chạm nhẹ vào trái tim người này cũng không thể dùng cả đời người. Lòng anh ta khóa chặt bóng người con gái đó, kể cả khi tiếng dương cầm Anne phải học cả 3 tháng để giống cô gái đó nhất cũng bị Trần Mặc Cảnh tức điên lên, anh ghét kẻ nào muốn đánh ngục trái tim anh bằng thói quen của người đó.

” Em đi ” Anne quay người vào xe, cánh cửa đóng sập lại với sự tức giận, bóng anh khuất dần khi chiếc xe đi xa. Cô nhìn thoáng được một nụ cười ảm áp, anh ta đẹp loạn gần hết thế lực trong giới chỉ để bao vệ một người. Đến ngày hôm nay đặt chân lại đây, người đàn ông làm cô yêu cười vì một cô gái khác, sự ích kỉ nhói lên trong thâm tâm người phụ nữ.

[...]

Tiếng dương cầm trầm lắng trong một quán cà phê lớn ở phía Bắc nước Mỹ dừng lại.

Dương Hiểu Tình cũng đã trở nên tươi tắn hơn, mỗi ngày phục vụ khán giả kiếm chút tiền nhỏ làm cô quên đi người đàn ông kia đôi chút.

Hôm nay tài xế không đến đón cô, bước chân cô vẫn vậy nhấc đi trên vỉa hè.

Thoáng cái như gió thổi qua, chiếc xe như đang lao trong vũ bão chạy thẳng về phía cô, dù phản ứng có nhanh nhẹn đến đâu cũng chẳng thể tránh nổi. Dương Hiểu Tình sợ hãi ngồi xuống, nó lao quá nhanh đến chỗ cô, vỉa hè hiện tại rất vắng người, chỉ có mình cô. Nó nhắm đến cô, nãy khi nhìn nó lao lên cô có thấy nhiều hướng đi của chiếc xe hơn, tất cả đều nhắm đến mục đích đâm thẳng cô vào tường.

” Rầm ”

Cảm giác đau nhói thoáng đè nén cơ thể Dương Hiểu Tình, nhưng cô vẫn mở mắt được, vẫn nhìn được ánh sáng yếu ớt rơi vào mắt mình. Chỉ là đầu chiếc xe đụng vào cơ thể cô quá gần nhưng tốc độ dừng lại được gần bởi một chiếc xe khác. Thứ duy nhất cô nhìn thấy qua tấm cửa kính đã nứt vỡ, là một người đàn ông dung mạo không rõ nhưng phần đầu máu chảy rất nhiều. Thậm trí còn bắn lên cả tấm kính.

Hoa chưa được chăm sóc sau đợt héo úa! Người nơi đâu!

22. Chương 22: Mùa Yêu [1]

Dương Hiểu Tình nhồm người dậy, phần sống lưng vẫn hơi đau nhưng vẫn có thể di chuyển được đôi chút. Cô tiến bước chân nhỏ đến chiếc xe đã xông vào cứu mình, cảm giác trái tim nhói lên nhưng vẫn chưa tìm được lí do.

Người đàn ông bên trong đã có chút nhúc nhích, anh ta ôm lấy phần đầu đầm máu ngừng mặt lại đưa mắt nhìn về hướng cô, tay anh chỉ động cái vào đầu cũng đau nhói lên nhưng lại nở một cười hạnh phúc, thực sự nụ cười đó rất chân thật nhìn qua lại thoáng vẻ đau thương.

Thứ vị mặn mặn lại lăn trên dài trên má Dương Hiểu Tình, cô mong là cô nhìn nhầm cái bóng hình quen thuộc đó, mong là đó không phải kẻ cô đã đem đi giấu ở một nơi rất kín trong kí ức mình suốt sáu tháng nay. Nhưng sự thật lại quá phũ phàng, anh ấy bước ra từ chiếc xe đã cứu cô, đầu ướt đầm máu mà vẫn để cái thái độ hạnh phúc nhìn qua thân hình cô bằng ánh mắt lo lắng. Hỏi cô nên làm gì đây?

Bước chân cô loảng choảng hẳn đi, cứ thế lao đến chỗ anh, bàn tay khẽ chạm lên gương mặt đã hao gầy nhưng vẫn còn rất tuấn mĩ, máu chảy ra từ đầu anh nhiều lắm, nó loảng cái đã chảy ướt cả bàn tay cô.

Dương Hiểu Tình có chút lo sợ, người trước mặt cô cũng yếu dần đi, anh nhắm mắt lại hạ thấp người xuống, khẽ gục đầu trên vai cô.

” Không sao nữa, đừng sợ ” Giọng nói Trần Mặc Cảnh vẫn thoảng hơi lạnh, nhưng đã nhỏ dần rồi chẳng còn nghe thấy gì nữa, hơi thở cũng yếu dần đi.

” Cảnh.. đừng mà.. Em đưa anh đi bệnh viện..” Cô vội vã dùng cơ thể mình chống đỡ cho anh, một tay đưa vào túi sách lấy chiếc khăn mùi xoa ra giữ chặt vào chỗ vết thương đang rỉ máu .

” Tôi không sao, cứ bình tĩnh ” Anh đưa tay lên xoa nhẹ mái tóc cô, bàn tay đó còn ẩm ướt dính chút máu.

Dương Hiểu Tình không nghe, cũng coi như không thấy hành động thoảng chút dỗ dành của Trần Mặc Cảnh, cô vội vã bắt taxi rồi im lặng cả quãng đường.

” Em không định nói chuyện với tôi? ” Đôi mắt Trần Mặc Cảnh vẫn nhắm lại, giọng nói anh nhỏ nhỏ vọng bên tai cô, một chút thất vọng, một chút thăm vui? Vì gì? Vì cô ấy đã chuẩn bị đẩy anh ra khỏi thế giới riêng tư của cô ?

Dương Hiểu Tình vẫn không trả lời, một tay cô vẫn giữ chặt chiếc khăn ở vị trí vết thương, một tay bấm loạn soạn cái điện thoại, cô gửi rất nhiều tin nhắn nhưng tất cả đều không cùng 1 người. Anh cứ nghĩ mình có một người phụ nữ bên cạnh, cô ít nhất cũng có một người con trai để tâm sự nhưng thoảng qua trước mắt anh đã đếm được hơn chục người rồi. Hóa ra cách quên đi người trong tiềm ức là như vậy? Anh cũng đã thử nhưng chỉ mới một người, thử hôn cũng chẳng thể chạm môi, thử hoan ái nhưng cũng chẳng thể để họ bước lại gần. Thật ra trái tim anh chỉ giam giữ có một người, sâu trong đó là yêu thương, nơi sâu thẳm đó rất ấm áp nhưng lớp băng giá lại phủ kín anh quá lâu.

” Cộp ” Tiếng điện thoại rơi xuống phá vỡ cả một không gian yên tĩnh trong xe, Dương Hiểu Tình có chút khó chịu giật tay mình từ anh lại. Cô gần như khác đi nhiều chỉ sau 1 thời gian ngắn, mới đầu có chút lo lắng về sau càng nhìn anh lại càng khó chịu.

Trần Mặc Cảnh mất kiên nhẫn nhìn người con gái trước mắt nhặt điện thoại, tiếp tục gõ mấy tin nhắn thân mật với một người đàn ông, cô dường như quên đi ở đây có sự hiện diện của anh mặc cho 1 tay cổ cầm máu nhưng có thể coi là người dưng.

” Anh làm gì vậy? Bỏ ra ” Dương Hiểu Tình nhỏ giọng ái ngại nhìn cách hành xử.

Trần Mặc Cảnh không quan tâm, anh siết chặt lấy cổ tay cô khiến chiếc điện thoại một lần nữa rơi xuống. Bàn tay thon gọn của cô được kéo lại gần đôi môi nóng bỏng của anh, hơi thở của anh cô cảm nhận rất rõ, rất ấm áp nhưng nó hơi yếu so với cảm nhận của cô về sáu tháng trước.

Bàn tay thoảng khô ráo nhanh bị chiếc lưỡi ẩm ướt lướt qua, Trần Mặc Cảnh bắt đầu gặm nhấm từng ngón tay thon gọn, mùi vị vẫn ngọt, vẫn khiến anh thích thú.

” Đừng cắn... Đau ” Cô khó chịu phải kêu lên.

” Em cố ý thách thức tôi, muốn nhấn tôi không cho nhấn ”

” Bỏ ra.. ” Dương Hiểu Tình dù rất tức giận nhưng vẫn luôn cố sao cho tay kia không dịch ra khỏi vết thương của anh, máu cũng ngưng nhiều nhưng cô sợ lỗ cái mất máu nhiều quá sẽ không tốt cho sức khỏe.

Trần Mặc Cảnh ngừng lại, sắc mặt anh ngày càng không tốt, nhưng lại luôn cố tỏ ra mạnh mẽ rồi cuối cùng lại gục ngã trên đôi vai gầy của cô.

” Tôi nghĩ quay về em sẽ mừng lắm chứ? ” Anh mệt mỏi hỏi, loạn trong giới đen anh dẹp gần hết, người cùng lấp đầy sẹo theo tháng ngày ra mặt. Chỉ là muốn yêu, chỉ là ham muốn một tình yêu độ tuổi hai tám nhưng có lẽ quá khó.

Dương Hiểu Tình chẳng có một chút biểu cảm nào để coi, cô lạnh nhạt hạ thấp cửa xe xuống, bàn tay kia đầm máu cũng rời khỏi khu vực vết thương của anh. ” Chỉ tiếc nó làm tôi sợ ” Cô vứt chiếc khăn đỏ thấm ra ngoài cửa.

” Sợ đến vậy sao? Sợ bằng lúc chiếc xe đó lao về phía em không? ” Anh nhìn sắc mặt cô, đôi mắt khê nhắm lại nói tiếp.

” Tôi mệt rồi, đến bệnh viện gọi tôi dậy. Để ý tôi một chút, lỡ có chết người phải hối hận là em ”

Trần Mặc Cảnh lạnh giọng nhắc nhở, sau đó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dương Hiểu Tình thoáng cái đã gỡ bỏ hết những thứ nguy trang bên ngoài, cô ngồi dịch đến chỗ Trần Mặc Cảnh dùng mấy tờ khăn ướt còn lại trong túi lau qua gương mặt lấm máu của anh. Nhìn gương mặt anh gầy đi sao lòng cô cũng xót, chẳng thể nào hết thương anh ấy, có những giấc mơ cô còn mộng tưởng mình nằm trong lòng anh. Rồi sáng ra tỉnh dậy lại bơ vơ một mình ở một góc giường. Cô đau!

Giờ anh quay lại được gì? Trái tim cô đau rồi lại đau, vẫn là đau.

Đã lâu rồi cô không thích nói chuyện, từ khi anh nói hai từ ” Cút Đi ”. Cô mới biết đau, tuyệt vọng tận cùng là như thế nào. Yêu hả? Hoàn toàn gấp mùi dục vọng..

” Bác tài, dừng xe ” Dương Hiểu Tình chỉnh trang lại mình, rồi bắt đầu xuống xe. Từ đây đến bệnh viện chỉ mất 3 phút, cô cũng đã báo với Dương Nhược Thiếu. Mọi chuyện rồi sẽ ổn, cô chẳng muốn quan tâm nhiều đến người đàn ông này nữa, cô đau lắm, quan tâm rồi nhận lại đau thương, cô chịu không nổi. Cô ích kỉ lắm, thà cô độc sống qua ngày còn hơn đưa tự mình vào hang sói.

[...]

Màn đêm tĩnh mịch bao phủ cả một không gian đơn độc.

Dương Hiểu Tình ngồi trong xe nhấn ga với tốc độ rất nhanh, cô càng nhìn trời chân lại càng nhấn ga mạnh hơn. Tại sao chứ? Rõ ràng trước khi xuống xe cô có nhìn thấy chiếc xe đó đưa anh vào cổng viện rồi mà? Không phải cô quá ích kỉ rồi đi để lại kẻ bệnh ở đó không, ba cô nói anh ấy không đến bệnh viện.. Vậy thì đã đi đâu?

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước căn biệt thự quen thuộc, nơi góp mặt của những cuộc hoan ái trong quá khứ, đến giờ cô cũng chẳng dám bước chân vào, thực sự những kí ức đó làm cô rất đau. Dục vọng nồng nặc, đau thương mù quáng..

Dương Hiểu Tình hốt tốc chạy vào bên trong căn biệt thự, mặc cho những người làm ngăn cản cô vẫn chạy lên trên lầu vội vã mở cánh cửa phòng anh ra, cô vội đến mức suýt ngã nhào xuống.

Nhưng rồi để trước mặt hiện ra cảnh tượng chẳng mong muốn, nụ hôn cô nghĩ cuồng nhiệt nhất là dành cho cô nhưng không bên cạnh anh giờ là một cô gái khác. Bàn tay anh ôm chặt lấy thắt lưng người con gái đó , môi lưỡi hai người họ đẩy đưa với nhau nhìn thật sự rất hấp dẫn.

Trần Mặc Cảnh buông eo Anne ra, anh đưa đôi mắt lạnh nhạt nhìn Dương Hiểu Tình, cô nhìn thấy rồi sao? Anh nghĩ cô không đến? Lòng cũng chột đau vì thái độ hôm nay của cô nên đã vô tình nhận nụ hôn của người con gái khác, nhưng lại cứ ngỡ đang chạm môi mới cô. Ngu ngốc!

” Ra đi, hợp đồng hết hạn từ hôm nay.”

Dương Hiểu Tình cứng đờ người, cô bị Trần Mặc Cảnh kéo vào trong ngay sau khi người con gái kia rời đi. Cái này gọi là gì? Chẳng phải thế thân sao? Tự nhiên cô thấy nực cười quá, máu nóng trong cô như muốn phát tán ra, cô bỗng nhiên thêm mùi máu, cô muốn giết chết con người trước mắt.

” Bỏ tôi ra ” Cô giương mắt nhìn Trần Mặc Cảnh.

” Tình..”

” Đừng gọi tôi như vậy, tôi nghe không nổi. ”

Dương Hiểu Tình vừa gắt lời, Trần Mặc Cảnh đã ngậm lấy cánh môi của cô gặm nhấm nó một cách tàn bạo, anh đốt cuộc là muốn gì? Lúc nào gặp nhau cũng đều không lâu là lại kéo nhau vào dục vọng, anh nói cô nghe đau thương bao giờ chấm dứt.

” Có tình nhân rồi còn hôn tôi, nỡ nhục quá ” Dương Hiểu Tình khinh bỉ đẩy Trần Mặc Cảnh ra, cô có dùng mu bàn tay lau sạch đi hương vị của anh trên môi, nó rõ ràng còn mùi vị của kẻ khác, cô ghét điều đó.

” Tôi trước giờ không làm chuyện đó với ai ngoài em, Tình ” Anh vẫn cố thanh minh nhưng sự thật lại hiện ra trước mắt cô, điều đó lại càng không thể rửa sạch.

” Đừng nói nữa.. Tôi không muốn nghe, cũng không muốn tin ”

” Tình, tôi yêu em ”

Dương Hiểu Tình ôm đầu cười lớn, tự nhiên cô thấy thế giới này nực cười? Cô khuyu người ngã xuống mặt đá lạnh buốt, tự nhiên nghe được tiếng yêu sao cô đau vậy?

Trần Mặc Cảnh cũng ngồi xuống đối diện với, anh hôn lên môi cô rất nhẹ nhàng, chiếc lưỡi cứng rắn từ từ lách qua lớp sứ trắng đi vào trong khoang miệng. Người cô lúc này cứng đờ, cô không hạnh phúc, cho dù trái tim vẫn chỉ hướng về 1 phía nhưng tại sao khi này cảm xúc lại khó tả như vậy. Cô chính là sự lâm vào tình yêu rồi lại tự mình gặm nhấm đau thương, mòn dần rồi chẳng còn cảm xúc gì. Lúc đầu cô từng đọc rất nhiều cuốn truyện cổ tích, rồi chuyển qua những cuốn học yêu khi đó cô biết. [Lâm vào hố sâu của mê luyện, phụ nữ sẽ chìm đắm trong đó rõ ràng là đơn độc bên dục vọng, lại cứ ngỡ là bồi dưỡng yêu thương]

Trần Mặc Cảnh buông tha cho đôi môi sưng đỏ, anh trườn đôi môi xuống cổ cô, chạm khắc nó một cách mãnh liệt, từng tắc thịt dần tím bầm, như bông hoa đang nở rồi héo tàn.

” Có ai từng nói với anh, yêu là gì chưa? ” Dương Hiểu Tình đau khổ cất lời, cô thì có thể đơn phương, có thể thử học quên nhưng không dám bước vào cạm bẫy tình yêu, khắc tâm người phụ nữ khi thử qua, họ sẽ rất sợ thử lại.

Trần Mặc Cảnh vẫn tiếp tục lần xuống xương quai hàm của cô, ánh mắt thâm sâu lại dịu dàng đến lạ. ” Chúng ta có yêu, có ích kỉ và khó nắm tay nhau ”

Anh dùng lưỡi làm ẩm ướt vết cắn đang chuyển từ đỏ qua tím, bàn tay lặn mò qua lớp áo mỏng tìm đến thứ khơi trào dục vọng. ” Tôi yêu em không phải bằng lời, kể cả muốn tôi nói lại một lần nữa câu đó. Tôi cũng sẽ chẳng thể mở miệng. Thứ thiêng liêng đó nói đi nói lại sẽ phai mờ, chỉ bằng cùng nhau ở chung 1 nhà, cùng nhau ngồi làm những chuyện thiên hạ bàn tán, thỏa mãn mình. Tôi có tiền nhưng khi hẹn hò cùng em cũng chỉ đưa em đến những nơi mộc mạc, kí ức giản dị sẽ khiến con người em yên ổn hơn ”

Hết Phần 22

Không biết mọi người thấy sao? Ổn không?

Cho Trang 1 nhận xét chứ?

23. Chương 23: Mùa Yêu [2] [H]

Dương Hiểu Tình lặng người lắng nghe lời nói lạnh lạnh đến từ cõi lòng người đàn ông trước mặt, khóe môi khẽ cong lên một đường tinh tế cũng chẳng để lộ hàm ý trong mình. Khẩu miệng cô sau đó cũng mấp máy thành lời, giọng nói còn khá bình tĩnh. " Tình yêu cam dực vọng? "

" Tôi chỉ là nhớ em " Trần Mặc Cảnh ngừng lại những nụ hôn cường bạo, anh khẽ ngực đầu vào bả vai gầy của cô, hơi ấm cũng từ từ phủ vào gáy cô. Nó nhẹ nhàng phủ lên cơ thể cô, một thứ khiến người phụ nữ mê luyến, muốn buông chẳng thể, hận chẳng xong.

Dương Hiểu Tình đưa tay lên cổ ngăn cản sự tiếp xúc ấm nóng từ hơi thở của đàn ông, cô chẳng dám thích thú với thứ tình yêu này , thoáng cái là nhận đau khổ, thoáng cái cũng là bỏ đi. Rồi lại là một quãng chờ đợi, tình cảm là thứ có thể phai mờ theo thời gian, còn nếu càng đậm sâu thì càng nhận lại những thương đau về phía mình.

Dù nói là lòng không muốn yêu, nhưng tình cảm cô lại chẳng bao giờ lảng xuống. Vết thương trên đầu anh hiện tại còn băng bó, đồ thăm một khoảng nếu là sáu tháng trước cô sẽ phản ứng ra sao?

Dương Hiểu Tình của khi đó sẽ hỏi anh đau không, sẽ chăm sóc anh đúng không? Hay cô sẽ khóc nhiều hơn nữa, chứ không phải một kẻ vô tình như hôm nay.

Cái phút vô thức lệ tuôn trào ấy.. Dương Hiểu Tình vốn là động lòng, vốn là đau thương. Nửa năm không gặp không là nhớ nhưng thì có thể là gì? Hận? Không cô chưa bao giờ hận anh, sâu trong cõi lòng cô vẫn duy trì hình bóng của anh, nụ cười ấm áp nhất có thể.. Nhưng mỗi khi nghĩ đến lòng lại quặn lại, hóa ra là một tình yêu mù quáng đến mức bản thân muốn phá lưới chạy đến, mạo hiểm cả tính mạng.

Yêu? Thứ khiến con tim cô khô quạnh, giống như một bãi hoang mạc chẳng có đến một ốc đảo.

Trần Mặc Cảnh khẽ gỡ bàn tay mảnh mai trên cổ Dương Hiểu Tình xuống, nó vẫn còn in nguyên vết răng ban chiều, tím bầm. Thoáng cái trong anh một cảm giác man mát đau thương nhưng lòng lại chuyển về sự băng lãnh rất nhanh..

Bàn tay ấy lại thoáng một cảm giác ẩm ướt, ánh mắt Trần Mặc Cảnh trầm mặc nhìn Dương Hiểu Tình.

" Đau à? " Giọng nói anh lại lạnh lạnh, nhưng cũng khơi gợi được chút quan tâm. Vốn anh đã thích nghi với cái tính cách của mình, biết càng cố gắng gạt bỏ đi lại càng chẳng thể. Người con gái trước mắt anh ngày càng nở rộ như một đóa hoa đến mùa, đậm thắm, dịu dàng khiến đàn ông đã chạm đến không thể buông. Anh chỉ sợ ngõ cái lại có người hái hoa vào một ngày lộng gió. Giống như bồ công anh buông thả những cánh hoa đi chỉ còn lại thân hình xơ xác. Nó cũng như giữ được người trong lòng nhưng người lại mang tâm tình một kẻ khác. Cảm giác đó chỉ vồn vện một từ " Đau ".

Ánh mắt Dương Hiểu Tình đọng lại trên đôi môi Trần Mặc Cảnh, không cười, không nói chỉ là một cảm giác rất xa lạ. Nơi đâu đó trong trái tim cô lại rung động, cô lại hơi sợ bước vào cạm bẫy trước mặt đôi mắt khẽ nhắm lại. Ai hiểu cho cô? Ngay cả cô cũng không hiểu mình, suy nghĩ của cô rối tung trước cách hành xử của người đàn ông này, vừa mang tính chiếm hữu lạnh giá, vừa ngọt ngào.

Thứ trên đời này cô chẳng thể chạm đến là trái tim anh, dù anh nói yêu nhưng con người lại lạnh như băng tuyết ngàn năm, tính cách anh ấy thâm trầm đến mức trái tim cô khô quạnh theo năm tháng đổi theo. Năm năm chờ đợi cứ như hành hạ tâm mình, như lại khao khát được yêu, nói đi muốn cô sao?

Vốn được sinh ra trong một ra đình hoàn hảo, nuôi nấng bằng hạnh phúc từ nhỏ ít nhiều không phải chịu đau khổ , nhưng càng lún chân vào tình yêu lòng lại càng nặng. Nhiều thứ cô muốn thứ, giống như muốn kết liễu đời mình nhưng lại rất nhanh cô nhận ra, như vậy là ngu ngốc, mọi thứ cô đều có chỉ là thiếu anh thôi mà.

Thoáng cái là cả thân thể nhỏ bé của cô lại run lên, bàn tay chẳng chút hơi ấm va chạm vào da thịt cô, người đàn ông đó phá tan mọi rào cản trong tâm trí cô.

Nó giống như một cơn sóng biển vào đêm đông, chỉ cần khẽ va chạm vào đôi bàn chân nhỏ bé cả người cũng run lên vì sự lạnh lẽo. Trần Mặc Cảnh chính là như vậy.

” Sao chiều nay em rời đi? ” Anh thản nhiên hỏi.

Dương Hiểu Tình giữ chặt lấy bàn tay đang không ngừng di chuyển lên xuống ở phần đùi mịn màng của cô, giọng nói bình thản đáp. ” Là có việc bận ”

Trần Mặc Cảnh khẽ cười một cách lạnh giá, thoáng cái cũng đoán được sự tức giận trong con người lãnh khốc ấy. Bàn tay còn lại của anh cũng đủ để nhìn thấy bóng dáng của sự phẫn nộ đang trào lên, nó nhanh chóng giữ lấy chiếc cầm thon gọn của cô ép buộc cô nhìn chính diện mình.

” Từ bao giờ em bận việc qua lại trong quán rượu vậy? ” Ánh nhìn của Trần Mặc Cảnh ngày càng lạnh hơn, cô không đọc được suy nghĩ của anh qua đôi mắt này nó tàn khốc chỉ có thể khơi dậy phẫn nộ.

Dương Hiểu Tình vẫn bình thản nở nụ cười bốn cợt, đôi mi cong vút sụp xuống đôi chút cho thấy người đàn ông hiện tại vốn chẳng thể hù dọa cô quá nhiều.

” Tình? Em qua lại với xã hội đen? ” Giọng nói của anh lạnh hơn nhiều, lực dồn vào cầm cô cũng tăng lên, siết chặt đến mức đau nhức cả hai bên gò má.

Dương Hiểu Tình vẫn rất lơ đãng, cô không muốn trả lời vốn dĩ cô chẳng làm gì sai. Giao lưu kết bạn là chuyện vốn dĩ bình thường, danh phận họ ra sao cô không quan tâm. Xã hội này vốn là vậy, cô cũng không phải một kẻ lương thiện trong mắt nhiều người, đôi khi ngồi lắng nghe những chuyện đời của bọn họ lại khiến cô yêu đời hơn. Họ tìm đến cô là vì tiếng đàn vào lòng người, điệu múa chạm vào xúc cảm, cô tìm đến họ chỉ để làm bạn nói chuyện cho thời gian trôi nhanh. Càng để thời gian trôi đi, hai bên gò má cô lại càng bị gò bó lại bởi lực từ người đàn ông dồn lên nhưng cuối cùng cũng được thả lỏng ra.

Trần Mặc Cảnh nhìn cô với ánh mắt thâm trầm, anh lặng hắt đi rồi thở dài 1 hơi. Anh không thể hiểu sáu tháng với cô dài bao nhiêu mà có thể thay đổi nhiều đến vậy? Tại mắt sát anh không thiếu, chỉ là những hoạt động xảy ra với cuộc sống của cô đều không có gì để cho anh xen vào. Mọi thứ đều chẳng còn liên quan đến anh, tiếng dương cầm của cô ngày càng được biết đến, khách đến rất nhiều đa số là nam sinh. Thời gian đó anh ở đâu? Giữa một hoang trường đêm mùi máu tanh, chỉ cần ngủ nhẹ cũng khắc ghi thời khắc hoang tàn đó. Mãi sau đó anh mới thâm trầm mở lời.

” Tình tuổi em còn ăn học, đừng giao du với bọn chúng. Không tốt đâu. Ba mẹ em biết lại càng không tốt ” Anh nặng lòng dặn dò, nhưng thâm sâu bên trong là những cơn phẫn nộ luân phiên nhau trào lên.

” Người kế thừa nhà họ Trần, có lí lịch thế nào? ” Dương Hiểu Tình hỏi ngược lại.

Trần Mặc Cảnh bình thản đặt môi mình lên môi người con gái trước mặt, cách anh hôn lần này như một cách trừng phạt câu hỏi của cô. Anh tùy ý gặm nhấm lấy cánh môi mềm của Dương Hiểu Tình, mút hết những mật ngọt còn lưu luyến ở đó. Càng ngày sự chiếm đoạt của anh càng tăng cao, anh đưa lưỡi vào khiêu mở hàm răng trắng của cô để tìm thêm những hương vị mới.

Hơi thở trở nên gấp gáp hơn, sự ấm nóng của hai người hòa quyện với nhau trong từng lần giao lưu môi lưỡi. Dương Hiểu Tình càng chống đối lại càng bị người đàn ông trói chặt hai cổ tay chỉ bằng bàn tay lớn của anh. Môi lưỡi dây dưa nhau như tạo nên một cơn sóng mới trong khoang miệng, giống như lời mời gọi của một cao nhân khiến nữ nhân cưỡng lại không nổi. Anh chiếm lấy đôi môi ấy như một món đồ ăn ngon miệng, khiêu khích chiếc lưỡi đình hương đánh trốn tránh của người con gái.

Trần Mặc Cảnh nhả đôi môi sưng đỏ của Dương Hiểu Tình ra, ánh mắt thay đổi khiến con người trước mặt cô cũng trở nên băng lãnh.

” Đừng bao giờ đem tôi ra so sánh với họ. ” Giọng nói anh không hề chậm rãi, còn rất gấp gáp theo hơi thở của nụ hôn mới rồi.

” Cảnh.. ” Dương Hiểu Tình hét lên theo phản xạ, hai tay cô đưa lên che miệng, anh điên mất rồi.

Máu từ xương quai xanh cô khẽ rỉ ra, anh ấy không quan tâm mà thản nhiên hút lấy dòng máu tươi đỏ thắm đó. Ánh mắt đó cũng trở nên sắc lạnh như dao khắc chạm trúng lồng ngực cô khiến nó không ngừng nhói đau, đó mới chính là con người tàn độc tiềm ẩn trong người đàn ông ấy. Dù bị thương, dù trước nói yêu nhưng tính chiếm hữu cao ngút trời.. Lãnh khốc!

” Cứ thử tìm một người yêu em hơn tôi.. Có thể cướp được đồ từ tay tôi. Khi đó tôi sẽ gả em cho hắn. ” Người đàn ông trước mắt hoàn toàn bị bao phủ bởi làn khí phần nộ, tự tin tuyên bố quyền sử hữu lợi phẩm.

Ánh mắt Dương Hiểu Tình thoáng lên tia lo sợ nhưng rồi lại tắt hụp đi, đôi mi cong vút của cô lại sụp xuống để cho người đàn ông trước mặt xé rách bộ đồ trên người. Lần nào gặp cũng là tình huống cường dục, đó là điều duy nhất không cho cô duy vọng.

Cả thân thể non nớt của Dương Hiểu Tình bị áp xuống sàn đá cẩm thạch lạnh buốt, cả tầm mắt bị bao phủ bằng cơ thể cao lớn.

Trần Mặc Cảnh cúi mặt xuống vùng đất sáng rực, có nơi hồng hào đang ẩn trú bên trong. Anh kéo chiếc áo ngực lên trên, bàn tay nhanh chóng nắm chặt lấy phần hồng hào đầy đặn.

” Tình từ giờ làm người của tôi? ”

24. Chương 24: Mùa Yêu [3]

Dương Hiểu Tình không trả lời cũng chẳng chống trả lại, cô lặng lẽ cụp đôi mi cong xuống mặc kẻ trước nổi tính thú. Cô biết anh muốn làm gì, chính bản thân cô chẳng muốn lặp lại nó một lần nữa nhưng hiện tại chính là chẳng thể chống cự.

Chẳng rõ yêu là như thế nào nữa, gió sáu tháng nay thổi qua lạnh buốt một trái tim cần được ủ ấm bằng tình thương. Nhưng vào lúc trời trở đông luồng gió ấy đã phủ kín trái tim nàng, thoáng nhận đau thương về, chờ đợi trong tiềm ức là vô vọng.. Từ ” Yêu ” quá thiêng liêng, kẻ phàm trần muốn chạm đến thì chỉ nhận đau thương xong hạnh phúc không thấy.

Hương dương năm đó có anh nở rộ.. Hương dương năm đó không anh héo úa.. Chúng ta đối với nhau là yêu, xã hội đối với chúng ta là chia xa.

Con người trước mắt Dương Hiểu Tình thâm sâu là ghê lạnh, trái tim anh bị khóa chặt. Cô chính là kẻ nắm được nó đầu tiên nhưng sức lạnh lại dần đẩy cô ra xa.

Bờ môi ấy trườn trên xương quai xanh của cô, vừa nóng vừa lạnh cả một vùng xương thịt. Quái thú chính là không có thật, anh là người nhưng tâm chính là dã thú.. Hoang tàn độc chiếm nhưng chưa từng hiểu cho suy nghĩ của người khác.

Từng đường cong cơ thể được tìm tòi qua làn môi mỏng, da thịt không còn run lên mà bất động như một đồ vật để chơi đùa.

Trần Mặc Cảnh dừng lại khẽ nhấp nháp lại những thứ vị còn lại trong khoang miệng, một hương vị ngòn ngọt xa lạ. Nó đã được anh phát hiện từ lâu nhưng lại không được anh đào sâu trong suy nghĩ, nhưng càng như vậy anh càng thấy sự khác biệt..

Thoảng trên cơ thể Dương Hiểu Tình một mùi phấn, hương vị trong miệng anh chính là son? Thời gian kéo dài không quá lâu, cũng khoảng hơn 5 phút nhưng thân thể phía trước lại ngừng động đậy.. Đôi mi cong nhắm hờ, giống như chỉ còn một chút sức lực cuối cùng để anh, thoáng cái đã là một nét đau thương xuyên thẳng trái tim..

Cô gái trước kia anh gặp chính là một người rất đơn thuần, giản dị. Phấn son là vật phẩm chưa bao giờ cô động đến bởi gương mặt vốn dĩ đã quá hài hòa.. Lần này không phải ngoại lệ, sáu tháng nay anh còn biết tới cô qua một thân phận khác.. Hay nhìn qua ở một độ tuổi khác, cô trang điểm không phải là quá đậm mà biến mình trở nên sắc sảo lạnh lùng hơn.

Trần Mặc Cảnh đưa tay lên cơ thể đang giảm đi mấy phần thân nhiệt, vẻ mặt hạ xuống mạnh tay quyết đi vệt son trên đôi môi ngọt ngào.

Dương Hiểu Tình vội vã đưa tay lên che đi đôi môi đang từ hồng đào dần chậm chuyển qua xanh nhợt. Lốp son khi đầu đã mất nhiều do sự gặm nhấm của anh, nhưng lần này cô nghĩ anh sẽ thấy bởi nó đã không còn sưng đỏ mà đã về màu thực tại.. Nhợt Nhạt!

Cô chính là không muốn ai nhìn thấy mình của hiện tại, tòi tàn đến mức nam nhân lướt qua không còn như trước.. Để kẻ yêu mình yêu đậm sâu nhìn lại càng không thể.. Sau bao nhiêu đau khổ cô vẫn chính là yêu anh, yêu đến mức tính mạng rơi vào bẫy đen vẫn nhớ đến đau lòng.

Gió tháng 12 năm ngoài lạnh đến thấu xương, cô đã rời khỏi nơi ấm áp nhất để tìm đến thứ cô độc nhất thế gian. Cách suy nghĩ của cô khác với mọi người, càng đau thương lần lại cô lại tìm đến sự đơn độc chứ không phải tìm kẻ làm bạn tâm sự. Cô có bộ não riêng, cách điều khiển của các giác quan của cô khác mọi người, nếu nói cô ngu ngốc thì cô nhận. Thứ nhất cô không nghe họ nói như vậy sẽ tốn thời gian, trước đây cô rất dễ tâm việc đó nhưng dần dần lại thấy quen.

Thực ra nơi tối tăm nhất của xã hội chính là nơi của kẻ đáng thương nhất.

Kẻ tàn độc nhất là kẻ cô độc nhất..

Tạo hóa ra một con người tốt đẹp, hoàn cảnh lại diệt vong khiến họ trở nên tàn khốc.

Đứng dưới đêm đông năm đó, hận thù buồng lơ cơ thể biến đổi một cách lạ lẫm, cô trở nên suy yếu trầm trọng gần như mang thêm một thứ nặng nhọc trong cơ thể này..

Suy nghĩ của Dương Hiểu Tình như ngọn nến gặp gió rất mau ngụp tắt, cô không cảm nhận được gì.. Kể cả khi cơ thể mình mau chóng khoác lên một đồ khác cô cũng không hề biết.

Trần Mặc Cảnh chạy nhanh như gặp hỏa kếu đến, lũ dâng lên vẻ mặt biến sắc trở nên u ám đến lạ lùng.

” Cảnh.. Anh đi đâu thế? ” Anne cầm cốc sữa nóng chạy đến chắn trước Trần Mặc Cảnh, đôi mắt lo lắng chỉ dừng lại trên người con gái kia rồi lạnh hẳn đi.

Trần Mặc Cảnh không nghe, khuôn mặt người con gái trong lòng anh vốn không thể chậm trễ được dù là 1 giây.. Anh lách qua người Anne một cách nhanh chóng cứ như gió lùa qua lá thu.

Trái tim anh co thắt lại, mỗi bước chân vội vã đều trở nên nặng trĩu lại.. Anh vẫn cố bước, đặt cô vào trong xe rồi phóng đi trong đêm..

[...]

Buổi trưa âm u..

Nhạc là âm thanh chính của căn phòng nồng mùi thuốc kháng sinh, bên cạnh đó là ánh mắt thâm sâu không đáy nhìn về phía cô gái lạnh thấu xương.

Dương Hiểu Tình im lặng, ánh mắt thâm trầm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.. Cây lá đang đâm trời nảy lộc nhưng lòng cô lại héo úa.

Lòng quặn lại, tâm tư giấu đi cứ dần trôi dạt.

Bước chân người đàn ông đó va chạm với sàn nhà phá tan bản dương cầm u buồn.

” Nói.. Sao em lại giấu tôi? ” Trần Mặc Cảnh hạ giọng xuống, đôi mắt cũng khẽ đưa ra nhìn khung cảnh cây lá xanh mướt thừa thốt bên ngoài.

Dương Hiểu Tình khẽ cười, nói gì cũng chẳng chối được.. Cầu xin lần đó cuối cùng cũng bị phát hiện.

” Nói ra để anh quay về trách móc tôi sao? Lần đó là anh đuổi tôi đi. Anh còn nhớ rõ nụ cười cuối đêm đó của tôi không? Tươi đến mức trái tim tôi trở nên điên dại.. Tôi tự hỏi tại sao kẻ như anh lại giẫm chân lên mảnh đất của tôi.. Giờ anh thấy rồi đó, nó chết rồi.. ” Cô gắng hòng nói, đôi mắt vô cảm không thể tìm thêm chút xúc cảm nào. Lúc cô cần anh ở đâu? Chỉ biết để kẻ hầu dỗi theo cô rồi nhận tin sao? Thừa anh, xã hội này diệt vong, tranh dành nhau là sớm muộn.. Dù địa vị anh cao đến đâu, thâm lặng vẫn sẽ có xung kích.

Gió có thể thổi theo bốn hướng, đoán sao cho hết. Lòng tham, thù hận của con người là vô tận. Cô biết mũi dao có thể xuyên qua tim anh ngay khi đang ôm cô trong lòng, cô biết vỏ đạn có thể rơi trên thảm đỏ tại nhà thờ. Nhưng khát vọng của tình yêu, sự cô độc bao phủ khiến cô cần anh.

Dương Hiểu Tình của hôm nay học hỏi nhiều thứ, cô có thể đi làm như ba mẹ mình dựa vào trình độ thăm dò tình hình chính trị, kiến thức lớn cộng với những bài học của gia đình cô. Họ kinh doanh lớn cô nổi nghiệp, họ cầm súng nhuộm máu tanh, cô cũng có thể. Mọi thứ cô đều biết, xét theo hai hướng cô nghĩ Dương Nhược Thiếu chẳng làm gì sai.. Bởi ông là bố cô, kẻ cứu mạng bệnh nhân, kẻ cầm mạng giang hồ. Máu ở bệnh viện là lương thiện, trong giới là ác nhân.

Khi còn nhỏ lòng cô đã nhìn thấy hào quang của bộ cảnh phục.. Cô thích nó nhưng cho đến khi nhìn thấy chính tay ba mình nhuộm máu hiện thực của cô nhuộm màu đỏ.. Một màu đặc trưng của chết chóc.

Dương Nhược Thiếu rất hay cười với cô mà nói ” Xã hội không hài hòa, nó giống như 8 loại màu hòa vào với nhau, cuối cùng chỉ đọng lại 1 màu đen đục ”

Ông ấy nắm quyền trên cả mảnh đất này, tung hoành nhiều nơi nhưng cuối cùng lùi lại sống một cuộc sống bình dị với Hàn Như Tuyết. Dĩ nhiên bất ngờ có thể ập tới, cô vẫn thấy họ hạnh phúc kể cả trong khi cả hai luyện quyền, luyện súng. Họ bên nhau là hạnh phúc, họ bảo vệ nhau là sứ mệnh. Dù cuộc sống tối đen một mảnh họ vẫn làm điều họ thích.

Còn cô và anh xa cách không lớn, chính là không có can đảm.

Trần Mặc Cảnh không ngừng chứng kiến cảnh tượng anh em khuyu ngã trước mặt mình. Anh ấy sợ cô cũng vậy..

Hôm nay trời không gió, mây ít anh ấy biết mình mất đi đứa con đầu tiên.. Còn cô cười một cách đau khổ..

Trái tim cả hai đều đau nhưng lại chẳng thể chạm đến.

Trần Mặc Cảnh ôm Dương Hiểu Tình vào lòng, cô không phản kháng mà im lặng. Sự ấm áp của anh khiến những tâm tư nặng lòng trong cô biến thành những giọt lệ ấm nóng.

Cô cứ ngỡ đã lâu mình không khóc được kể cả khi đánh mất đứa con trong bụng, cô cũng chỉ cười trong đau khổ. Cô mang thai ở cái tuổi mười chín, vừa hạnh phúc, vừa có sự si nhục. Gia đình cô hồi đầu không biết, cô cũng không biết cho đến tháng thứ 3 nó mới lộ rõ cứ vậy mà nhô lên.

Mỗi ngày đến trường với chiếc áo phong dài để che đi chiếc bụng đang lớn dần, cô cũng không tránh được những lời bàn tán. Cô khi đó đã hiểu tình cảm mẫu tử thiêng liêng thế nào nhưng chẳng may tai họa đến.

Có những kẻ nhìn ai hơn mình nổi lòng đố kỵ đã giết chết con cô. Có những kẻ không thân quen không hận thù đẩy cô lẫn xuống cầu thang. Thời gian đó cô rất ốm yếu, ba cô lại biết chuyện về cái thai khi nó được 4 tháng, ông ấy không tức giận mà trầm ngâm bỏ đi. Ông ấy biết cô sẽ không về nhà, sự quan tâm của ông chính là mỗi ngày đưa mẹ cô đến chăm sóc cho cô rồi lại rời đi.

Ngày 18-2 cô mất đi đứa con, không ai nói gì.. Bọn họ không hỏi lỗi, nhắm tâm đến mức để đứa con cô oan ức đi tìm nơi khác..

Anh không biết khi đó cô đau thế nào đâu!!

Chỉ biết là đau nhưng cảm xúc trong cô lại chỉ phối nhau 1 cách hỗn loạn. Đôi mắt cứ đỏ ửng lên muốn khóc không thể, muốn cười cũng chẳng thể. Vòng tay của mẹ cô hôm ấy rất run, bà ấy hiểu bước chân của cô ngày đang tìm đến sự đơn độc.

Hiện thực dễ chịu hơn nhiều, Dương Hiểu Tình chỉ có thể tìm ra những giọt lệ còn vương lại. Cô có thể khóc nhưng không thể khóc nhiều, lòng cũng nhẹ hơn.

” Em bị hại? ” Giọng nói của Trần Mặc Cảnh mang một âm khí mới, lạnh lẽo đến tận xương thịt.

” Là bị sát hại ” Dương Hiểu Tình cuộn tròn hai tay lại, đôi mắt thù hận ẩn hiện. Cô không biết đó là ai nhưng không phải kẻ thường, thân thủ rất nhanh, thoáng cái ngã xuống đã không rõ người, chỉ rõ đó là nữ nhân.

” Em nhìn rõ mặt kẻ đó? ” Anh thả lỏng thân thể cô ra, khẽ dùng tay nâng cằm. Thế lực mạnh san bằng chỗ này anh cũng phải tìm được kẻ đó.

” Là nữ nhân nhưng không rõ mặt, đã cho người tìm nhưng không thấy ”

” Nghỉ ngơi một chút đi, sức khỏe yếu nghĩ nhiều không tốt ” Anh khẽ xoa nhẹ mái tóc còn rối của cô, đôi mắt khẽ hướng nhìn theo chiếc máy bay đang nhỏ nhẹ lướt trên đám mây.

Dương Hiểu Tình gật đầu, rồi nằm xuống giường kéo chăn đến gần kín mặt dường như vẫn không muốn nhìn người đàn ông trước mặt.

” Cảnh, anh sẽ tìm thấy cô ta? Ba tôi không tìm ra bất kì một tung tích nào ”

” Không được trong 1 ngày, 2 ngày, 1 tháng, 1 năm thì cả đời. Chỉ cần còn sống kẻ hại em tôi giết không sót 1 người ” Ngữ khí của Trần Mặc Cảnh lạnh lạnh nhưng cách cư xử khi nói lại rất dễ khiến phụ nữ rung động.

Anh khẽ đỡ đầu cô dậy chỉnh trang lại chiếc gối còn được dựng lên để tựa lưng ban nãy xuống dưới đầu cô. Rồi kéo lại chăn xuống ngang ngực cô, biết cô muốn kéo lên nên anh cũng trừng mắt khó chịu một cái để cảnh báo.

” Muốn kéo lên hả? Mặt em giờ như vậy tôi cũng chẳng buồn nhìn. Nghỉ đi tôi về nhà tìm hương vị mới ”

Hết Phần 25

25. Chương 25: Mùa Yêu [4]

Phần 25

Bóng người đàn ông khuất đi sau cánh cửa, Dương Hiểu Tình cũng khẽ nhắm đôi mắt lại. Cô không dám nhìn cảnh vật xung quanh, không dám nhìn lại bản thân mình bây giờ.. Mọi thứ chỉ bao trọn trong tuyệt vọng.

Hốc mắt cô lại ươn ướt, thứ vị mặn mặn khiến cô tủi thân vùi mình trong lớp chăn mỏng. Lòng cứ như dao cứa vào, vừa đau, vừa xót.. Cô vẫn nhớ anh đến điên dại.. Vẫn nhớ cái giây phút mất đi đứa con đầu lòng với anh. Khi đó ngoài ba mẹ cô ra chẳng có ai, dù họ động viên bao nhiêu cô vẫn chẳng thể hòa hợp hơn.

Người đàn ông ấy không khóc nhưng gương mặt lại vô cùng đau khổ đến vỡ vụn về cô, vì cô ông ấy đã có vài sợi tóc bạc. Ba cô ông ấy chưa mắng cô một lời, cũng không ép buộc cô. Chỉ mong cô có một cuộc sống tốt hơn.

Bóng cây xanh mướt, thay lá đổi một chiếc áo mới tươi xanh hơn. Còn cô khoác lên mình một màu đen của tuyệt vọng.

Nước mắt như những thứ nào lòng cuối cùng còn sót lại trong kí ức của Dương Hiểu Tình.

Ai đó hỏi cô hạnh phúc là gì? Giờ cô chẳng biết trả lời sao.

Nếu hỏi cô đau thương là gì?

Cô sẽ kể về nhân vật Trần Mặc Cảnh.

Bệnh viện hôm nay có anh ấy, khác với vài tháng trước.

[...]

Trần Mặc Cảnh dừng xe trước một siêu thị nhỏ, cũng như người thường anh đỗ xe lấy vé rồi bước vào bên trong chọn lấy ít đồ.

Dáng vẻ quen thuộc của anh khiến lối đi được giãn ra, ai nấy cũng có ánh nhìn sợ hãi một chút, cũng hòa với chút rung động nhất thời. Anh vốn không mấy quan tâm, cứ chậm rãi rải mấy bước chân vào hàng thịt như một người nội trợ. Thoáng cái anh cũng trở thành người đàn ông lí tưởng của bao cô gái. Cách anh lựa đồ cũng rất nhanh, giống như là một công việc thường làm.

Siêu thị trở nên đông đúc với những đoạn video trực tiếp được phát trên mạng. Điều đó dần làm Trần Mặc Cảnh khó chịu, đôi người đen đã khẽ nheo lại thể hiện rõ điều đó. Anh cầm túi đồ vừa tính tiền xong lạnh nhạt bước ra khỏi siêu thị.

Cẩn biệt thự vào hồi 4 giờ chiều thơm phức mùi cháo thịt, người đàn ông vẫn còn khoác chiếc áo choàng tắm, mái tóc dấp dính nước nhìn không ra một kiểu người gì.

Trần Mặc Cảnh ăn mặc qua loa, có thể nói dáng vẻ quý ông của anh giờ đã trở nên luộm thuộm hơn. Nhưng nhìn qua lại rất bắt mắt với cách để lộ lồng ngực rắn chắc trong bếp. Từng động tác nhanh nhẹn khiến cho người phụ nữ kia nghẹn lòng bước qua rồi quay về phòng xếp đồ.

Trần Mặc Cảnh cũng chẳng mấy quan tâm, anh chậm rãi múc cháo vào cặp lồng rồi quay lên phòng. Tác phong của anh vô cùng chậm rãi, không hề biểu lộ nhớ thương hay gấp gáp gặp lại người phụ nữ kia. Chỉ có dáng vẻ tràn đầy sức sống, con người lạnh nhạt trở nên ấm nóng mới có thể giúp người ta nhận ra anh quá khác biệt.

Trần Mặc Cảnh khoác chiếc áo sơ mi vào chưa kịp cài cúc đã quay sang với lấy chiếc điện thoại đang reo lên, ánh mắt có chút gì đó bất ngờ rồi lại lạnh tắt đi nhận cuộc gọi.

" Sao? " Trần Mặc Cảnh lạnh giọng truyền đến đầu giây bên kia, anh lười nhác khẽ ghé cổ sang bên phải vai khẽ nhắc lên để giữ chiếc điện thoại. Tác phong vừa nghe điện thoại vừa đơm cúc áo khiến bóng dáng anh trong gương phản chiếu lại trở nên bận rộn.

Đầu giây bên kia chỉ có hơi thở trầm lắng, chậm rãi đến lạ nhưng cũng chẳng làm Trần Mặc Cảnh mất kiên nhẫn, mà anh lắng nghe một cách thân quen.

" Lục Khương Thâm? Mấy tháng rồi mới gọi điện có chuyện gì? " Giọng Trần Mặc Cảnh lạnh lạnh, đôi mắt hiện lên một tia tức giận nhỏ nhưng rất nhanh được hóa giải.

" 27 ngày, chưa đến 1 tháng. Anh có vẻ nhầm lẫn? " Giọng nói bên kia như muốn khẳng định lại thời gian không trò chuyện giữa hai người nhưng cũng mang ý giễu cợt.

" Được rồi, nói nhanh anh đang bận. " Anh đỡ lấy chiếc điện thoại ngay sau khi nhìn lại mình trong gương, ánh mắt có chút vội vã ngay khi lướt qua đồng hồ.

" Thường thức rượu 1 mình ở nước Mỹ chán quá, mùi cháo thịt thơm. Không lẽ không định đãi thẳng em này? "

" Ở dưới nhà? " Đôi mày thanh tú khẽ nheo lại một cách khó chịu.

" Có lẽ vậy " Lục Khương Thâm nói ngập ngừng một chút rồi tắt máy.

Vài phút sau, Trần Mặc Cảnh vẫn không để ý đến người đàn ông đang tự nhâm nhi ly rượu ngoài kia. Anh cầm cặp lồng từ trong phòng bếp đi ra, ánh mắt khẽ liếc qua người con gái bên cạnh Lục Khương Thâm có chút khó hiểu nhưng rồi lại nhấc chân rời đi.

" Đi đâu đấy? " Lục Khương Thâm nheo đôi mày lại, hần khẽ liếc nhìn dáng vẻ khác thường của người trước mắt ly rượu cũng được đặt lại một khoảng trống trên bàn.

Bước chân Trần Mặc Cảnh vẫn đều, giọng nói lạnh đi. " Thăm cô ấy. "

" Vậy đi đi, tối nay em ở đây "

" Tùy chú, đừng đưa nhiều phụ nữ về quá. Anh sẽ ném chú ra ngoài nếu vi phạm. "

" Dĩ nhiên không như ai kia.. Đừng lo.."

Lục Khương Thâm ngắt lời liền lạnh nhạt nhìn người phụ nữ bên cạnh, cô này giờ vẫn chưa ngẩng mặt lên, mái tóc đen xoăn nhẹ gần như ẩn đi gương mặt cô một cách hoàn hảo. Mỗi hần khẽ cong lên một cách tinh

té kéo người con gái ấy lại gần mình, bàn tay khê vén những sợi tóc còn vướng lại trước gương mặt nhỏ nhắn ấy, quả nhiên đẹp không tì vết chỉ là lòng cô lại băng lãnh đến mức hân chạm không đến những xúc cảm ấy.

[...]

Bệnh viện trở nên yên tĩnh, Trần Mặc Cảnh bước vào căn phòng đầy hương vị của đau thương, bản nhạc trung trầm lắng khiến lòng anh trĩu nặng. Anh không thấy người con gái đó trong phòng, chăn gối được gấp đều đặn vào một góc như ban đầu. Chỉ thoáng cái trong vài giây nhỏ tâm trạng anh đã chuyển qua lo lắng, cặp lông vô thức rơi xuống tạo nên những tiếng động khó nghe. Đôi mày anh khê nheo lại, hai tay chậm rãi đưa lên xoa hai cực thái dương. Gân xanh cũng cứ thế nổi lên, nó gần như là sự biểu hiện cho sức nóng trong người đàn ông ấy.

Anh biết một điều người như cô rất mạnh mẽ, có thể vật lộn với cái xã hội này nhưng hiện tại cô đang bệnh, sức khỏe vốn không tổn cũng chưa ăn uống gì. Hay là vì anh quay lại nên cô đã tìm cách rời đi? Lòng anh tựa như ngàn con sóng trào, những xúc cảm chi phối nhau đến mức nghẹn thở nhưng bề ngoài lại lạnh nhạt đến mức không thể cảm nhận được bất kì gì.

Người đàn ông ấy tựa như tảng băng, không tìm được hơi ấm bên trở nên dày đặc sát khí.

Tiếng nước chảy siết nhanh chóng vang đến tai Trần Mặc Cảnh. Vừa mới va chạm từng giọt với sàn nhà nhưng ánh mắt ấy đã nhanh chóng lướt qua đến cửa phòng tắm. Gần như một cơn quái thú rình mồi, không khí dày đặc mùi nguy hiểm, cứ chèn lấn nhau đến ngọt thở.

Trần Mặc Cảnh bước đến chiếc tủ nhỏ cầm lấy chiếc điện thoại tắt nguồn rất nhanh. Bản nhạc từ đó cũng ngưng chỉ còn lại không khí thâm trầm.

3 Phút sau đó, anh chỉ tựa lưng vào cửa phòng tắm, mắt liên hồi nhìn vào đồng hồ gần như không rời dù chỉ một chút. Mãi đó cho đến khi kim chỉ đến số 12, đúng 5 phút trôi qua anh quay người lại vặn khê chốt cửa. Cánh cửa được khóa trái, khiến anh hơi khựng lại nhưng chóng đưa tay lên gõ nhẹ mấy cái vào cửa.

” Ra ngoài đi, em còn đứng trong đó sẽ cảm lạnh. ” Giọng nói lạnh lạnh của Trần Mặc Cảnh mang chút quan tâm vọng đến tai Dương Hiểu Tình một cách chậm rãi, cô vẫn rất bình tĩnh xả nước lên thân hình nhỏ nhắn một cách vô thức. Ánh mắt cô vô hồn tựa như mặt hồ, thâm sâu chỉ thấy một nơi nông cạn, lúc ẩn lúc hiện những xúc cảm khó hiểu.

Mắt chảy vào khóe mắt cô, vừa cay vừa khó nhìn những thứ trước mắt, rồi từ từ qua sống mũi cô có khi còn khiến cô ho sặc sụa nhưng dần lại thành thói quen. Nguồn gốc đến bất thường!

Vài tiếng gõ cửa nữa lại vang lên..

” Em còn không ra? Đừng trách tôi không nể mặt. ”

Câu nói vẫn thoảng qua tai Dương Hiểu Tình như một cơn gió lạ, cô nghe thấy nhưng cô chẳng muốn ra, cũng chẳng muốn rời khỏi nơi này. Thế giới ngoài đó đờ độc lắm, trái tim cô yếu ớt chống chịu không nổi giờ trở nên tối mịt, lối đi đường về cũng chẳng còn rõ nữa.

Nếu không phải là duyên đã định, nếu không phải nợ kiếp trước quá lớn.. Thì kiếp này những cửa ải không nhiều đến vậy..

Cô từng ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh mượt nhưng bị ánh nắng làm cho sợ hãi mà mau chóng nhắm hờ đôi mắt lại.

Nếu là tương lai cô không dám nghĩ đến, cô thà tự nhốt mình trong quá khứ có lẽ sẽ ổn hơn. Bởi ngỡ một ngày chọn lại vẫn là nắm tay anh rồi bị buông bỏ, khi đó chắc sẽ đau.

” Tình ” Giọng nói Trần Mặc Cảnh lạnh lạnh vang bên tay cô một khoảng cách rất gần, nước ngưng đọng lại, khăn bông đã ôm trọn lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô phút chốc đã ở trong lòng người đàn ông ấy.

Dương Hiểu Tình không mở miệng, cô lại khê cụp đôi mi cong vút xuống một cách chậm rãi.. Anh ấy quá mức nhẹ nhàng khi dùng cự chỉ nhưng giọng nói lại chẳng mấy khi ấm áp, nhiệt độ lúc nào cũng như một..

” Cảnh.. ” Đôi tay ấy luồn qua phía sau lồng ngực anh, thít chặt lấy tấm lưng rộng lớn mà rúc người vào.

Trần Mặc Cảnh khẽ đặt Dương Hiểu Tình xuống giường, chiếc khăn cuốn ngang người không được kín đáo. Làn da trắng hồng nổi bật lên chiếc khăn bông trắng, thoáng cái đã lọt vào mắt người đàn ông nhưng lại không để lại mấy chú ý. Anh khẽ lấy chiếc khăn đã chuẩn bị sẵn bên giường lau khô đầu cô, từng động tác cứng nhắc khiến người con gái bên dưới phải chịu đau nhưng lại chẳng kém những xúc cảm khó tả.

Dương Hiểu Tình bị người đàn ông kia vò cái đầu đến mức khó coi, nhiều khi đau cô còn phải bặm môi mà chịu đựng. Có thể coi đó là lần đầu anh làm nên châm chọc cho chút. Những động tác đó bắt đầu ngưng lại sau một hồi, anh đưa mắt nhìn cái khăn đã ẩm đôi mày khẽ cau lại một cách khó hiểu.

” Gần đây tóc em rụng nhiều? ” Anh nhìn những sợi tóc trong chiếc khăn, biểu hiện chẳng rõ lo lắng hay thắc mắc nhưng lại tỏ vẻ dễ thương đến lạ. Dương Hiểu Tình không cười mà giặt chiếc khăn trong tay anh lại, thái độ vô cùng khó chịu. Rõ ràng là do anh mạnh tay khiến tóc cô đứt chứ không phải rụng.. Nhìn qua cũng chẳng quá nhiều, anh đúng là chẳng hiểu con gái chút nào. Lau đầu lo chải dính lại vài sợi tóc cũng vì anh mạnh tay nên hơi quá, cũng có thể do gần đây cô yếu nên tóc không chắc nữa chăng?

Hết Phần 25

Mọi người có thể nhấn 1 sao, cho mình 1 bình luận nhận xét không?

Xin lỗi mọi người năm nay Trang lên cấp 3 nên rất bận, gần đây ra truyện không đều nên chắc nhiều bạn sẽ nản bỏ truyện:((

Trang sẽ cố gắng ra đều, mong mọi người sẽ ủng hộ mình đến khi kết thúc truyện nhé!

26. Chương 26

Dương Hiểu Tình không trả lời, môi cũng chẳng nở thêm nụ cười nào mà lặng lẽ giữ lấy tấm khăn trên người rồi khẽ lách qua người Trần Mặc Cảnh rồi đi một cách nhanh chóng. Cô không phải là người trong sạch trước mặt anh, hai má cũng chẳng còn đỏ hồng lên như trước. Cái quãng thời gian 6 tháng xa nhau ấy khiến cô trở nên khác lạ, đến cả bản thân mình cô cũng chẳng còn quan tâm, cô chính là để mặc mình giữa chốn đông người. Mọi thứ lạc lõng giữa dòng đời nhưng lại khiến cô nhẹ lòng sau 1 ngày rồi lại về nhà đặt mình lên chiếc giường nhỏ, từ từ nằm mộng quên rồi đi chút đau thương.. Cũng chẳng biết từ bao giờ cô trở nên vị kỉ như vậy, đôi khi lại thấy chính mình đáng ghét nhưng rồi lại thôi.

Phòng tắm vẫn còn dấp dính nước khiến lòng bàn chân Dương Hiểu Tình trở nên khó chịu khi đang tự khoác những phụ kiện che đi thân thể trắng hồng. Động tác của cô chậm chạp, thêm chút nóng lòng cho kẻ ngoài kia.

Phía ngoài bỗng trở nên đông đúc hơn, bên cạnh Trần Mặc Cảnh là một người đàn ông nhìn cũng trạc tuổi anh, kẻ hẳn là một người phụ nữ dung mạo động lòng người nhìn những thứ tươi đẹp nhất.

Dương Hiểu Tình chỉ đưa mắt nhìn qua rồi bước qua ba người họ một cách bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra. Và rồi cô trở về với chiếc giường bệnh chậm rãi thả lỏng mình xuống nơi đó. Hơi thở cô nóng rất, thực sự rất khó chịu dù vậy cô vẫn trùm chăn kín đầu rồi cố gắng chìm vào giấc ngủ. Tâm trạng của cô rất rối, cứ từ từ liên kết những suy nghĩ tiêu cực nhất đến nhưc đầu.. Đầu tiên cô muốn hỏi gì? Chính là anh ấy đã về rồi nhưng cô chỉ vui ở giây phút đầu rồi từ từ thành sợ hãi.. Tại sao?

Có cái gọi là ngộ nhưng nhận ra được thực hư rồi thì lại chẳng dám nghĩ nữa, cô mơ hồ giữa cái không gian này rồi cũng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ khi nào cũng không hề biết..

[...]

Trần Mặc Cảnh kéo tấm chăn xuống đến ngang bụng Dương Hiểu Tình rồi quay về ghế ngồi cạnh Lục Khương Thâm, ánh mắt giảm đi mấy phần nhiệt tâm sâu chính là đau thương bên ngoài là cứng cõi. Nội tâm của con người khó hiểu như vậy đây, trải qua quá nhiều sự đời bức tường ngoài sẽ rắn chắc đến mức chẳng ai có thể phá vỡ để bước vào thế giới bên trong.

Anh cũng chính là vậy, gần như vô cảm với thế giới này ngoại trừ cô ấy!

Ánh nắng hắt vào căn phòng vào buổi sáng xuân, tấm rèm lần đó được mở ra một cách đầy bất ngờ khiến đôi mày anh khẽ nhú lại.. Hình dáng ấy ngay từ đầu không phải là cô, điều đó khiến anh chẳng thể mở miệng mà lặng lẽ rời khỏi giường. Mọi hành động ngày qua ngày, khiến con người anh trở nên lạnh nhạt cho đến khi 6 tháng thật sự trôi qua.. Lòng anh nhớ cô đến quặn lại..

Khi anh đến tìm cô thì con người ấy cũng khô quạnh như ngọn cỏ dưới ánh nắng gay gắt của mùa hạ..!

Yêu thực khiến con người già dặn, có một chút hạnh phúc cũng chẳng hề thiếu sợ hãi..

Có lúc trời phủ tuyết trắng để lại quanh anh một khoảng không gian lạnh lẽo, anh vẫn chỉ nhớ đến một người. Ngày đêm như vậy dần thành một thói quen, tay anh vẫn dính máu tươi, vẫn tự mình kiểm tra những đồng tiền vô nghĩa.

Cho đến giờ trái tim anh vẫn thô cứng bởi cô ấy hẳn đang xa lánh anh. Cô ấy bắt đầu sợ tổn thương thì anh quay lại, trong mắt bao nữ nhân anh là hoàn hảo nhưng chính anh nhận ra mình là một kẻ tồi, ích kỷ. Anh không muốn đem cô vào thế giới mình, một nơi hoang sơ đậm mùi thuốc súng. Nhưng rồi cái thứ tình cảm nôn nóng được bên cô khiến anh chủ động quay lại.

Căn phòng trầm lặng, chẳng ai một lời chào hỏi chỉ là im lặng đến mức có thể cảm nhận những hơi thở chậm rãi.

Trần Mặc Cảnh quay sang nhìn Lục Khương Thâm đôi mày khẽ nheo lại như một chỉ thị cho người kia.

Hắn dường như hiểu được nên rất nhanh đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô gái bên cạnh.

Cô gái đó tựa như một tảng băng di động, chậm rãi đứng dậy rời đi. Từng bước đi chậm rãi đến mức đè nén lên cảm xúc của người đàn ông ấy đến nghẹn thở.

" Sao rồi? " Trần Mặc Cảnh tựa lưng vào ghế một cách khó khăn, cả gương mặt trở nên trầm ngâm tựa như 1 bản nhạc lặng.

" Lô hàng đã bị chặn lại, nhưng tên cầm đầu không rõ danh phận. " Lục Khương Thâm mở điện thoại lên đưa ra hai ba bức ảnh chụp lại toàn cảnh của phi vụ làm ăn trái phép trên vùng đất họ cai quản. Đa số đều là ma túy, những chất kích thích đang phổ biến hiện nay.

Đôi mày Trần Mặc Cảnh cau lại một cách khó coi, cơn thịnh nộ bên trong anh đang dần được nén lại bởi gương mặt đang yên lặng chìm vào giấc ngủ ấy. Anh dần quên đi mình từng sống như một dã thú mỗi khi những vụ việc tương tự xảy ra nhưng gần như giờ đã khác. Anh cố là một người tốt hơn không phải trước mắt thiên hạ mà là trước mắt cô ấy.

" Về nước tự xử đi " Anh chậm rãi buông lời rồi rời khỏi ghế đi về phía giường bệnh, đôi mắt nhẹ nhõm nhìn người con gái trước mặt.

Yên bình giữa thế gian loạn lạc là đứng trước mặt cô ấy, sống thật với những xúc cảm trong mình. Tự lòng nói thúc đẩy khẩu miệng mấp máy lời yêu với cô ấy.

Lục Khương Thâm khựng người lại đôi mắt bỗng trở nên tối đen như một con mồi bị chiếm đóng trong khoảng tối chỉ còn là bóng tối bao quanh. Hắn lặng lẽ tắt điện thoại, rồi chậm rãi đứng dậy quay lưng ra phía cửa.

Cách hắn cư xử không hề níu kéo được anh, tựa như cơn gió thoảng qua suốt sáu tháng hắn không làm anh lung lay vì quyết định ấy. Lục Khương Thâm chưa từng biết yêu là gì? Nhưng hắn hiểu được cảm giác đau đớn tận xương tủy của việc bị bỏ lại, hắn coi Trần Mặc Cảnh là anh em. Coi như một người thân, hắn không mở miệng với nhiều người gần như từ khi sinh ra hắn đã bị ruồng bỏ. Hắn là ai? Ngày đêm chẳng ai đếm xỉa đến, đến cả máu thấm nhuộm cơ thể hắn cũng chẳng ai để ý.. Quỷ dữ ở trần gian là do lời dị nghị tạo nên.

[...]

Dương Hiểu Tình tỉnh dậy vào khoảng 7 giờ tối, không có ai bên cạnh cô.

Đường lối căn phòng chỉ được một bóng đèn nhỏ tỏa ra ánh sáng mờ ảo soi hướng. Lòng cô như ghen lại..

Ồ ra anh ấy về rồi!!

Anh ấy về rồi!!

Về thật rồi..

Nơi nào đó trong cô như bị ngàn mũi dao đâm thẳng, không ngừng đâm vào vết thương cũ. Cô tựa như một mảnh vải vừa được khâu lại thì lại bị xé rách.

Dương Hiểu Tình khẽ ngồi dậy đưa mắt nhìn không gian lạnh lẽo một lần nữa, tựa như muốn tìm chút hi vọng nhưng chỉ trong tích tắc nó đã bị dập tắt. Lòng cô nôn nao trào đón một đau thương, tựa như gió thổi qua sẽ chẳng tìm thấy nữa.

Bàn tay cô nắm chặt lại, những chiếc móng được mài một cách tinh xảo, phủ trên mình lớp son đỏ thắm cứ thế xuyên vào da thịt. Máu tươi không hề ứa ra nhiều, cô không hề cảm nhận được vết đau bên ngoài.. Nhưng bên trong lại như sóng trào đưa thương đau quay về, anh ấy lại rời đi khi vừa quan tâm cô đôi chút..

Cô muốn hét lên với cả thế giới người tôi yêu là Trần Mặc Cảnh... Tôi thực sự muốn hận anh ta.. Nhưng tôi cần anh ta..

Cả đời cô không hận anh.. Càng hận càng thêm nhung nhớ.. Tình là rượu càng uống càng say..

Đau thương tựa như ánh trăng vàng rọi qua cửa sổ cô lại cười đưa bàn tay thắm máu tươi che đi nó..

Khóe mắt cô ướt nhòe, ánh trăng cũng lóa ra dần khiến cô đổi ánh nhìn.. Mùi cháo thịt thêm chút hành tây thơm quá, người đàn ông đó giống kẻ cô đang trách móc quá.

Thực sự thực tại cô vẫn đang nhìn thấy người ấy cầm bát cháo tiến về phía mình.. Thực hư không rõ nhưng xúc cảm cô cho đó là thật..

Thứ vị mằn mặn lẫn dài trên má cô tựa như một dòng suối chảy siết..

Bát cháo được đặt xuống Trần Mặc Cảnh vẫn mang thần sắc tựa như băng bước đến gần giường bệnh. Anh đưa mắt nhìn cô, những giọt lệ tựa như phiến băng nhọn sắc chạm vào lồng ngực anh..

Anh khẽ đưa tay lau đi những giọt lệ trên gò má gầy, ánh mắt đầy xót thương. Giọng nói cũng nhẹ xuống khẽ hỏi thăm về lí do.

” Em gặp ác mộng sao? ”

Dương Hiểu Tình đưa đôi mắt đẫm lệ nhìn người đàn ông trước mặt, bàn tay thắm máu của cô cứ vậy không lưỡng lự chạm vào gương mặt tuấn mã của anh.

” Sao? Em... ” Anh chưa kịp nói hết lời cô đã tức giận ngắt lời..

” TRẦN MẶC CẢNH.. ” Ánh mắt cô khi thốt lên tên anh là hận thù, muôn phần là căm hận nhưng lại khóc thành đau thương..

Người con trai đó cũng chỉ cười nhẹ mà đáp hai từ. ” Anh đây. ”

27. Chương 27: Bước Khởi Đầu [1]

Giọng nói của Trần Mặc Cảnh cứ thế đánh thức hết những xúc cảm giấu kín trong người con gái ấy.. Hai từ ” Anh Đây ” đủ để khuấy động tâm tư của Dương Hiểu Tình, nước mắt cô cứ vậy như chuỗi ngọc đứt vô thức rơi xuống..

Hoa năm đó vừa kịp tàn người đã tìm về cứu chữa!

Người nhớ cô ấy đến mất đi cảm nhận riêng.. !

Cô ấy nhớ người là từng giây đều lặp lại hình bóng ấy trong tâm trí...!

Chỉ là 1 chút nhẹ nhàng của anh ấy lại khiến cô mở những lớp phòng ngự sau bao giọt nước mắt.. Nhớ sau này anh ấy lại đi thì sao? Cô không dám nghĩ cho hiện tại mà ôm anh vào lòng, cô sợ thực tại và tương lai quá mức đối lập.. Khi đó cô chỉ muốn nói.. Trái tim cô cảm nhận được cái cảm giác nghẹn ngào, thèm khát cái chết đến mức lười nhìn ánh mắt trời..

Tuổi cô còn nhỏ, cái tuổi đôi mươi ăn học ấy thì cô đã đem lòng yêu một nam nhân khiến cả thế giới phải dừng chân. Anh ấy không hào hùng với cái tư cách như bao người khoác lên mình bộ cảnh phục, mà ngược lại luôn thâm trầm lựa trọn hai tông màu đen trắng để diện lên thân xác hằn vết thương quá khứ xen lẫn thực tại. Kể ngoài cứu giúp mạng người thì được vinh danh, anh ấy giết hại một kẻ xấu cứu một bé gái thì vẫn bị dị nghị.. Cô biết anh ấy quen dần, cô không mấy quan tâm đến điều ấy.. Nhưng chính những điều ấy khiến anh ấy cách xa cô..

Gần mấy tháng nay, xung quanh cách khu vực lân cận rất ít những cuộc ẩu đả. Ở những tổ chức nhỏ cũng dừng chân lại, họ chỉ hút thuốc uống rượu đi làm hay cướp giật sống qua ngày. Tuy nhiên những tổ chức lớn ngang bậc với Trần Mặc Cảnh thì luôn lấn tới, đôi khi còn động đến Dương Nhược Thiếu. Tựa như dầu bén lửa ngày gần nhau nhiều cháy càng lớn, Dương Hiểu Tình nhìn thấy hình bóng ba mình trong cuộc đấu ấy. Ai cho cô biết ông ấy nhiều tuổi? Cũng sắp năm chục rồi nhưng nhìn qua vẻ bên ngoài thì cũng chỉ khoảng bốn chục.

Khung cảnh đậm mùi thuốc súng, sự mù mịt của khói bụi khiến bóng dáng Dương Nhược Thiếu thoát ẩn thoát hiện, từng cách di chuyển nhanh nhạy ấy khiến cô nở nụ cười lạnh đến mức tự mình cho rằng mình vô cảm ngay cả khi thấy ba mình trọng thương. Cô muốn lao xuống giữa đám đông ấy tự tay giết chết những kẻ nhắm đến ba mình nhưng khi đó thì sao? Cô vẫn chỉ đứng ở một góc khuất xem hết màn hỗn độn ấy.. Ba cô không cho phép cô thấy ông ấy tức giận, không cho phép ai nói với cô ông ấy tàn nhẫn như nào. Ông ấy là người ôn hòa trong cô và không hề muốn con gái nhìn thấy người ba ngày ấy cầm trong tay trăm mạng người.

Dương Hiểu Tình đau thì đã có ba đỡ dành, nhưng vết thương lại chỉ có mình người đàn ông kia khâu lại.. Kí ức của cô dần chỉ còn đau thương, sự cô độc bao bọc nơi đây quá lâu. Trước mắt cô là anh ấy, kẻ khiến cô thương tâm đến mất đi cả 1 tuổi thanh xuân.

Trần Mặc Cảnh cái tên ấy đã bao lâu cô không dám nghĩ đến, mà hôm nay lại xuất hiện chứ? Anh ta là gì? Anh ta chẳng là gì cả.. Chẳng là gì.. Thực sự chẳng là gì của cô hết.

Bàn tay ấy đã lau khô những giọt nước mắt trên gương mặt cô và cũng không giúp nổi lòng cô vui hơn nữa. Anh không cười, không nói chỉ im ắng xoa đầu cô rồi quay người lại lấy bát cháo đã bớt nào rồi ném thử 1 thìa.

” Ăn một chút? ” Trần Mặc Cảnh cúi lấy một đường cháo bên ngoài bón cho người con gái trước mắt nhưng thời hạn để được chăm sóc cho cô ấy quá ngắn.

Dương Hiểu Tình cầm lấy bát cháo và chiếc thìa từ tay Trần Mặc Cảnh rất nhanh, đôi môi khẽ mím lại gần như đang mang thái độ cự tuyệt với chính xúc cảm của mình rồi quay người ra phía cửa sổ. Cô nhìn khung cảnh bên ngoài qua khe rèm nhỏ, chỉ có 1 vệt đen nhỏ của không gian bên ngoài.. Nó rất đơn độc trong mắt cô.

” Anh có thể về rồi.. ” Giọng nói cô nhỏ nhẹ nhưng lại mang một hơi lạnh từ trong tâm hồn.

Trần Mặc Cảnh không nói gì thêm khẽ quay lưng rồi đi, một chút nuối tiếc trong anh cũng không để lộ. Anh cương quyết dành lại cô cho mình nhưng sẽ không hèn mọn đến mức sống trái lại với bản chất của mình. Sóng gió có thể đến bất cứ thời điểm nào, cô cần mạnh mẽ còn anh cần cương quyết trong mỗi tình cảm này.

Vài phút lặng lẽ trôi qua sau tiếng đóng cửa, Dương Hiểu Tình vẫn lặng lẽ ăn cháo. Cô thích hương vị quen thuộc cho chính tay anh nấu, cô nhớ nó đến mức mỗi lần nhớ về lòng lại cồn cào những hồi ức êm êm không mấy sáng sủa.

Dạ dày hơi đau, có chút no nên Dương Hiểu Tình dừng việc ăn lại mà đưa mắt nhìn lên đồng hồ, thời gian chớm khoảng 8 giờ tối cũng còn khá sớm. Không gian bên ngoài có vẻ trầm tĩnh nên cô cũng không ngần ngại nhắc thân thể yếu ớt rời khỏi giường.

[...]

Hành lang trống vắng đôi khi có thể nghe rõ tiếng gió lùa qua..

Dương Hiểu Tình lẳng lặng bước vào thang máy dịch chuyển lên tầng thứ 34 của tòa nhà A.

Mới hôm qua cô có nghe nói Phong Mỹ phải nhập viện do bị động thai. Cô gái ấy là người đã nghe hết bầu tâm sự của cô trong 6 tháng qua, chỉ tiếc thay số phận của cô ta quá mức thảm khốc.

Chuyện tình của Phong Mỹ cũng chắc chắn không ít, cô ấy qua lại với người mình yêu thầm 5 năm nhưng tiếc thay người ấy lại đem lòng thương một cô gái khác. Số phận của cô ấy tựa như một tấm gương phản chiếu hai nhân cách. Con người Phong Mỹ vốn nhân từ nhưng người đàn ông ấy khiến cô trở nên tàn độc. Tâm tư của người con gái ấy dày đặc, không biết khóc, không cười lúc nào cũng chỉ trầm ngâm nói chuyện.. Rất đáng thương.

Số phòng 76, tầng 34 đã ngay trước mắt.. Khoảng không gian nơi đây thoảng dư vị tình cảm nồng ấm, đến mức Dương Hiểu Tình vừa đẩy cánh cửa đóng hờ ra nhìn vào đã nhanh chóng quay lưng rời đi. Cô nghĩ người con gái ấy bây giờ đang được che chở bởi người đàn ông đó, về mặt anh ta miễn cưỡng nhưng cô ấy lại hạnh phúc đến rộ lòng. Tình yêu vốn theo nhiều chiều hướng, mỗi kẻ ở đời đều có cách lựa chọn khác nhau. Nên dù đau đến ngu ngốc lừa dối chính mình họ vẫn có thể lao vào.

Thang máy cứ vậy lại dịch chuyển xuống dưới lầu một, tiếng gió vẫn lộng vào không ngừng.. Cô cũng cứ vậy mơ hồ đi dạo.

Hơi lạnh một chút nhưng cũng dần thành quen, bước chân cô chậm rãi bước theo ánh đèn yếu ớt thế cho đến khi có chút ngỡ ngàng về khung cảnh, mùi thuốc lá có chút quen thuộc dày đặc cả 1 khoảng không gian. Những đốm đỏ ẩn hiện trong góc khuất, bóng dáng người đàn ông cao lớn dần thoát ra khỏi nơi ấy.

Trần Mặc Cảnh khẽ cau đôi mày lại tỏ vẻ khó chịu, điều thuốc trong tay cũng vô thức rơi xuống rồi khẽ bị dập tắt đi rất nhanh. Anh nhìn cô một chút rồi đưa mắt nhìn lại căn phòng ở tầng 5, đèn vẫn bật nhưng người thì không còn.

" Anh không về? " Dương Hiểu Tình nhỏ giọng hỏi.

" Chưa muốn về, ở lại một chút được không? "

" Tùy thuộc vào anh. " Cô chỉ lạnh nhạt đáp lại rồi bước tiếp về phía trước, kẻ sau cũng bước theo.. Lòng cứ thế nghẹn lại mà dâng trào thứ xúc cảm lằm thắm thời điểm.

Chỉ nhắc được vài ba bước, bả vai cô bị anh giữ lại khiến bước chân cũng ngừng di chuyển. Anh không nói gì, cũng chỉ chậm rãi quay người cô lại tự tay mặc chiếc áo khoác của mình cho cô. Anh ít nói nhưng hành động lại không ngừng cho cô gái xao xuyến. Lòng cô có chút rối loạn nhưng lại dần yên tĩnh mà nở một nụ cười với anh.

" Về nghỉ ngơi, em còn yếu. " Giọng anh lạnh lạnh khuyên dẫn người con gái trước mắt.

" Em muốn đi dạo một chút.. Muộn rồi anh về đi.. Để cô ấy ở nhà một mình không tốt đâu. " Nụ cười trên môi Dương Hiểu Tình ngày càng hiện rõ hơn, không hẳn là đau thương cũng chẳng phải vui vẻ. Mà nó chỉ khiến đáy lòng anh áy náy hơn.

Trần Mặc Cảnh vẫn trầm tĩnh, về mặt thoảng mệt mỏi rồi khẽ cúi người xuống kéo khóa áo khoác cho cô. Xong anh cũng quay người về con đường phía trước, ánh mắt lạnh như dao khắc nhìn ánh trăng yếu ớt mà nở nụ cười chế giễu bản thân. Anh không yêu người con gái đó, suốt sáu tháng anh không hề rung động dù đã cố gắng gạt người kia ra khỏi trái tim.

Anh hối hận vì sáu tháng trước không ở lại nơi đây.. Vì trong sáu tháng trước đã làm tổn thương một cô gái khác..

” Em không phải không quên được anh.. Cũng không phải thiếu anh sẽ chết. Chỉ vì thời điểm thực tại vẫn chưa có người đàn ông nào khiến em rung động. Vì vậy nếu anh yêu người con gái ấy, đừng làm cô ta tổn thương. Cũng như đừng tìm đến em để chuộc lỗi lầm xưa khi thương tình nay còn vơi hơn xưa. Em không nhân từ đẩy anh đi lần nữa đâu. ” Dưới sự phản chiếu của ánh trăng, gương mặt ấy nở nụ cười hạnh phúc đến mức kẻ nhìn rơi lệ. Lòng cô tựa như dao khắc thành đường dài chưa có điểm dừng. Tình yêu khi đổi phương đã thay lòng có giữ lại cũng dần thành chán ghét.. Nụ cười vậy đó..!

Trần Mặc Cảnh không đáp mà lạnh nhạt quay người lại chậm rãi châm điều thuốc. Anh hít lấy một hơi sâu rồi nhả khói mù mịt khiến đôi mắt ấy cay cay.

” Đợi đến khi có cô gái khác khiến tôi rung động.. Em về bên tôi được không? ” Giọng anh trầm gập đau thương, lạnh buốt cả một không gian. Sự thiếu thốn yêu thương, khiến con người anh cô độc đến từng lời nói đều chân thật.. Đau đến quặn lòng mà nói tiếp.

” Xin em.. Đừng hành hạ bản thân mình, đừng cho rằng mình đơn độc. Đừng xé những bức hình về tôi.. Nếu em ghét, em hận. Chỉ cần chạy về phía tôi, gọi tên tôi thật to. Tôi sẽ chết.. ” Trần Mặc Cảnh cười lạnh sau câu nói, anh khẽ hít lấy một hơi thuốc rồi nhả khói.. Làn khói che đi nỗi buồn trên gương mặt anh trong giây lát rồi tan dần đi.. Chỉ còn lại sự lạnh nhạt..

” Em.. ” Dương Hiểu Tình vội lên tiếng nhưng nụ cười của người đàn ông trước mắt lại khiến cô khựng lại, mọi xúc cảm như bị chi phối cứng đờ.

” Muộn rồi, anh đưa em về phòng. ” Anh vút điều thuốc còn dở dang rồi bước lên phía trước, anh không đứng gần cô chỉ đi trước với tốc độ chậm để còn có thể nghe rõ hơi thở của người con gái ấy. Chỉ vậy thôi cũng đủ để yên tâm.

Con đường dần thu ngắn lại, Trần Mặc Cảnh dừng lại trước mấy bậc thang đi vào trong bệnh viện mà quay lại nhìn Dương Hiểu Tình. Về mặt anh vẫn lạnh nhạt dù có bao nhiêu xúc cảm mới lướt qua cô vẫn không hề thay đổi.. Cô lại cười với anh, tựa như đóa hoa yếu ớt chống chịu lại sự gay gắt của ánh nắng mặt trời.

Dương Hiểu Tình cúi người xuống, cô cố gồng mình kiềm nén những lần ho. Nhưng càng nén lại cổ họng cô lại khó chịu, ngứa lên.. Cứ thế đến khi anh bước đến gần đỡ lấy tấm thân yếu ớt của mình, cô cứ liên hồi ho. Ho đến mức rát cả cổ, nước mắt cũng ứa ra vì một thứ gì đó.

” Đưa em lên phòng đi.. Em mệt ” Cô nhờ vả anh, nhưng lại không ngược lên nhìn anh dù chỉ một chút cũng không. Đầu đó trong cô là lo sợ, thứ dịch lỏng ấm nóng trong tay cô thực sự ghê tởm. Màu đỏ thẫm chưa bao giờ là ớn.. Cô hơi đau thôi..!

Trần Mặc Cảnh đầy lo lắng khẽ bế Dương Hiểu Tình về phòng. Không gian xung anh bề bộn, ý trí bỗng dưng hóa đá lạnh đến mức mỗi lần quan tâm cô đều cứng nhắc không để lại nơi đáy lòng người con gái chút niềm tin. Anh lo sợ tình yêu của anh quá tàn độc.. Bởi anh chưa từng cảm nhận được yêu thương của lòng người.. Họ chỉ coi anh là dã thú mang hình hài con người..

...

” Đưa em về phòng bệnh.. Đừng qua phía bên đó.. Mùi thuốc khó chịu.. ” Cô hiểu anh muốn đưa mình đi đâu nhưng cô không thích qua bên đó, anh định cho cô nghe họ phán xét về bệnh tình của mình ư? Không cần cô biết rõ.. Ha.. Rất rõ..

” Ngoan.. ”

” Em nói anh không nghe à? Phòng bệnh hướng bên kia.. ”

” Tình, đừng làm anh điên lên.. ”

” Bỏ em xuống.. Bỏ xuống.. ”

Trần Mặc Cảnh nhanh chóng thả Dương Hiểu Tình xuống hàng ghế chờ, những tơ máu trong mắt anh cũng dần hiện rõ hơn trong cơn tức giận. Mặc cho cô đang yếu ớt, anh vẫn vô thức thả cô xuống không chút nương tay.

Người con gái trước mắt anh gần như nổi điên lên nhưng lại nở nụ cười lạnh nhạt mà rướn thân thể đau nhức lên. Từng đốt xương như sắp tách rời khỏi nhau, thực sự con người của anh vẫn tàn độc như vậy.. Chẳng khác mấy, nhưng chính con người ấy lại khiến con người ta điên cuồng hơn. Đẩy anh cho một cô gái khác dùng cũng tiếc nhưng hết tình cảm với cô cũng đâu nhất thiết phải nhắm tâm đến vậy?

” Sao? ” Anh dùng ánh mắt lạnh như dao khắc, bàn tay thô bạo bóp chặt lấy chiếc cằm thon gọn của cô.

” Humm? ”

” Em đang thách thức sự kiên nhẫn của tôi? ”

Dương Hiểu Tình không trả lời, cô cũng chẳng thèm nhìn anh mà đưa ánh mắt nhìn dòng người lướt thưa. Chính điều này lại khơi dậy con người đã giấu kín trong anh.

Trần Mặc Cảnh bóp chặt chiếc cằm của cô hơn, anh gần như muốn hành xác con người ương bướng trước mắt nhưng lại không thể.

” Em tưởng anh còn thương mình cơ? ” Ánh mắt Dương Hiểu Tình sắc bén nhìn thẳng Trần Mặc Cảnh, thốt lên lời vừa bi vừa hài.

” Ai nói tôi hết thương em? ”

Anh siết chặt cằm cô hơn, kéo nó gần lại phía mình một chút rồi va chạm nhẹ với cánh môi man mát. Nhịp điệu hỗn độn hơn, môi lưỡi dây dưa với nhau một hồi. Đến khi hơi thở dần trở nên gấp gáp, thiếu khí thì cô mới sực tỉnh mà đẩy anh ra.

” Hết giận chưa? ” Trần Mặc Cảnh đưa tay vuốt nhẹ một bên má của Dương Hiểu Tình rồi nhanh tay nâng cằm cô lên. Thấy cô vẫn cứng nhắc dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh lại bóp chặt lấy chiếc cằm.

” Con gái các người đúng là khó dỗ.. ” Anh vừa tức giận vừa khó chịu mở miệng.

” Tôi mặc kệ em... Muốn khám hay về phòng tự đi.. Muốn giận thì giận.. Chết tiệt.. ” Trần Mặc Cảnh khó chịu nói xong cũng rời đi, anh chẳng biết trong cô có hiểu cho tình cảm của mình không? Hay vẫn còn nghĩ về việc anh và Anne quen nhau.. Nhưng vốn dĩ anh với cô ta hết hợp đồng rồi đâu còn gì.. Cứ nghĩ thêm anh càng trở nên tức giận muốn đập phá mọi thứ xung quanh..

[...]

Gần mười một giờ khuya, phòng vẫn sáng điện, thêm chút giai điệu nhạc trầm lắng.

Trần Mặc Cảnh mở cửa bước vào, ánh nhìn của cô gần như đã có chút gần hơn nhưng không còn nồng nhiệt như xưa. Thấy anh bước vào sau hai tiếng cũng chỉ có chút ngỡ ngàng xong lại đưa mắt nhìn cảnh đêm yên tĩnh bên ngoài.

Anh bước đến gần hơn, cô vẫn không quay lại nhìn mà chỉ chăm chú nhìn ngắm cảnh đêm đến mức lạnh cả người. Trong anh chỉ biết cảnh đêm rất đơn độc, đã có thời gian anh thích nó đến mỗi đêm đều thức một hồi lâu để xem sự biến chuyển của chiều không gian đơn độc ấy.. Phải chăng cô cũng vậy... Một con người nội tâm sẽ rất khó để anh bước vào nơi thâm sâu của ngàn tâm tư..

” Thuốc dạ dày ăn xong uống đi. ” Trần Mặc Cảnh vứt túi thuốc về phía Dương Hiểu Tình, sau đó quay lại bàn uống nước bày đồ ăn ra.

Dương Hiểu Tình mệt mỏi nhắc thân thể đau nhức xuống, nhìn thấy bát cháo cá cô bỗng dưng có chút khó chịu rồi quay người chỗ về giường.

” Em không ăn cháo cá đâu.. Anh dùng đi.” Cô mệt mỏi lê bước chân mà lên tiếng.

” Tôi có mua cháo xương, có nhiều rau thơm, 1 phần sữa đậu nành nóng, lại đây.. ”

Hết Phần 27

150 sao ra phần tiếp theo..

Cảm ơn đã theo dõi..!

28. Chương 28: Bước Khởi Đầu [2]

Dương Hiểu Tình khựng người lại, cô vẫn đưa mắt nhìn màn đêm qua khe rèm nhưng lòng như bị một cảm xúc khơi động nơi đáy tim.

Mùi cháo thịt có chút khác lạ nhưng vẫn là loại cô thích, anh chưa từng quên cô ghét thứ gì, hay thích gì đó.

Người đàn ông đó mở hộp cháo nóng hổi, đặt vào đó một chiếc thìa nhựa. Rồi ngồi ăn phần ăn của mình, anh không quan tâm cô có quay lại hay không vẫn chậm rãi nuốt miếng cháo bỏng rất xuống cổ họng.

Anh vẫn ăn, dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng gần như được đem giấu đi đâu đó. Chỉ còn một người đàn ông vô tư, giản dị.

Tối hôm đó, không gian chật kín những xúc cảm từ hai đối phương. Cháo hết, sữa vơi. Kẻ nằm ghế, kẻ trên giường.. Hơi thở mỗi lúc một rõ, chỉ chờ cái hay liếc nhìn nhau một cái cũng cảm nhận được.

Đêm đó anh hỏi cô: " Em có thích xã hội đen không? "

Câu hỏi tựa như một con dao xé tan màn đêm tĩnh lặng, Dương Hiểu Tình chậm rãi quay lưng lại phía ghế sofa.

Ánh trăng len lỏi qua khe cửa, yếu ớt rơi vào phía người đàn ông ấy. Anh không nằm mà dựa lưng vào ghế. Phong thái lạnh nhạt nhìn về phía bức tường tối đen, gương mặt cương nghị có chút đáng sợ.

" Anh có chuyện gì sao? " Cô rời giường, nhắc chân về phía ghế.

Từng bước chân tiến gần hơn đều khiến cô cảm thấy sự nặng nhọc trong người đàn ông ấy, dáng vẻ nghiêm túc mỗi từ nói ra đều như việc trọng đại.

" Cuộc sống của tôi như một đường đua không đích, kẻ chiến thắng chỉ có thể lao về phía trước. Kẻ đứng lại sẽ đem mạng thế chấp. Nếu tôi yêu em, cần em.. Em có bước vào nơi đó không? " Trần Mặc Cảnh đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn Dương Hiểu Tình, anh nhìn con người ấy đến lạnh đi.

" Thực ra tách ra khỏi mối tình không phải quá khó, chỉ tiếc là người mình yêu ra sao? Tìm kẻ thay thế như nào? Nhưng kết thúc sau tất cả em chỉ thấy cần anh, nơi nào đó còn thương nhớ vẫn chưa muốn quên anh. Vẫn thầm lặng quan tâm.." Cổ họng Dương Hiểu Tình nghẹn lại, cô biết tình cảm cô với anh sẽ chẳng đến vậy nếu không vì thầm lặng quan tâm nhau quá nhiều. Sự ràng bó đó khiến cô thêm được yêu thương thật sự không phải lướt qua nhau vẫn rung động mà bước thẳng.

Bóng dáng đó tiến gần hơn, anh nhìn gương mặt cô với một ánh mắt lo âu. Thâm sâu là quan tâm đến mức khiến phụ nữ mềm lòng nhưng vô học lại tàn nhẫn uy quyền khiến họ chỉ ngước nhìn. Kẻ trước mắt anh thật đẹp, nơi tâm hồn ấy của cô rất đẹp. Chỉ là bề ngoài cô cũng quá đau buồn vì thương tình mà mất đi con người yêu kiều năm đó.

Anh đang đứng trước mặt cô, nhận được một cái nhìn ấm áp hơn trước lòng cũng nhẹ đi. Cô đang dần chấp nhận lại mối quan hệ này, ánh mắt cứ chỉ cũng dần ấm lại.

" Ngày mai tôi sẽ cố gắng yêu em hơn.." Bàn tay thô cứng của anh nâng chiếc cằm nhỏ của cô lên, kết thúc lời nói là một nụ hôn chạm nhẹ cánh môi.

Sự lạnh lạnh, mềm mại ấy khiến con người họ ấm nóng.

Dương Hiểu Tình cúi đầu quay người đi về giường, không phải ai ngại cũng không phải sợ mối tình cảm này mà con tim cô rung động không còn nhiều như xưa. Thâm tâm cô hơi lạnh, chỉ mới được sưởi ấm đôi chút..

[...]

Quán cà phê QCA phía Bắc đông khách hơn sau 1 tuần Dương Hiểu Tình xin nghỉ, mọi thứ ở hôm nay nhộn nhịp đến chật kín một phòng lớn.

Tiếng đàn dương cầm vang lên trong không gian yên tĩnh, giọng hát thê lương khiến kẻ qua người lại đều dừng lại nghe những giai điệu phía sau. Câu từ là chiếc dao rạch xé thương tâm người nghe, nhạc dạo đi vào thung lũng bi thương hóa giải chút sầu rồi cho họ thêm chút mạnh mẽ thay bằng sự yếu đuối.

Ngón tay lướt trên phím nhạc, mang theo những tâm trạng trầm lắng. Cho đến khi kết thúc bản nhạc một hồi tiếng vỗ tay mới vang lên cũng một lúc.

"Lâu rồi mới gặp lại, giọng hát rất ấm lòng người.." Một người đàn ông diện bộ vest đen, cầm bó hoa hướng dương đưa cho Dương Hiểu Tình. Hắn ta mang nét Trung Hoa, vóc người cao ráo lại mang gương mặt ưa nhìn đối với bao cô nàng. Nhưng mỗi khi bước vào nơi đây lại trở nên tầm thường với Dương Hiểu Tình, cô chưa từng nhận hoa của hắn, cũng chưa từng nói chuyện trên 3 câu.

"Cảm ơn, hoa này tôi không nhận." Dương Hiểu Tình không cao ngạo, trần thành gửi lời cảm ơn đến người đàn ông ấy rồi đưa cho hắn một viên kẹo. Mọi lần cũng vậy, hắn vẫn nhận rồi đưa ánh mắt nhìn bóng cô đi khuất mới rời khỏi quán.

Chiếc xe BMW đậu trước cửa quán, sau khi thay đồ xong đã có người đứng đợi. Ánh mắt hướng về phía nơi ấy nhiều hơn thường lệ, họ chỉ đứng xa ngắm nhìn người đàn ông, đôi khi chụp lại mấy tấm hình rồi tắt máy máy rời đi.

Dương Hiểu Tình mãi mới mở cửa bước đến phía Trần Mặc Cảnh, gần đây cô không trang điểm đậm chỉ tô chút son qua loa. Thấy dáng vẻ được chú ý của anh, cô cũng để tâm không ít. Những bước chân nhanh nhẹn cứ vậy bước về phía anh.

"Hôm nay lâu vậy?" Trần Mặc Cảnh vén vài sợi tóc vương vấn của Dương Hiểu Tình vào tai cô.

Người trước mắt không đáp lại mà vươn người lên chăm chú nhìn anh, môi cô tiến gần hơn với gương mặt tuấn mỹ ấy.

Gió khẽ lùa qua, hương vị thơm mát của khoang miệng va chạm nhau. Anh có chút bất ngờ nhưng không từ chối lại sự bạo dạn của cô. Làn môi cô mềm mại chiếm lấy môi anh, mãi mới buông tha.

"Cô gái hôm nay giận hờn gì hả?" Anh đưa tay xoa đầu cô, rồi choàng vai cô kéo cô đi về phía trước.

"Đi đâu?" Cô quay lại nhìn anh cần nhằn hỏi.

Trần Mặc Cảnh vẫn khoác vai Dương Hiểu Tình đi tiếp, đi đến khi hết vỉa hè thì anh dừng lại chỉ tay sang bên đường. Tay hướng về một một quán chụp ảnh nhỏ không mấy người ra vào. Thay vì nhà nhiếp ảnh gia lớn bên cạnh thì anh lại chọn một tiệm ảnh nhỏ, vừa tiền.

"Hôm nào mình qua đó?" Anh kéo dịch cô vào người, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

"Anh cũng lạ ghê." Cô khó hiểu lắc đầu rồi cùng anh đi qua đường.

"Không muốn hả?"

"Không hẳn, mai em phải lên lớp.. Ngày kia.. Cả tháng đều bận, muốn chụp cũng khó."

"Không sao, em còn cả đời." Trần Mặc Cảnh nhanh chóng đáp lại, anh vừa trêu vừa thẳng thắn, con đường phía trước rất dài. Anh muốn cùng cô bước nhưng cái quan trọng là kéo dài đến bao lâu.

Thời gian này anh trân trọng cô, từng giây từng phút đều không bỏ lỡ. Cách thức yêu của anh không như nhiều người, ý kiến của anh đều hài hòa cho hai phía. Cô vui nhưng anh cũng không quá nuông chiều.

Hôm đó hai người chào nhau tại khu chung cư, rồi không gặp nhau đến hai ngày. Có chút nhớ nhưng điện thoại cũng không rung. Gần đây Dương Nhược Thiếu rất hay hỏi cô về việc tình cảm, ông gần như biết được hai người đang qua lại với nhau. Nhưng thái độ rất nhẹ nhàng, cũng thoáng nhắc nhở lấy câu.. "Nếu con mệt cứ về nhà, không cần phải cố gắng đem tình cảm đi cho."

[...]

Cứ thế mà 2 tuần trôi qua..

Trần Mặc Cảnh chuyển đến căn hộ của Dương Hiểu Tình ở nhờ vài ngày. Anh không hề nói rõ lí do chỉ lấy cớ tìm hiểu về vùng đất bên cạnh. Việc đó dần rõ hơn khi ngày nào anh cũng chăm chú vào máy tình cùng với sắp tài liệu kín mít. Thời gian ở chung cũng không quá gần gũi, anh làm việc còn cô học.. Không hề đụng chạm nhiều..

Trời về tối, Dương Hiểu Tình vừa nghe điện thoại từ mẹ xong lại cặm cụi vào trong phòng bếp rửa nốt đồng bát. Nước đã lạnh đi, nên công việc này cũng trở nên ngại ngần với cô. Dáng cô lom khom, rửa lại bát với nước sạch và lòng cứ không ngừng ầm ức.

Trong khi đó Trần Mặc Cảnh vẫn thanh thoi cầm tờ báo mới, vừa đi vừa đọc không hề rời mắt. Đến gần cô hơn, anh đứng ngược chiều với cô, dựa lưng vào bộ bếp mà chăm chú đọc nốt vài tin. Ánh mắt anh lúc hướng vào mấy dòng chữ, lúc liếc sang kẻ ầm ức bên cạnh.

" TRẦN MẶC CẢNH.. " Dương Hiểu Tình khó chịu hét lên vẩy nước vào người anh, cô hậm hực lườm anh đến mức đôi mắt trở nên đáng sợ đến lạ.

Ánh mắt người đàn ông vẫn lướt nhìn nốt hai dòng chữ cuối cùng, rồi chậm rãi gấp tờ báo gọn gàng như bạn đầu. Mãi sau mới mở miệng nhẹ nhàng đáp hai tiếng: " Anh đây.. "

Dương Hiểu Tình tức giận tháo gang tay ra. " Đây đây cái... "

" Không được phát ngôn bừa bãi.. " Anh nhanh chóng bóp lấy má cô, khiến đôi môi chu lên trông vừa mắc cười lại có chút dễ thương.

" Tên... khốn, cút... khỏi nhà " Dương Hiểu Tình càng nói càng bị anh bóp má lại, khiến khẩu miệng mở ra trở nên khó khăn.

" Bữa tối anh nấu, em rửa bát cũng cầu nhàu. " Trần Mặc Cảnh bỏ tay ra, khó chịu nhìn đồng bát mà chậm rãi đeo gang tay vào.

Nước bắt đầu chảy, động tác của người đàn ông cũng thuần thục trắng từng thứ đồ.

Dương Hiểu Tình trở nên khó coi hơn, cô không phải vì lười biếng mà bài tập còn rất nhiều. Nay cô đã về muộn, học từ hồi sáng đến tận tối thực sự rất mệt. Cô không nói gì thêm lết thân xác một cách nặng nề vào phòng, thực tại hơi nhanh cô thích nghi không kịp. Trước đây cô chỉ gọi đồ ăn nhanh, ăn xong lại học không phải như bây giờ. Có anh vào cuộc sống trở nên tươi tắn nhưng cũng có chút bẽ bộn.

Trần Mặc Cảnh tắm qua sau khi rửa bát đĩa xong cũng chớm chín rười. Anh khoác tạm chiếc áo choàng màu tro rồi rời qua phòng Dương Hiểu Tình.

Đèn điện vẫn sáng trưng, chỉ tiếc cô đã chìm vào giấc ngủ không lâu. Dáng vẻ mệt mỏi ấy khiến anh có chút lo ngại.

Cô nằm trên giường, xung quanh là sách vở ôn thi, tay vẫn cầm chặt cây bút nhưng mắt đã không tìm được mà nhắm lại.

Sắp xếp đồng sách vở xong, anh đặt cô về gối rồi khẽ đắp chăn đến ngang bụng. Ánh mắt cô khi đó chợt mơ hồ khẽ mở nhìn anh, nhưng cái mệt mỏi lại khiến cô nhanh chóng kéo chăn kín đầu mà tiếp tục giấc ngủ.

Anh cũng vậy mà rời đi..

[...]

Hơn chín giờ sáng, ánh nắng rọi vào căn phòng đầy khó chịu. Rèm cửa gần như không còn chống lại được sự phản hồi tự nhiên ấy..

Trần Mặc Cảnh hôm nay cũng đủ giấc nên dậy sớm làm bữa sáng qua loa rồi mới quay sang phòng Dương Hiểu Tình. Trong anh không có chút vội vàng mà vẫn chậm rãi từ bếp đi ra trên tay vẫn cầm tờ báo được gửi đến ban sáng.

Trước căn phòng yên ắng, anh không gõ cửa mà thản nhiên mở cửa bước vào đi thẳng về phía giường cô, người con gái ấy gần như vẫn say giấc nhưng lại co ro ôm gối. Anh cũng thấy lạ bước chân cũng nhanh hơn.

Hạ người xuống giường, anh lật cô nằm thẳng ra rồi khẽ gọi vài tiếng nhưng không thấy cô nói gì chỉ khó chịu quặn người lại. Cứ thế mà dần lộ ra một khoảng đỏ thẫm trên ga giường khiến gương mặt anh sững lại.

Trần Mặc Cảnh không nói gì thêm chỉ khẽ gỡ chăn ra khỏi người cô.

” Tình, dậy đi. Em đến kinh nguyệt rồi ”

29. Chương 29: Sự Khởi Đầu [3]

Giọng nói anh nhỏ nhẹ lay động người con gái trước mắt, cô khẽ vươn người dậy không chút ái ngại nhìn anh mà vội vã rời giường lấy bộ đồ mới.

” Anh ra ngoài đi, em dọn phòng. ” Giọng nói cô lạnh lạnh, có thêm chút ngái ngủ khiến cho người đàn ông cũng im lặng rời đi chẳng nói lời nào.

Tiếng nước chảy siết cũng ngừng lại sau nửa tiếng, thân thể lạnh đi cũng chẳng thêm chút xúc cảm nào. Gương mặt Dương Hiểu Tình mệt mỏi mang thêm nét lo âu, lòng cô chưa ấm lại. Kể từ khi anh sống ở đây mọi thứ đều rất tuyệt, chỉ có lời nói không dành cho nhau quá nhiều.

Cách xưng hô của người đàn ông ấy đầy sức gượng ép, có khi anh xưng anh trong ánh khí lạnh lẽo, có khi lại xưng tôi xa lạ đến thâm tâm lạnh lại. Nhưng đôi khi lại ấm nóng đến khiến tâm thần thức không ngừng.

Bên nhau hai tuần, anh ấy đã cố gắng nhẹ nhàng nhưng khoảng cô độc trong con người ấy như thú dữ ẩn sâu. Anh cũng thích màn đêm, cũng đã dùng rượu thay thuốc lá. Đôi khi lại tỉnh giấc vào nửa đêm rồi qua phòng cô, xem giấc ngủ cô ngon không? Xem cô có rời đi khỏi không gian có anh không?

Đồ ăn anh ấy cũng không phải là quá ngon mà gia vị vừa vặn dễ ăn, dễ chán. Anh ấy không biết nấu nhiều món, chỉ loanh quanh trứng chiên, thịt sốt, cơm rang. Người đàn ông ấy không khéo léo nhưng thực hành rất giỏi, nhiều khi anh kiên nhẫn ngồi coi những bài nấu ăn trên máy tính rất lâu. Rồi có khi lại chăm chú nhìn cô diện từng bộ đồ, dòm ngó từng loại sơn móng tay cô dùng. Ánh mắt băng lãnh của anh lúc nào cũng đem theo một hơi ấm, sự quan tâm nhỏ.

Hai ba ngày gần đây, anh ấy không nói chuyện nhiều chỉ chú tâm vào dự án QP của công ty, nghe loáng thoáng đây là dự án lớn ở Phương Tây. Người đứng đầu là Trần Mặc Cảnh, 70% cổ phần thuộc sở hữu của anh. Chỉ nghĩ tới cũng thấy anh ấy hoàn hảo thế nào.

Bước chân Dương Hiểu Tình khựng lại trước sự mới mẻ của chiếc giường, suy nghĩ vài phút trước của cô cũng gần như xóa nhòa đi hết.

Cô cứ nghĩ Trần Mặc Cảnh đã im lặng rời đi nhưng mọi thứ lại quá trái ngược. Anh đã tháo gỡ chiếc ga giường bị vấy bẩn đi mà thay vào đó là bộ ga giường mới được trải rất phẳng phiu.

Trên đôi môi mỏng đỏ hồng ấy thoáng nở nụ cười rồi rời khỏi phòng.

Bàn ăn không có đến một món đồ nào, mấy miếng bánh thơm phức mùi bơ đã bị bỏ vào thùng rác. Trên mặt bàn chỉ còn một giấu vết, vài dòng chữ mực mà nhẵn nhụi..

” Chút sẽ có người mang đồ ăn đến, anh trả tiền rồi. ”

Dương Hiểu Tình lướt qua tờ giấy nhớ ấy, tự rót cho mình một cốc nước ấm. Vừa nhâm nhi chút nước giúp cho cổ họng không còn khô rát, lòng cô có chút bồi hồi về sự quan tâm này.

Dựa người vào thành bếp, ánh mắt liên hồi nhìn về phía tờ giấy.

Chữ anh ấy đẹp thật!!

[...]

Tối hôm đó, đèn phố đã lên.. Sự nhộn nhịp không hề nhún nhường cho sự cô đơn của cô người con gái ấy.

Dương Hiểu Tình ngồi trên chiếc ghế gỗ, ánh mắt hướng theo làn người trước mặt, có khi mệt mỏi lại cúi đầu xuống. Ai đó cũng lướt qua, đến khi đêm đã lên dòng người thưa dần cũng vậy.

Với cô đôi khi yêu thương dâng đến tận nơi chưa hẳn là bình yên, mà là tự mình nhắc chân đến từng con phố nhộn nhịp trong thời điểm mệt mỏi nhất. Rồi khi về nhà ào vào vòng tay người đàn ông ấy.

Nơi đây nhộn nhịp nhưng chẳng có anh, vài tháng trước cũng vậy.. Thực ra thậm chí yêu anh lâu rồi, tuột mất anh cũng đã được một thời gian. Bị anh làm tổn thương cũng không ít, một mình cũng quen. Nhưng khi này lại bỗng dưng xáo trộn, lo lắng có, mừng có.. Người con gái ở trong hoàn cảnh này chỉ sợ một ngày mọi thứ tan biết.

Mọi thứ có thể thay đổi bất chợt đến mức chúng ta chưa kịp làm một điều ý nghĩa nhất với nó. Giống như cơn gió khẽ thoảng qua giữa không gian oi bức, chưa hưởng thụ, chưa kịp vui mừng hết đã vụt đi.

Anh cũng vậy, hố sâu xung quanh có thể bắt anh mọi lúc. Trái tim anh có những cảm nhận riêng, cũng chỉ ngỡ một ngày không kiên cường bên cô sẽ chợt rùng động vì ai đó. Cô cũng vậy..

Nhưng nó chỉ chọn trong chữ ” ngờ ”..

Con người anh thâm trầm, băng lãnh, tàn độc nhưng sâu thẳm lại rất ấm nóng. Gần như người con gái tiếp xúc với anh đều có một ánh mắt như nhau, họ có một tình cảm nhất thời nào đó..

Bởi vậy, không thâm trầm từ phía sau.. Anh có thể vụt mất như một cơn gió.. Một cơn gió mùa..

Ngước mắt nhìn nơi khói bụi này thêm một lần, Dương Hiểu Tình đứng dậy bước những bước nhỏ về khu chung cư phía xa. Cứ đi thẳng là về đến nhà nhưng còn bao xa?

Hôm nay bụng cô không đói, chân cô cũng không mỏi nhều. Khu phố nhộn nhịp vậy? Về rồi có vẻ hơi tiếc.

Từng bước đi như reo xuống những tuyệt vọng, cô có thể bước đi thật lâu.. Hay sẽ sớm khuyeu ngã.?

Thoảng cái trong cái suy nghĩ nhất thời ấy khiến Dương Hiểu Tình đứng khựng lại, cô vội vã mở ví rồi thò ra một cách nhẹ nhõm. Thực ra cô rời nhà từ chiều vì có ca làm, nay cũng được lãnh lương nên cứ nhớ chuyện này thương tâm chuyện khác cô lại hay quên.

Thời điểm giờ cũng là hơn 10 giờ, lúc mà những người con gái chẳng nên rời nhà ra ngoài một mình. Nhưng cô quen rồi, sống tự lập, khác mọi người. Giao lưu cũng với vài người cũng không mấy ai được coi là tốt.

Những bước chân cũng dừng lại như một biến cố đau đớn. Đế giày đột nhiên gãy, cơ thể không chống cự được mà ngã xuống khiến cổ chân cô đau nhức. Đứng không được, xoay cổ chân không xong.

” Em có sở thích ra ngoài vào giờ này nhỉ? ” Giọng nói thâm trầm vang lên từ phía sau, vừa bắt ngờ lại vừa lo sợ.

Trần Mặc Cảnh vẫn chậm rãi bước đến phía Dương Hiểu Tình, điều thuốc dần tàn anh mới vút nó đi mà cúi xuống quan tâm người con gái bên dưới.

Ánh mắt anh vô cùng khó chịu nhìn vào người con gái trước mặt, anh không có chút lo lắng nào dành cho cô. Mọi thứ hoàn toàn lạnh nhạt..

Bàn tay thô bạo ấy chạm vào cổ chân cô, anh không nương tay bóp mạnh nơi đau buốt nó. Ánh mắt sắc lạnh nhìn cô mà mở miệng hỏi hai từ: ” Đau không? ”

Dương Hiểu Tình cắn răng, co chân lại thâm tâm lại buốt đi.

” Cả đời này tôi không chịu đau thay em, chú ý bản thân mình hơn. Đó là cách em trân trọng tôi. ”

” Người đàn ông nhìn kẻ mình quan tâm bị đau cũng chẳng làm được gì ngoài hỏi han, chăm sóc. Trân trọng em thay tôi được chứ?” Trần Mặc Cảnh hạ giọng xuống, anh chỉ có thể giúp ai đó mạnh mẽ hơn chứ chẳng thể bảo vệ ai đó.

Giông bão cuộc đời cũng như của tự nhiên.. Bất chợt đến mọi khi nên chống cự lại chỉ có thể là nhân vật chính của cuộc bão tố ấy.

” Em biết. ” Cô kim lòng trả lời, đôi mắt buồn lịm đi. Nhưng lại nhanh trở nên sắc sảo, trước cái đau buốt của thực tại.

Trần Mặc Cảnh nắm bóp cổ chân cho Dương Hiểu Tình rồi xoay nhanh một cái khiến cô nghiêng rãng lại, kết thúc cũng chẳng la hét một lời nào.

Anh nhìn gương mặt toát mồ hôi trước mắt, một mối gần như bao trùm lấy thân hình nhỏ bé ấy. Cô ăn mặc đẹp, có nhan sắc hút người nhưng lại khiến bản thân mình khó chịu. Có phải quá khó hiểu không?

Anh vẫn nhìn cô, từng ánh mắt đều mang một xúc cảm lo lắng sượt qua. ” Em trưởng thành nhanh như thế nào? Một mối như thế nào? Mà luôn mang một bộ dạng thâm trầm, muốn đọc cảm nghĩ về con người ấy cũng khó đi thế? ”

” Con người ai chả có vỏ bọc, họ đem những thứ yếu đuối nhất, mềm yếu nhất giấu đi. Đến lúc nhất thời theo mức độ sẽ vỡ òa. Anh nghĩ xem đáng sợ phải không? ” Trong màn đêm, sao trời thưa thớt hay kín mít khi này cũng đâu ai quan tâm. Có khi cái lỗ nghĩ về cuộc đời hay ngày mai ra sao đã chiếm 80% thời gian của họ rồi.

Nhưng có người nghĩ nhiều quá, họ chẳng biết là gì nữa.. Cũng chỉ đi học, đi làm, rồi lại về.. Qua ngày này ngày khác cũng chán..

” Quỷ dữ vốn hình thành từ dị nghĩ, em cũng luôn nghĩ vậy phải không? ”

” Phải, đa số lời nói tác động những mặt tích cực. Vì vậy một con quỷ dữ cũng có nỗi lòng. Đáng trách hay đáng thương tùy vào lòng người. ”

Hết Phần 29

Cho Tôi xin một sao nếu bạn muốn coi phần tiếp theo..

30. Chương 30: Sự Khởi Đầu [4]

Phần 30

Dương Hiểu Tình đưa ánh mắt một mối nhìn người đàn ông trước mặt, cô thở dài một tiếng. Rồi chậm rãi nâng cơ thể lên bằng đôi chân đau nhức. Không cần anh giúp đỡ, không cần anh quan tâm thì trước đây những chuyện này cũng lật vạt xảy ra.

” Anh đang cho rằng con người anh là quỷ dữ sao? ” Cô vẫn đứng vững, giọng nói nhỏ nhẹ hỏi người đàn ông vẫn ngồi yên ở vị trí đó.

Trần Mặc Cảnh vẫn không trả lời, anh nhìn đôi giày cao gót với ánh mắt ghét bỏ, một chút thiện cảm cũng không có. Rồi cuối cùng vẫn chính tay anh cầm nó lên cho dù một chiếc đã gãy đế.

” Xem ra tấm lòng của em cũng lương thiện. ” Anh cười nửa đùa, nửa thật để đánh giá về con người cô. Thực ra cũng không hẳn vậy, chỉ là anh nực cười về nội tâm của cô. Nó thâm sâu chỉ có hai màu trắng đen, nhưng suy tư nặng nề nên nhiều đến mức con người thiện cũng lấp đi.

Dương Hiểu Tình nghe xong liền bật cười, cô cười cho cách đánh giá của anh, cũng cười cho sự biến chất trong mình. Nhưng rất nhanh cô lại yên lặng nhìn lên bầu trời thưa thớt sao, mà cười một cách chân thật.

” Không dám. ” Ánh mắt cô hạ xuống nhìn anh, nó ám chỉ như đùng tin người con gái của trước kia. Quá khứ khác thực tại.

Trần Mặc Cảnh cúi người xuống thấp, trước đó thì anh có châm 1 điếu thuốc giờ nó chỉ mới hừng đỏ đôi chút. Việc đó khiến cho giọng anh nhỏ đi trong việc nhắc nhở cô. ” Vậy sao? Được rồi, lên đây. ”

Dương Hiểu Tình không ngần ngại leo lên lưng Trần Mặc Cảnh, đã lâu rồi cô không được anh cõng. Cảm giác đó trong hồi ức rất đẹp nhưng hiện tại nó quá nhỏ nhoi. Thực ra cái gì đó trong tiềm thức đã là sai lầm thì có yêu thích, lặp lại thích ứng cũng phải có thời gian.

Con đường rời đến chỗ đỗ xe dài lắm, nhưng khi cả hai im lặng chẳng ai mở lời trước thì không gian cũng nén xuống.

Đôi khi chính họ không hiểu nhiều về tình yêu..

Họ đơn giản là cần nhau, muốn nhìn nhau, cho nhau 1 nụ cười là mãn nguyện. Thế giới với cái nhìn của hai người khác nhau, nó hỗn độn vì vậy chỉ cần nhìn thấy người mình thương bên cạnh lòng lại lắng lại trong hạnh phúc.

[...]

Chiếc xe chạy trên quốc lộ 5, vẫn yên ắng cho đến khi cô gái đó quay sang nhìn anh.

Ánh mắt của Dương Hiểu Tình có chút mệt mỏi, cái buồn ngủ như đã đến với cô. Nhưng lòng người con gái khi đó lại khao khát một thứ gì đó. Cô nhìn sự cao ngạo trong anh và khẽ cười lạnh.

"Đã ai nói anh không giỏi giao tiếp trong một mối quan hệ chưa? Cảnh.. " Giọng nói cô trầm xuống, ánh mắt cũng đổi hướng nhìn ra ngoài cửa xe.

Chiếc xe vì một lời nói mà giảm tốc độ, Trần Mặc Cảnh cũng khẽ cười. Anh rất hiếm khi cười, bởi vậy chẳng mấy ai biết anh có nụ cười đẹp và ôn nhu như nào?

"Rất nhiều.. Đa số là phụ nữ.. " Anh không để mất thời gian nhanh chóng trả lời.

Dương Hiểu Tình để tâm hồn trong gió, nghe câu trả lời cũng chẳng biết vui hay buồn. Thâm tâm cô suy nghĩ không nhiều, đôi khi cũng buông thả cuộc sống mệt mỏi vui buồn cũng qua rất nhanh. Kể cả anh, nhưng khi nhắc lại thì đau quặn lại.. Thế đấy..

"Em muốn ăn gì không? Có vẻ như tối chưa có gì bỏ bụng.. " Trần Mặc Cảnh để ý người con gái bên cạnh hơn, lâu rồi anh không thấy cô hồn nhiên như vậy. Có thể vui cười lại, nhìn trời, nhìn sao với ánh mắt có hồn như giờ..

Gió thổi tóc cô bay, che những âu lo để lại những thứ bình yên nhất..

"Anh có phiền nếu đi ăn khuya không? " Cô quay sang hỏi anh, đôi mắt ấy hôm nay đẹp đến mức kéo lòng người đàn ông nhanh chóng đồng ý.

Người con gái ấy có đôi mắt buồn khiến đối phương nặng lòng, hay cũng là một đôi mắt sắc sảo khiến thâm tâm đối phương buốt lạnh. Nhưng ít ai biết đôi mắt đó khi hạnh phúc lại mở ra một tâm hồn đẹp..

[...]

Thời gian rơi vào khoảng 11 giờ đêm, Dương Hiểu Tình kéo chiếc túi xách trên sàn đá cẩm thạch một cách mệt mỏi. Cô chọn bữa một phòng ăn trong dãy đồ Nhật, rồi đẩy cửa bước vào.

Vào đến nơi, cô cũng chẳng màng đóng cửa lại mà thả mình xuống mấy chiếc thảm ngồi xếp gần nhau. Về mặt cô khi này hết sức mệt mỏi, đến cả cái nhìn cho Trần Mặc Cảnh cũng hờ hững.

Trước cái vô tư của Dương Hiểu Tình, người đàn ông gần như có chút khó chịu về ý tứ tự nhiên của cô. Anh khẽ cau đôi mày lại mà nhìn cô, nhưng khi vừa thấy môi cô nở nụ cười mọi thứ gần như tan biến.

"Năm nay em không còn nhỏ, sao có thể làm vậy ở nơi công cộng chứ? " Anh khẽ nói ra, giọng nói có chút lạnh đi.

Dương Hiểu Tình vươn người sau khi nghe vài lời đó rồi vực dậy, cô nhìn anh một lúc rồi bĩu môi. "Ở đây có anh, có ai dám ra vào phòng này tùy tiện đâu.. Hay anh..? " Câu nói kéo dài hơi về cuối, ý đồ nửa sáng trong mắt cô gái trước mắt ẩn hiện hơn.

"Đừng nghĩ vậy, tôi không hề.. " Trần Mặc Cảnh dùng tay bịt mắt một cách bất lực.

"Sao trông anh khó coi vậy? Em đã nói gì đâu.. "

” Em định nói tôi có ý định với em.. ” Ánh mắt anh yên ắng hơn nhìn người con gái trước mặt.

Dương Hiểu Tình chẳng biết nên cười hay lo lắng về người đàn ông này, cô cười nhạt. Nụ cười ấy cứ dần tắt, con người cô lạnh dần. Xúc cảm của cô hao mòn, vài tiếng nức nở cứ vậy vọng lên từ phía ngoài. Tiếng khóc khuất đi, còn lại vài tiếng nấc lại khiến con người cô buốt lạnh hành động cử chỉ lạnh ngắt.

Không hề nói gì, Dương Hiểu Tình đứng dậy từng tác phong cô đều khiến cho Trần Mặc Cảnh trở nên vô hình ngay tức thời. Bước chân cô vững vàng hơn vài phút trước, rồi tự mình khẽ mở cánh cửa ra.

Hình bóng người con gái gần đó yếu ớt khiến Dương Hiểu Tình trầm lắng bước lại gần. Cô tự dùng tay mình che đi đôi mắt đắm lệ của cô gái ấy, từng tiếng nấc nghẹn lại vang lên rõ hơn.

” Thấy rõ mọi thứ hơn chưa? ” Giọng nói Dương Hiểu Tình lạnh lạnh hỏi cô gái phía trước, mới đầu nhìn vào Trần Mặc Cảnh nhìn vào còn nghĩ cô giúp người đó chế đi cảnh tượng trước mắt. Nhưng không hẳn, gần như cô đang giúp đôi mắt cô gái đó khô dần để nhìn rõ cảnh tượng thân mật kia ở một góc khuất. Tuy khơi xa nhưng có thể định dạng rõ người.

” Nhìn kĩ một lần nữa đi.. ” Dương Hiểu Tình trở nên gian ác hơn, cô ép người con gái đó nhìn rõ nụ hôn trước mắt hơn. Ánh mắt cô băng lãnh, khí áp bức người.

” Anh ấy... Bỏ tôi rồi.. ”

” Anh... Anh.. ” Cô gái đó run sợ, cô ấy như mất đi một điểm tựa như mất đi cả một bầu trời. Chỉ có điều nước mắt cô đã không rơi nữa mà chỉ còn sự đau khổ giằng xé thương tâm.

” Được rồi, bị bỏ mãi là bị bỏ. Có nú cũng không được, cô muốn chạy ra đó nói gì? Đừng làm câu chuyện nực cười hơn.. Trong khi đó không phải là lần đầu.. Thấy cô ta không? Quyến rũ, xinh đẹp biết nuông chiều hẳn..” Dương Hiểu Tình lau những giọt nước mắt nhòa ra sau khi cô dùng khẩu miệng lại, tàn độc ở đây không rõ. Nhưng mọi thứ đều đủ để người trước mặt nhận ra tình cảm chân thành của mình với 1 kẻ đã hết thương chỉ như 1 giọt nước giữa một con suối..

” Thứ đàn ông chán ghét nhất khi đã hết thương là giọt nước mắt nú kéo, dư vị còn vương vẫn là sự băng lãnh của con người thứ hai trong cô... Ngu ngốc có lúc, ác nhân muôn phần thắng.. ” Dương Hiểu Tình bóp lấy cảm cô gái ấy, ánh mắt sắc lạnh như dao khắc. Từng lời như sợi chỉ theo mũi kim đi sâu vào kẻ trước mặt..

Bỏ mặt cô gái đó ở hàng lang, Dương Hiểu Tình quay lưng bước vào. Cô bắt gặp ánh mắt của Trần Mặc Cảnh rồi cũng bỏ qua, cô bước vào trong căn phòng trống rỗng chờ tiếng đóng cửa của anh rồi mới lên tiếng.

” Anh chưa gọi đồ sao? ” Cô vẫn thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt lại trở nên tươi tắn như trước khiến con người anh cũng hải hùng vì con người ấy.

Anh muốn hỏi những lời ấy có nghĩa như nào? Trước kia anh thấy cô khóc khi nú kéo, còn anh vô tâm để cô dưới cơn mưa. Còn khi gặp lại giọt nước mắt của cô giống như giọt nước trên hoang mạc, rất ít... Chỉ đôi chút lại biến mất, chỉ có điều chuyện đùa bé... Anh thấy cô khóc trong thương tiếc, dù chỉ là vài giọt nhưng sự đau thương như bội lần..

Nước mắt của cô có thể dùng để trêu đùa trái tim kẻ cô muốn nhưng không thể trêu đùa cuộc đời mình.

Trần Mặc Cảnh hỏi người lại, anh bắt đầu gọi đồ.. Anh gọi rất nhiều nhưng chỉ là không có rượu khiến Dương Hiểu Tình khó chịu tự mình gọi thêm.

[...]

Hồi 12 giờ hơn, bữa tiệc vẫn chưa tàn..

Dương Hiểu Tình vẫn tỉnh táo thưởng thức hương vị rượu nóng cồn cào cả cổ họng. Còn Trần Mặc Cảnh hút thuốc lá thay cho loại rượu mình không yêu thích, ánh mắt anh lạnh nhạt nhìn bàn ăn đã với, rượu cũng sắp cạn nhưng cô gái đó lại ương ngạnh ngồi lại cho đến cùng.

Rượu khiến con người chân thật hơn, tựa như đêm u ám cả lòng người nhưng khi hết rồi họ lại là họ. Con người của vỏ bọc..

” Thực ra... Hiện tại em đã không cần anh như trước.. ” Dương Hiểu Tình gần như đã ngã say sau khi uống thêm hai chén, cô thấy được vẻ mặt lạnh nhạt của anh.. Lòng lại xáo trộn trong men say..

” Em không còn hoàn hảo, ngây thơ, ngoan ngoãn như xưa.. ”.

” Em biết bỏ nhà, biết đánh nhau, biết dùng rượu.. Biết hút thuốc, biết làm đau bản thân mình.. ” Con người cô bất thường hơn, tồi tàn đến mức cả mình nhận không ra. Cô không phải người đáng thương nhất thế gian, cô là người hạnh phúc, một kẻ may mắn.. Nhưng tự biến mình thành kẻ tệ nhất..

Cô thông minh, gia đình có danh quyền, nhan sắc mê người.. Nhưng cô không có đến một suy nghĩ lạc quan, tàn khốc đến mức thiêu chết chính thiện tính bản thân.

” Anh cần em.. ” Trần Mặc Cảnh rụi điếu thuốc vào gạt tàn, anh nhìn cô với ánh mắt thâm trầm. Không quá phô trương mọi thứ, anh không phải kẻ luôn nói yêu ai đó, cho ai đó thứ gì nếu họ muốn.

Thế giới này vốn không cho không thứ gì..

Nếu cô cần một thứ gì đó, xem xét coi được anh sẽ mang thứ đó cho cô. Nhưng không phải mãi mãi sẽ vậy, con người cô đang dần trưởng thành trong cô độc, điều gì cũng khó để chứng minh. Nếu anh lao vào yêu thương không có khoảng cách cho cô thích ứng cả cô và anh đều khó xử và chẳng ai có kết quả đẹp.

Khi con người họ mất niềm tin, vài ba lời yêu thương họ sẽ mãi nghi ngờ họ cần thời gian để đặt lòng tin nhỏ nhoi của mình..

” Nếu em nghĩ mình đơn độc, hãy nghĩ đến một bản nhạc từng yêu thích bị bỏ vào dĩ vãng... Em có thể nghe nó lại, tôi có thể kéo em ra.. ” Giọng nói anh đầy niềm tin, sự cương nghị trong đôi mắt anh hiện rõ hơn như một ngọn lửa sưởi ấm lòng cô.

Dương Hiểu Tình cười nhạt, cô bước qua chỗ anh khẽ rúc mình vào trong lòng người đàn ông ấy.

Bàn tay cô trườn trên lồng ngực anh như tạo ra một luồng điện mạnh, kích thích mọi hoocmon trong cơ thể ấy. Cho đến khi đường di chuyển dừng lại, Dương Hiểu Tình nắm lấy cổ áo Trần Mặc Cảnh với cõi lòng đầy thương tâm.

Đôi mày nam tính khẽ nheo vào nhìn cử chỉ của cô.. Cô đưa tay lên gương mặt tuấn mỹ ấy, tìm hiểu từng góc cạnh..

” Mũi cao, môi mỏng, mắt sắc lạnh đẹp mê người.. Lông mày nam tính sắc bén.. Da cũng đẹp.. Dốt cuộc trên người anh có thứ gì khiến phụ nữ không hài lòng chứ? ” Men rượu ngấm hơn vào người, Dương Hiểu Tình trở nên mất tự chủ cô tìm hiểu từng vết tích trên cơ thể nam tính ấy..

Trần Mặc Cảnh vẫn yên lặng để ngón tay cô lướt trên cánh môi mình.. Cô vẫn chờ đợi câu trả lời từ anh.

” Trái tim tôi.. ”

Dương Hiểu Tình nghe câu trả lời ấy liền đặt tay lên lồng ngực trái của anh, cô có chút tò mò về nhịp đập nhanh hơn bình thường. ” Tại sao? ”

” Bởi nó chỉ dung hòa với em, còn mọi thứ đều lạnh nhạt ” Giọng nói anh nhỏ hơn, thâm trầm truyền qua vành tai cô, sức nóng từ hơi thở cũng rất rõ..

Dương Hiểu Tình cười nhạt không rõ chủ ý.. ” Điều đó chỉ thuộc thực tại? ”

Hết Phần 30

150 sao ra phần mới..

Có H+

31. Chương 31: Sự Khởi Đầu [Hồi Kết]

Men rượu như con dao đục sâu nỗi đau trong thâm tâm người con gái, từng chút dần mở rộng nỗi lòng đã bị khóa chặt.

Dương Hiểu Tình nằm trong lòng Trần Mặc Cảnh, cô lặng dần đi nhưng hai tay vẫn nắm chặt vạt áo anh không buông. Cô sợ mất đi thứ gì đó quan trọng, dù cô mạnh mẽ đến đâu cô vẫn cần nó. Cô có lạnh nhạt chẳng cần anh quan tâm, nhưng nếu anh dịu dàng, quan tâm đến cô nhất định cô sẽ động lòng lại vào một thời điểm nào đó.

” Đưa em về nhà, em mệt rồi.. ” Giọng nói của Dương Hiểu Tình mềm yếu như dải lụa trong gió, tình yêu của cô phải chi không quá lớn chỉ là không dứt ra được.

Người đàn ông đó cũng chẳng đáp lại thêm câu nào, anh ẵm cô dậy rồi chậm rãi rời đi. Gió lạnh thoảng qua cái không gian ấy, anh vẫn không nhìn sang người con gái bên cạnh một chút. Con người anh đang mơ hồ ở nơi nào, trong cô khi ấy đã đặt vào anh rất nhiều hi vọng.. Nhưng không, mọi thứ vẫn vô cảm đến mức con người cô biến chất dần.

Anh cho cô một cái nhìn nhưng rất nhanh, anh cho cô một nụ cười nhưng rất lâu mới có một lần. Anh nói mình cần cô nhưng chưa từng chứng minh điều đó. Liệu anh có biết con người cô chờ đợi quá lâu, cho nên những điều đó chỉ khiến cô thêm lo âu không? Chả ai hiểu lòng của người phụ nữ mình đã bỏ rơi, bởi thời gian khi không có anh cô ấy đã che giấu rất giỏi.

Những suy nghĩ triền miên trong suy nghĩ của Dương Hiểu Tình nhanh chóng bị ánh mắt của Trần Mặc Cảnh dập tắt. Anh nhìn cô đã lâu, xe cũng chạy chậm dần nhưng dường như cô không cảm nhận được. Thậm trí chiếc áo khoác của anh đưa cho cô được một hồi lâu nhưng chưa được đổi phươg nhận lấy.

Sự vội vã giật lấy chiếc áo, cô có chút gì đó trở nên khó khăn trong việc nhận nó từ anh. Điều đó khiến lòng người đàn ông bồn chồn.

” Em có chuyện gì sao? ” Anh nhỏ tiếng hỏi, chân cũng nhún ga nhanh hơn một chút.

” Em đang suy nghĩ về anh một chút.. ” Cô cũng thẳng thắn trả lời, ánh mắt lại có chút nhẹ nhõm hơn sau khi nói ra.

Trần Mặc Cảnh vừa nghe xong, cũng có chút nhận xét về cách cư xử của mình rồi yên lặng châm điếu thuốc. Hơn 2 phút trôi qua anh mới lên tiếng phá vỡ không khí nặng nề.

” Có phải tôi không tốt, không ấm áp.. Hay không cho em cảm nhận như trước? ”

Dương Hiểu Tình cũng cười trừ. ” Thực ra con người thay đổi theo thời điểm, anh của khi còn trẻ còn chút tình người đã là khó cảm nhận. Anh của bây giờ chỉ là chưa học được cách quan tâm người khác. ”

” Tôi cũng nghĩ vậy.. ” Anh nhanh chóng đáp rồi nhả khói thuốc mù mịt, màu xám của khói che đi nụ cười lạnh lẽo của con người trong anh.

” Em luôn nghĩ, cảm giác của anh với em là nhất thời còn dư lại trong hồi ức. Sớm muộn anh cũng rung động trước người khác. ” Dương Hiểu Tình cầm lấy bao thuốc của Trần Mặc Cảnh, thản nhiên lấy một điếu rồi châm lửa. Con người cô rất ghét mùi thuốc, nhưng để trải lòng mà vẫn giữ được mình của hiện tại, cô cần thuốc.

” Nếu là vậy thật thì em sẽ sao? ” Đôi mày của anh nheo lại một cách khó chịu, nhìn cô dùng điếu thuốc lòng anh lại thêm lửa. Nhưng anh không giật điếu thuốc vứt đi mà để cô dùng nó cho nhẹ lòng. Anh muốn cô nói hết ra, rồi sẽ ôm cô vào lòng như vậy cô có thể đỡ mệt mỏi hơn.

Một điếu thuốc, ngàn điếu thuốc không khiến cô ấy tởi đi, nó chỉ nói lên cuộc sống và người đàn ông của hiện tại đang khiến tâm trạng cô tởi.

” Em cũng chẳng biết, có thể em sẽ để anh đi. Hoặc sẽ tởi hơn như vậy.. ” Cô để mình theo làn gió, rất thật lòng trả lời.

Trần Mặc Cảnh vẫn nhìn về phía trước, đôi mắt ” Nếu một ngày em cảm nhận được nó sắp xảy ra, cứ nói ra.. Bởi có thể nó chỉ là suy nghĩ của em.. ”

” Làm sao em biết được.. ”

” Tôi sợ em buồn thôi.. ” Trần Mặc Cảnh bất chợt với sang ghế Dương Hiểu Tình, anh hôn nhẹ lên trán cô rồi quay về ghế mình.

Cho đến khi chiếc xe bỗng dừng dừng lại, cũng không rõ là vì điều gì nhưng cả hai người đều lạnh nhạt ngồi im trên ghế nhau.

Dương Hiểu Tình định mở cửa xe xuống nhưng anh đã nhanh chóng xuống trước, trước mắt cô có chút khó chịu nên không muốn nhìn đành nhắm lại. Không gian lại có chút khô quạnh đi, người nơi đâu lại xuất hiện nhiều hơn. Trong đầu cô tựa như một chiếc bể, đến cả thương tâm ban đầu cũng không có.

Nãy khi Trần Mặc Cảnh xuống xe có lẽ do tông phải ai đó, khi anh đỡ người đó lên không phải là quá khác, mà có chút lo lắng trong ánh mắt băng lãnh đó. Nếu nó dành cho một cô gái thì cô sẽ không chấp nhận lòng thương tâm hiếm có ấy.. Còn nếu lo lắng vì cô vô tình ghen tuông sẽ tốt hơn..

Vẫn tĩnh lặng trong xe, Dương Hiểu Tình rất bình tĩnh lấy khẩu súng của anh thường để cạnh ghế mình. Nhìn qua có vẻ cho là lời thôi nhưng nguy hiểm với người đàn ông ấy cho phép mình lời thôi vì tính mạng.

Ánh đèn xe, sự yếu ớt của những bóng đèn cao vút cho thấy anh ấy đang bảo vệ một cô gái.. Đến cả cô cũng chỉ một lần được như thế, nhưng cô khi đó quá mạnh mẽ, cô có thể bảo vệ mình chỉ vì muốn anh quan tâm mà mặt thù đứng phía sau..

Bao lâu nay cô không bao giờ ích kỷ đến vậy, bao người gặp nạn cô vẫn muốn giúp đỡ nhưng vì thương một người đàn ông mà cô ghét bỏ một tính mạng vô tội..

Cái khi mà cô bước xuống xe, nhìn anh tự phản kháng một đám người rất nhanh. Đầu súng trên tay cô chỉ hướng về một người, một nữ nhân có nét mặt tựa giống cô nhưng có chút gượng gạo khi nhìn vào.

” Lên xe.. ” Giọng nói lạnh như dao khắc ấy có cả lo lắng, cả giận giữ dành cho cô.

Anh sợ cô bị thương, nhưng bọn họ vốn chẳng là gì..

Cô không phải kẻ yếu đuối, cô không ngu ngốc.. Mà biết cách ngông cuồng..

Từng tiếng súng vang trong đêm, Dương Hiểu Tình biết có vài tên chuyển hướng về mình nhưng vẫn hạ thủ với những kẻ đứng gần anh nhất. Và cuối cùng cô cũng có chút nhân hậu bỏ qua cho nữ nhân đó để bảo vệ cho mình. Rượu còn ngấm nhiều anh ả? Ánh mắt nửa cười, nửa ghét bỏ, sự ích kỷ khiến cô trở nên đáng thương hơn... Chỉ mình cô mới biết mình đáng thương như nào.

Chỉ trong vài giây lẻ bóng ấy, cô có chút không giữ vững bản thân nhưng cũng thật may vì người đàn ông đó bỏ người phụ nữ đó chạy đến. Anh ấy khi đó tựa như đã thú ôm cô trong lòng mà chân cứ đưa lên rồi hạ xuống nhắm từng người.. Cô vui, hạnh phúc vì một điều ích kỷ..

Người phụ nữ kia cô cảm nhận được sự hận thù trong ánh mắt mơ hồ mở ra khi Trần Mặc Cảnh không chú ý. Gương mặt ấy và nụ cười ham muốn vốn dĩ có lòng thương người đàn ông ấy..

” Khiến em không vui rồi... Tôi đưa em về.. ” Trần Mặc Cảnh nhìn khung cảnh đầy thương tâm. Giống như cơn bão nó thường xuyên xảy ra với anh, mỗi lần giải quyết xong anh đều dùng một đến hai liều thuốc rồi nhìn trời đất một hồi mới rời đi.

Nhưng lần này, lòng cô ấy không vui, sự giận dữ của một người phụ nữ đang hiện dần lên trong người con gái đôi mươi.. Cô ấy không thích điều trước mắt.. Cô ấy ghét hương vị mới trên người anh. Chỉ là vài phút nhưng thứ vị ấy khiến cô ấy ghét bỏ một ngày mới..

” Phải em không vui.. ” Cô lạnh nhạt luồn tay ôm lấy lồng ngực anh, có chút mệt mỏi nhỏ nhoi hiện lên.

Trần Mặc Cảnh không đáp trả, chỉ biết ôm cô trong lòng. Suốt chặng đường về căn biệt phủ phía Bắc anh đều để cô nằm trong lòng mình.

[...]

Sự mơ hồ trong không gian lạ không bó thắt Dương Hiểu Tình, ánh đèn yếu khiến cô dễ dàng tỉnh giấc.

” Sao không ngủ tiếp đi? ” Trần Mặc Cảnh cúi xuống nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi.

” Sao anh không ngủ? ” Dương Hiểu Tình vươn người dậy, khẽ tựa mình vào lồng ngực anh.

Trần Mặc Cảnh không trả lời, anh vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Dường như anh đang điều tra về người phụ nữ hồi nãy gặp nhưng không có một nguồn thông tin nào mình cần. Tất cả chỉ là những bức ảnh mới nhất trong tuần, một con cờ mới trong ngành giải trí.

” Anh để ý cô ta đấy à? ” Dương Hiểu Tình khó chịu, cô nhìn những bức hình có nét mặt gần tựa mình. Sự chán ghét đối với người phụ nữ đó càng lớn hơn.

” Em đang đa nghi hay sao? ”

” Anh thôi đi, đừng khiến em điên lên.. ”

Trần Mặc Cảnh vuốt ve gương mặt Dương Hiểu Tình, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích. Nhưng anh quên rằng cô mới tỉnh giấc, trêu đùa với sự mệt mỏi của cô thực sự không dễ chút nào. Nhưng lửa cháy đến khu vực cấm cũng bén nhau nhanh hơn.

Anh không dừng lại mà nở nụ cười bồn chồn.. ” Em điên lên? Làm sao phải ghen chứ? ”

Dương Hiểu Tình gần như bị câu nói kích thích mọi giác quan, cô ghét anh trêu đùa như vậy bởi ánh mắt thoáng chút thương tâm cách đây không lâu.. Cô nhìn và cảm nhận rất rõ, anh không hiểu lòng dạ phụ nữ hoang tàn sau cánh đồng hoa tươi thắm như nào đâu... Chính là sau lạc quan là ngàn lo âu.

Lửa của thâm tình, lửa của sự thèm khát chiếm hữu trong Dương Hiểu Tình rất lớn. Con người sâu trong cô như được thừa hưởng từ Dương Nhược Thiếu, băng lãnh đến mức con người phải ngỡ ngàng về sự thay đổi. Cô không cần biết anh có để ý cô ta nhiều như nào? Cái cô cần biết là thời gian cô ta quay lại.. Và khi đó cô sẽ cư xử như nào? Dịu dàng hay đấm máu?

Dương Hiểu Tình vươn người lên, cô dùng môi mình giao tiếp với cơ thể người đàn ông. Từng động tác đều xuất phát từ ghen ghét, từ cái sợ mất mát hay cũng là một lời cảnh báo ẩn dụ. Đôi môi mỏng của cô như thách thức sự kiên nhẫn của người đàn ông, vừa dẫn dụ qua từng cái chạm môi ngất quãng khiến anh không xâm nhập được vào khoang miệng. Kỹ thuật hôn của cô điêu luyện hơn xưa, không còn khờ khạo hay tìm cách trốn tránh nữa.

Hoài nghi không bao giờ dập tắt, bởi cô chưa tin vào người đàn ông bên mình. Anh chưa có gì để cô đáng tin nhưng lại khiến cô yêu điên dại. Tình yêu của cô với anh có thể giấu kín chục năm nhưng mỗi nhớ lại không kiên nhẫn như vậy... Bởi chỉ cần gặp lại anh, nỗi nhớ lâu nay sẽ ào thành nước mắt không trực diện thì thâm sâu cũng khóc vì ” tôi không muốn anh biết mình non dại, yếu đuối, dư nước mắt cho một kẻ tồi.”

Sáu tháng không có Trần Mặc Cảnh sau những bi hài khắc sâu, cô không như những năm trước có chút ngu ngơ. Thời gian của cuộc sống tự lập với cô khó khăn hơn từ đó, cô không dùng tiền của ba mẹ tự mình kiếm sống. Ngồi lên trong xã hội này thì thô cũng hóa cao, nhưng cũng tùy thôi.. Cái chính là số phận đã định.

Dương Nhược Thiếu có nói với cô: ” Con chính là kẻ thừa dòng máu của ta , đến lúc cũng không ai giữ được. Ngông cuồng tuổi trẻ ấy con đã để mình biến chất vì một tình yêu ngược lối.. ”

Đúng!

Thời điểm này cô đang ngược lối cho một tình không rõ thâm tình kẻ say mê kia như nào.

Khi đầu anh có chút né tránh nhưng dần cũng chìm vào, cái né tránh ấy vì lòng anh muốn nói một điều rất nhỏ bé. Anh thương cô không phải vì nhất thời mà là không thể ngừng để ý đến từng thứ nhỏ nhặt nhất của cô.. Anh không biết lãng mạn, không biết thể hiện tình cảm nhiều.. Đôi khi chỉ biết xem thời tiết rồi nhìn từng bộ đồ cô mặc, tìm hiểu vài món ăn, kể cả những thứ cô liếc mắt thích thú anh cũng có nhớ để tìm hiểu..

Giờ đây, khóe mắt cô hững hờ rồi trao anh một nụ hôn cuồng nhiệt. Cô chưa từng để mình trong cái vỏ bọc lâu như vậy, chỉ cần anh sơ hở sai sót tí cái vỏ bọc ấy đã đóng lại.

” Trần Mặc Cảnh cái tên đó nằm trong lồng ngực này lâu lắm rồi.. Lâu đến mức con người em tệ dần.. ”

” Đúng cái nhìn đầu tiên giây phút đầu em cho anh là ghét bỏ... Nhưng tuổi trẻ đầy những xúc cảm ấm áp của anh khiến em chuyển hướng.. ”

” Em có nhiều nhẫn , em có rất nhiều nhẫn cầu hôn của nam nhân... Mỗi năm có rất nhiều.. ”

” Chỉ tiếc trong số đó không có một chiếc nhẫn nào của anh... Đến cả một chiếc thô sơ nhất cũng không có.. ”

” Chính cái tên Trần Mặc Cảnh, không thể thoát gì rồi biến mất... Nên giờ cả lòng tin em cũng không dám trao.. ”

” Anh quay lại rồi thì cho em được gì chứ? Em không tin , không thể tin vào người đàn ông đã bỏ rơi mình đến hai lần. ”

Trần Mặc Cảnh kéo cô vào lòng mình, anh biết cô là người nặng tâm tư. Hôm nay nói ra được đôi chút anh sẽ hiểu hơn, trước mặt anh, cô không nhất thiết phải mạnh mẽ.

” Làm sao em tin được chứ? Vì tôi không hề để lại cho em bất cứ hi vọng nào... ”

” Sau sáu tháng ấy tôi chỉ cảm ơn vì em còn yêu , còn mọi thứ đều là tuyệt vọng. Em quá mạnh mẽ, quá ích kỷ, quá nhẫn tâm... ”

” Cái em nhẫn tâm nhất là đưa tôi đến miềm đất thương tâm của em.. ” Trần Mặc Cảnh trầm giọng lên tiếng, anh hiểu con người này. Mọi thứ đều bắt đầu từ anh, không có gì có thể khiến cô ấy dừng lại nếu không nói hết ra.. Cũng không thể để lỗi lầm của anh hại cô biến chất đi..

Dương Hiểu Tình cười lạnh, nước mắt chợt rơi sau rào cản. Tâm tình cô bị đục rỗ thành từng nỗi tuyệt vọng. Trong tình yêu ấy cô không thoát được, cô đã không cần anh. Cô đã học được cách không chạy về phía anh khi thấy, học được cách yêu mình.. Nhưng cô quên rằng sự hồn nhiên đã biến chất thành dã tâm... Nỗi lo nhất của Dương Nhược Thiếu từ khi sinh thành cô chính là dòng máu cùng huyết thống. Tàn tâm, độc được hạ một tình người..

” Ngày mai, em có thể không phải gồng mình sợ hãi.. Tôi vẫn ở đây được chứ? ” Anh dỗ dành cô với hết lòng thương, cho cô chút sức lực.

” Em hiểu hết... Chỉ là... ” Cô muốn nói lên ” chỉ là em một quá kìm lòng không được... ”

Cô cũng muốn nói Em Xin Lỗi....

[...]

Đêm đó, bão tố ập đến nhanh hơn dự đoán.. Trần Mặc Cảnh khi tỉnh giấc đã không thấy người bên cạnh đâu, cũng không hề có lời nhắn gì để lại.

Sự lo lắng trong anh như dâng lên đến bội lần, những nơi anh tìm đến đều không có bóng dáng người con gái ấy.. Căn hộ đã trở nên im ắng, vài bộ đồ đã được mang đi.. Lòng anh chỉ hỏi cô đi đâu..? Nhưng câu trả lời chỉ mơ hồ trong một tờ giấy nhớ được để ở tủ đồ của cô..

” Em đi thư giãn vài tháng .. Một buổi sáng an lành em sẽ gõ cửa phòng anh... Buổi sáng vui vẻ. ”

Sáng đó không phải là lo lắng, nỗi buồn mà là một khởi đầu mới..

” Tôi chờ em.. ”

Hoa nở theo mùa chờ người, người đi đâu kẻ tìm không hay...

Vài tháng là bao nhiêu? Thời gian em cho tôi chờ đợi là cách trả thù thay cho chứng minh tình yêu?

Đừng quên bấm cho Tôi một sao... Một lượt đọc, một sao ủng hộ.. 1 bình luận nhận xét được chứ?

Gần đây, Tôi không còn động lực động đến viết lách như xưa... Mỗi lần đăng số sao đều giảm, bình luận cũng ít dần đi..

Có phải truyện tôi, không còn sức hấp dẫn không?

32. Chương 32: Rắc Rối Thẩm Phán [1]

Mọi thứ đến khi tuột mất vẫn nhấn tâm chà đạp lên thâm tâm.. Càng về sau nỗi lòng càng quện lại, con người khô khan không để tâm.. Lòng người khóc, tựa như máu ngừng chảy vết thương chẳng kín.

Không gian từ tiết trời xuân cũng dần chuyển đông..

Đó không phải là một quãng thời gian dài nhưng với lòng nhớ thương thì nhấn tâm là bội lần. Nó tựa như mũi kim, đi theo nỗi lòng thêu dệt lên một bức tường băng lạnh.. Nếu thời điểm đó cô cho điểm hẹn anh có thể chờ nhưng vô hạn liệu anh còn đủ kiên nhẫn với sự thờ ơ lạnh nhạt không?

Đông năm ấy, tuyết phủ trắng thành phố... Người qua kẻ lại trở nên nhanh nhẹn hơn thường ngày, ai nấy đều muốn trở về nhà để tránh cái lạnh giá của tiết đông. Chẳng ai còn để ý đến những bông tuyết như ngày đầu nó chạm đất, sự vui mừng háo hức chỉ vài ba ngày đã mất dần mà chuyển qua lo lắng về những ngày rét cực độ.

Giữa khung cảnh lạnh lẽo, dòng người rời đi dần. Người đàn ông vẫn không dịch chuyển, sống lưng cũng trở nên cứng nhắc sau một hồi dựa vào cột điện. Anh ta trở nên vô hồn, mệt mỏi chờ đợi ánh đèn từ căn hộ đối diện, đã lâu rồi anh không thèm khát một nụ cười ấm áp giữa ngày đông như giờ.. Con tim khô cằn, đến cả những xúc cảm cũng bị người con gái ấy chi phối từng giờ..

Thời gian cho con người ta nếm trải cái giá của kết quả đã làm.. Đôi khi chưa kịp xem xét, báo ứng đã vụt đến. Vừa đau, vừa day dứt, lại không quên được... Mọi thứ xảy ra đều có trình tự nhưng lại đều nhằm vào cái bi thương nhất để ta nhận rõ. Nụ cười!

Một buổi sáng tỉnh giấc, anh có thể lặng lẳng nấu một bữa sáng, có thể uống một tách trà.. Nhưng dần nó không còn là thói quen mà trở nên vô hình. Phòng bếp anh không bước chân tới, mọi việc trong căn biệt phủ đều giao cho người làm.. Tất cả anh làm chỉ là chờ đợi, anh tin đến một ngày sẽ trở lại như trước..

Trong thời gian ngắn ngủi nhưng sự biến chuyển theo tiết trời khiến con người giá lạnh hơn.... Vừa kín đáo, bí hiểm lại chẳng rõ tung tích người ở.

Sự im lặng ấy vốn rò rỉ theo thời gian, điện thoại cũng trở nên yên tĩnh tại một góc khuất.. Nhưng mỗi khi rời khỏi khu vực đó, anh chưa từng quên đem theo. Lúc nào cũng sạc pin đầy đủ, chỉ là chờ đợi rơi vào đáy sâu của vô vọng.

Tuyết thừa thớt trải xuống mặt đường, mái tóc anh ướt dần, sự lạnh lẽo khiến con người anh rơi vào lòng bao nữ nhân. Vài người thích cái đẹp, hay sự bất mãn của một người đàn ông, có chút tàn độc. Thực tại điều đó khiến họ tò mò tìm hiểu nhưng lâm vào sâu càng lạnh giá, thâm tâm người không tìm đúng kẻ sẽ mãi đơn độc..

Trần Mặc Cảnh rời mắt khỏi căn hộ đối diện, anh nhàm chán châm điều thuốc trong không khí giá lạnh để sưởi ấm lại thân nhiệt. Cũng như thường lệ, anh vẫn luôn cười lạnh rồi rời đi. Dáng vẻ cao ráo của anh vẫn nổi bật giữa làn người, khói thuốc tỏa ra khí chất vẫn cao ngạo, lạnh lùng thêm chút đơn độc ngày nào. Thuốc cũng chóng tàn bởi gió lạnh hay vài bông tuyết hạ mình xuống.

Thời gian người con gái ấy để lại là vô tận, vài tháng trước cô đôi khi có liên lạc qua lại với anh.. Nhưng rồi dần chẳng có tín hiệu gì.. Mọi thứ đều là do cô muốn im lặng.. Nhiều số mới, cô không hồi đáp đến một lần.

Người kiên nhẫn thay số , kẻ lạnh nhạt chặn liên lạc... Nói anh nghe, sao?

Không phải tìm Dương Hiểu Tình khó, cô không trốn đi đâu xa chỉ là về khoảng cách và tâm hồn không thể lại gần. Cô không quay về Mỹ sau vài tháng, cũng chẳng còn liên lạc với bất cứ ai. Chính cô để sự chờ đợi đi vào vô vọng.

[...]

Cái giá buốt của tháng 12 đến nhanh hơn trong năm, thời điểm này ít người ra đường nên không khí rất vắng lặng. Những quán cà phê đôi khi lại trở nên đông đúc.

Trần Mặc Cảnh uống một ngụm cà phê nóng rất cả cổ họng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn qua căn hộ đối diện. Ánh mắt anh hi vọng một tia sáng, bởi đã có lần quay lại nơi đây, cô chỉ đặt chân đến duy nhất đó..

Và chẳng cho người đàn ông ấy một câu chào, hẳn ta vẫn mù quáng chờ đợi..

” Sao? Anh vẫn tính ngu ngốc chờ mà không chạy đi tìm sao? ” Lục Khương Thâm vừa đặt chân vào tiệm đã mở giọng chế giễu Trần Mặc Cảnh, hẳn ta nói một cách nghiêm túc. Điều thuốc mới hừng đỏ cũng bị rụi đi để bắt đầu cuộc trò chuyện.

Trần Mặc Cảnh uống một ngụm cà phê, vị đắng của nó khiến anh có chút đau ở lồng ngực. Cuối cùng cái cảm giác nhói lên cũng khiến anh thất bại.. Trong sự yên tĩnh, anh lạnh nhạt nhìn mọi thứ với đôi mắt buồn rầu rồi cười trừ.

Không phải anh không muốn đi tìm, cũng không phải vì yêu bị bỏ lại anh sẽ im lặng. Mà anh vẫn đặt niềm tin vào cô, hy vọng cuối cùng của anh đã đốt cháy. Nhưng thời gian đang dập tắt nó..

” Cô ấy nói sẽ quay v..ề... ” Anh kéo dài từ cuối một chút, nhưng lời nói đã chẳng còn chút hi vọng nào. Thái độ

” Mẹ kiếp, anh biết cô ta có người đàn ông khác mà còn ngồi nhớ thương được à? Về nước thôi.. ” Lục Khương Thâm đầy thương tiếc trong lòng, nhưng lời nói lại ngập tràn tiếng cười khinh bỉ. Hẳn ta thương cho trái tim vừa được sưởi ấm đã đóng dần lại... Hẳn thương cho một kẻ luôn bị bỏ rơi..

Trần Mặc Cảnh uống một ngụm lớn, cà phê khiến cổ họng anh nóng rất tạo nên những cơn ngứa đang cuồng dã trong thân xác. Anh vẫn im lặng nhìn căn hộ đối diện, ánh mắt tựa như một bức tranh bị bôi đen lên bao nhiêu sắc màu rực rỡ..

Thời gian của chờ đợi không có đích là vô tận, cơn đau nhói nhưng vẫn hiện lên thứ xúc cảm nhưng nhớ.. Gia vị tình yêu chính là khiến con người ta lu mờ lao đầu vào thương tâm, mặc họ nói, mặc ta thấy.. Vẫn chờ một kẻ nhẫn tâm..

” Cô ấy mấy tháng nay không cười, cũng chẳng còn ra ngoài nhiều chỉ ở nhà hẳn ta.. Nơi đó ngự trị của an ninh, anh chính là không tin cô ấy như thế.. ” Trần Mặc Cảnh châm điếu thuốc, tâm trạng lên đến đỉnh điểm của đau thương. Anh không khóc cũng chẳng còn cười, mọi thứ hiện tại thuộc về anh đều không còn nhiều niềm tin.

” Không tin thì đi mà tìm cô ta..” Lục Khương Thâm có chút tức giận, hẳn để lại trên bàn 1 tấm vé máy bay rồi quay lưng rời đi. Nhưng cuối cùng không bước quá 3 bước, hẳn quay người lạnh nhìn bóng hình vẫn cao ngạo. Chẳng yên tâm chút nào nhưng hẳn vẫn rời đi.

” Ai cũng đều nói em phản bội tôi... Em đang khiến tôi trở nên đáng thương sao? ” Trần Mặc Cảnh nhả khói mù mịt, khóe mắt anh hơi cay.

Mọi thứ lắng xuống theo nốt nhạc trầm lắng của dương cầm, những thứ âm thanh bị thương nhất đều nhấm vào nỗi nhớ của người đàn ông. Nhịp điệu thăng trầm, nốt nhạc tựa như đang nghe chính cô chơi đàn. Anh lầm tưởng một nữ nhân chơi đàn, mọi thứ đều hoàn hảo. Mỗi bản nhạc đều mang một tâm trạng thương tâm đến tận đáy lòng, nó đánh vào đáy lòng người ông như muốn nát ra.

” Rầm ”

Trần Mặc Cảnh tức giận đập đổ chiếc bàn trước mặt, cà phê nguội dần văng tung tóe trên tấm thảm trắng muốt. Mọi thứ từ thâm trầm, hỗn độn rồi đến yên ắng.

Hình bóng nữ nhân chơi đàn sợ hãi khiến anh trở nên nóng giận hơn, cô ta đáng lẽ nên lạnh nhạt như người con gái ấy. Phải mạnh mẽ đến mức cả bảo vệ anh cũng không cần lần tới, đến cả khi rời đi cũng chẳng cười nổi.. Anh lại nhớ cô ấy đến rối lòng.

Lòng Trần Mặc Cảnh tựa như lửa thiêu, hồi ức của anh là khung dựng của một vở kịch bi thương. Mất mát đi một tình thương khao khát, những điều quan trọng đều lần lượt rời xa anh. Chưa có ai từng nắm tay

anh, mỗi khi anh mệt mỏi nhất. Mọi thứ đều là một mình trong vụ thẩm sát, nơi đâu đó thăm anh lại luôn yên tĩnh nhìn nó với ánh mắt lạnh nhạt.

Cúi người xuống, nhặt tờ vé đã có chút nhăn nhó anh rời đi trong cơn giá lạnh của thành phố.

Tháng đó, bóng anh không còn xuất hiện nhiều trên con đường này. Có nữ nhân tò mò, có bà lão hỏi thăm, họ đều cho rằng anh đã đi tìm cô gái có phúc ở căn hộ đối diện. Ai cũng mong ngóng cho người đàn ông ấy một hạnh phúc... Bởi mỗi khi đứng dưới cột đèn giữa sự lạnh lẽo, ánh mắt anh đều chân thật đến khi rời khỏi đó.

[...]

Cuối tháng 12, tại Trung Quốc..

Dương Hiểu Tình lẳng lặng bước trên con ngõ nhỏ tại trấn phía Tây. Cô ăn mặc giản dị, nhìn qua không có chút nào để che chở cái lạnh. Mặc cho gió lùa qua, cô vẫn cứ nhấc chân đi ánh mắt thần thờ đến một chút sức sống cũng không còn. Nơi đây lạnh lẽo, nơi đây không có người đàn ông ấy...

Dòng người nơi đây đông đúc, kẻ qua người lại nhưng chẳng ai cho cô một lời quan tâm như trước. Họ chỉ có những cái nhìn đáng giá về nhan sắc rồi rời đi. Gió vốn đã lạnh, lòng người vô ngàn hơi buốt giá. Cô từng tìm kiếm trong kẻ kia chút hơi ấm nhưng hẳn ta không có. Cho dù hẳn sẽ nịnh cô lên tận trời, cho dù cô ra sao hẳn vẫn yêu thương.

Đêm lại đến, cô thay một bộ trang phục mới trước khi rời đi. Tiết trời giá lạnh đến mức, bộ đồ cô mặc dù đẹp, hút ánh nhìn thế nào cũng trở nên tàn tạ. Cô cười nhạt cho số phận, rồi nhanh chóng bước lên chiếc xe sang trọng rời đi.

Họa đến tình tàn, người nhìn xa cách.. Vô ngàn kẻ rơi vào thế bí..

[...]

Không gian tiệc tùng xa hoa, của giới thượng lưu phù phiếm là nơi Dương Hiểu Tình ít xuất hiện nhưng hôm nay hẳn ta lại ép buộc cô đến. Sự cưỡng ép của hẳn không hề có chút tình người, nhưng dù sao thời gian này cô cần hẳn. Lâm Chiến thực sự đáng để cô lợi dụng.

Đứng ở đơn vị điều hành an ninh, hẳn vốn nắm gọn những con mối, các đường dây lớn nhỏ trong giới đen. Nhưng đôi khi cũng phải im lặng điều tra tìm những chứng cứ để đưa tên đứng đầu vào vòng vây pháp luật.

Dương Hiểu Tình thường có ngưỡng mộ với người đàn ông này, hẳn ta băng lãnh, ít nói nhưng gặp cô như băng gặp lửa. Mọi thứ đều như đã được sắp đặt, cô ghét màu áo xanh cương nghị hẳn mặc mỗi ngày. Thứ cô ghét nhất ở hẳn là đối lập với kẻ cô yêu, có quá nhiều thứ tốt để cô dừng chân tại cột mốc này.. Và đến cuối cùng hẳn đã cho cô một danh phận nhưng chưa chính thức.

Đứng trước sự hào nhoáng của không gian thâm trầm, tiếng dương cầm khiến Dương Hiểu Tình thích thú bước đến cạnh Lâm Chiến hơn. Hôm nay trên hẳn không là màu xanh quen thuộc mà là một bộ vest đen tôn lên sự trang trọng, quý phái.

Dương Hiểu Tình khẽ ôm người đàn ông, sự rụt rè hiện lên trong từng cử chỉ, cô lạnh nhạt cười với Lâm Chiến rồi tách khỏi người hẳn. " Em đến muộn, xin lỗi. "

" Em đến là anh vui rồi. Cả sáng đi đâu vậy? " Lâm Chiến đưa ly rượu cho cô, sự hạnh phúc trong con người đàn ông như mùa hoa nở. Hẳn thích hương vị trên người con gái ấy, rất đặc biệt chưa từng để mình bị nhầm lẫn giữa làn người.

" Em có chút việc riêng, anh tò mò sao? " Cô có chút chán nản trả lời, ánh mắt đảo tìm sự đặc biệt của bữa tiệc. Nghe nói kẻ anh rình mò đã đến dự bữa tiệc, tuy danh tính phạm nhân không rõ là ai. Nhưng Dương Hiểu Tình lại luôn mong là người đàn ông ấy, cô tìm kiếm đến mức đuổi lòng không thấy lại muốn bỏ về.

" Không có, chút về chung với anh được chứ? "

" Em đi vệ sinh một chút.. "

Dương Hiểu Tình đặt ly rượu xuống , cô không hề để lại cho người đàn ông đó một ánh mắt nào. Càng ngày càng lạnh nhạt , đôi khi cô vui thì có thể để hấn bớt lo về mối qua hệ này hơn.

Đường lối trở nên khó nhớ, Dương Hiểu Tình sợ hãi đứng giữa hành lang trải dài. Cô nhớ rõ hình dáng đó chạy theo hướng này nhưng hiện tại không có một dấu hiệu nào. Cô thở gấp gấp, gót chân thoáng có cảm giác tê nhứt trên đôi giày cao gót. Khung cảnh trống rỗng, nơi đây chẳng có một bóng người, cô đành bước vào một góc khuất ngồi sụp xuống.

Mọi thứ không khiến cô sợ hãi, cô chỉ đang bị xúc cảm khiến mình trở nên nhơ nhuốc. Cô đã định từ bỏ nơi đây, đặt vé quay lại nơi ấy nhưng thời gian , quyền lực không cho cô làm chủ. Nếu dừng chân lại, cô có thể mất hai thứ quan trọng nhất...

Sự ghét bỏ luôn đến bất chợt, đến cả khi con người ta biết sai nhưng vẫn bước tiếp... Để rồi chỉ có thể im lặng trách móc.

Bóng dáng người đàn ông che đi sự hào nhoáng từ bên ngoài, chỉ còn lại không gian u ám. Mùi thuốc vẫn vậy, mang hương vị đau thương khó nuốt.

" Xem ra hấn ta làm em sợ rồi.. " Trần Mặc Cảnh cúi người xuống, nhẹ nhàng nâng cằm Dương Hiểu Tình lên. Anh ép buộc cô nhìn ánh mắt vô cảm nhưng đẹp đến mê người, mọi giận dữ hận thù anh đều để cô thấy một cách mập mờ qua ánh mắt.

" Hay đuổi không kịp tôi khiến em mệt mỏi? " Trần Mặc Cảnh vuốt ve gương mặt lạnh nhạt, có chút sợ hãi, có chút khó nói. Cuối cùng cô im lặng nhắm mắt lại, cô chính là không đối diện được với người đàn ông này.

" Anh nhìn đủ chưa? " Dương Hiểu Tình khinh bỉ lên tiếng, cô muốn bỏ chạy khỏi nơi này. Mọi thứ với cô ở đây đang thách thức sự kiên nhẫn, anh muốn cô chạy theo anh sao? Xin lỗi, cô không thể.

" Nhìn em chưa bao giờ là đủ.. " Trần Mặc Cảnh cười lạnh, khóe môi vô thức nhếch lên rồi tiếp xúc với môi cô.

Cánh môi cứng nhắc ấy như có một dòng điện chạy qua khiến người con gái run lên. Từng sự cưỡng chế lại đều bị điều khiển, anh cắn lấy cánh môi nhỏ của cô, coi nó như một món đồ ăn. Sự thích thú không hề có sự ghét bỏ, trong nóng giận người đàn ông có yêu thương. Anh dùng nụ hôn cuồng nhiệt ấy để giữ cô lại, anh không muốn nghe cô nói. Cô chính là có người đàn ông khác..

Chiếc lưới tình hương quyến lấy nhau, mọi xúc giác đều hướng về người đàn ông. Cô quên mình đã từng làm gì, bàn tay cũng vô thức choàng lấy cổ người đàn ông kéo người anh thấp xuống. Cảm xúc khi này khiến lòng cô ầm dậy, cô cảm nhận được hơi thở của người đàn ông. Cảm nhận được sự tức giận trong người đàn ông ấy. Anh thậm trí có thể yên lặng bước qua mặt cô, thậm trí khinh bỉ tát cô một cái.

Nhưng thật cảm ơn vì anh đã đứng lại, cô sẽ không phải ngào thăm vì không tìm thấy anh. Sẽ không phải hối hận nhiều về mối quan hệ này, bởi sớm muộn anh sẽ hiểu. Cô chưa từng phản bội anh, sẽ không bao giờ... Nhưng sẽ có khi rời xa anh..

" Cảnh... " Giây phút anh buông tha cho đôi môi ấy, cô vô thức gọi cái tên đã lâu không nói ra. Ánh mắt cô trầm xuống như có một chút hối lỗi, nhưng rồi mập mờ khiến cho kẻ trước mắt không rõ thâm tâm cô như nào. Cô luôn để mọi thứ đi vào im lặng, chỉ để bản thân mình gằn vặt mà quên rằng cũng làm tổn thương đến người khác. Thứ cảm xúc ích kỉ ấy cô giấu không được.

Dương Hiểu Tình đã từng nhìn thấy những giấy tờ liên quan đến anh rất nhiều, mỗi một vụ án cái tên anh đều được nhấn mạnh. Cô chưa từng tìm hiểu nhiều về anh , họ nói anh tàn dã.. Nhưng với cô sau con người ấy, tấm lòng anh lại khiến cô cồn cào vì thương.. Anh không thích mọi điều phô trương, anh thích sự giản dị và không thích lừa dối..

Nụ hôn cho thấy niềm tin của Trần Mặc Cảnh đang tắt dần, lửa trong anh là sự tức giận của phản bội. Anh không thích phải im lặng nhìn kẻ mình yêu qua lại với người khác. Dù ghét bỏ cô đến đâu, anh vẫn khiến người con gái ấy phải nhớ 1 điều..

Trần Mặc Cảnh chính là kẻ khiến mọi người phải phục tùng, kể cả cô..

Khi còn đứng dưới cái lạnh giá của tiết trời, anh mong cô sẽ quay về. Và sẽ chẳng có bất cứ điều gì xảy ra, anh sẽ bỏ qua hết. Chỉ cần cô quay về, là cô của ngày xưa...

Họa đến như cơn mưa vậy... Nó reo rắc những đứa con hiểm họa ở mọi nơi... Mọi người chưa kịp trú đã hứng chịu..

Dương Hiểu Tình bỗng bị nhấc bổng lên sau khi nộ hôn kết thúc. Đến cả túi xách cô cũng không cần, chỉ biết im lặng nhìn người đàn ông trước mặt. Cô từng nhớ khi xa anh, thì thoảng hình bóng này lại hiện lên như muốn cô quay về. Nhưng cô đã xóa bỏ nó, lạnh nhạt với tất cả mọi thứ rồi cắm đầu vào những thứ khác.. Cô không còn biết kêu gọi, khóc thét như xưa.. Chỉ thể im lặng.

Từng bước chân thành tiếng vang vọng, sự uy nghiêm của anh vẫn vậy chẳng có gì khác, chỉ là con người đã lạnh đi đôi phần. Anh bắt đầu yên lặng nhìn cô, ánh mắt thoảng sượt qua một tia đau thương. Khiến đáy lòng người cứ quặn lại, vết thương tâm hồn ấy sâu đến mức con người biến chất dần.

Đặt Dương Hiểu Tình xuống chiếc giường rộng lớn, anh nhìn rõ từng đường nét cơ thể cô. Mùi hương ấy vẫn như xưa, cái cảm giác người con gái ấy chỉ thuộc về riêng mình vẫn lâng lâng trong suy nghĩ của người đàn ông. Anh thấy được sự yên ắng của thiếu nữ, ánh mắt lạnh nhạt nhưng lại khiến đàn ông muốn đục khoét vẻ đẹp bên trong. Cô thực chất là người khiến người khác phải phục tùng, đường nét của nộ cười đều mang sự cao ngạo. Nhưng đôi khi lại yếu đuối khiến nam nhân phải ôm chặt cô lại, dễ dàng quan tâm.

Tâm độc!

Trần Mặc Cảnh hạ người xuống thấp, vị thế từ trên xuống dưới đều uy quyền hơn thiếu nữ. Ánh mắt anh thoảng sự mệt mỏi, đến cả nhìn thẳng người con gái trước mắt để trách móc lòng anh cũng đành gác lại. Họ nghĩ anh vô tâm trừng trị kẻ phản bội, nhưng cô thì không được. Trong chuyện tình cảm, nếu anh có cố gắng chiếm hữu thì cái cô dành cho anh là sợ hãi, phục tùng... Như vậy, thâm tâm mới còn cào cào cảm giác đau.. Là đau đến quặn lòng, nghẹn thở trong im lặng..

Một tội phạm, một cảnh sát chỉ khi nào cô ấy nguyện chết theo tên tội phạm mới bỏ lại người cảnh sát... Đó là điều đáng lý nhất, anh trách cô không được.

" Tình, em biết mình sai rồi sao? " Giọng anh trầm xuống, mọi sự chống cự đều được giấu đi để lại sự thất vọng thoảng qua.

Người đàn ông ấy thất vọng vì một danh phận của sự ngang tàn, anh không có đủ sự an toàn để người con gái có thể dựa dẫm.. Anh không biết cư xử để diễn tả nỗi lòng mình cho cô ấy, mọi thứ anh đem lại là tổn thương. Họ cho rằng để cô ấy đi rồi đau khổ là ngu ngốc... Nhưng không ngu ngốc một lần thì chưa phải là thương. Mọi thứ đều có điểm dừng, nếu cô lỡ duyên này, anh không hết thương..

Chắc chắn nếu hắt bỏ cô, anh sẽ vẫn đứng đó..

Nếu vì chữ "Thương" mà không cho nhau lối thoát, anh chính là chưa từng nghĩ cho xúc cảm của cô.

" Anh nghĩ tôi sai vì bỏ anh sao? Nực cười.. " Dương Hiểu Tình cười thành tiếng, tiếng cười vọng càng xa sự đau khổ càng khắc sâu lòng người đàn ông. Anh nghe thấy nỗi lòng cô, lạnh lẽo đến mức con người anh cứng đờ lại.

Rõ ràng ánh mắt cô là còn thương, chính cô tiếp nhận nộ hôn bằng thứ vị mặn chát. Lệ có thể bắt chọt rơi nhưng chỉ một giọt, anh cảm nhận được giữ vị mặn nồng ấy... Hay chỉ là ảo giác còn lại trong anh?

" Em sai vì đã chọn tôi... " Trần Mặc Cảnh lau đi giọt lệ thoảng tràn ra khỏi khóe mắt cô. Cô mềm yếu dần, đến cả sức lực chống cự cũng không còn.

" Tôi như nào cũng do anh nghĩ, sai hay đúng tùy định.. "

" Anh sốc lắm sao? Phải, mọi thứ quá mức bất ngờ.. Đến tôi còn phải cười cho điều này, cuộc sống hiện tại của tôi rất tốt.. "

" Nó không hề tốt.. "

" Nực cười.. " Dương Hiểu Tình lạnh nhạt khẳng định..

” Em rõ ràng miễn cưỡng làm mọi thứ, đến cả một nụ cười cũng không hoàn thiện.. Em nghĩ thế là tốt sao?
”

” Vậy có anh.. Em sẽ tốt hơn sao? ” Giọng nói cô nhỏ dần, cô sợ chính bản thân mình. Sao có thể tàn độc đến mức này chứ?

” Tình, em tồi tàn thật ” Trần Mặc Cảnh đưa ánh mắt lạnh tựa như dao khắc nhìn thân thể đến một chút như nhuốc cũng không có. Cho đến cuối cùng, ở cái phút cuối của từ bỏ anh vẫn cho cô thuộc về riêng mình. Ánh mắt cô dù có thờ ơ nhưng lại có tình người hơn khi nhìn anh. Một chút khác biệt ấy cũng khiến người đàn ông tin vào ngọn lửa của hi vọng.

” Muốn thì nhanh, hần có lẽ đang chờ bên ngoài rồi.. ” Dương Hiểu Tình thả lỏng người, đôi mắt khẽ nhắm lại chờ đợi con dã thú thức dậy. Nhưng cuối cùng thời gian rơi vào im lặng, không có động tĩnh gì cho đến khi âm thanh nhĩ vang lên.

Trần Mặc Cảnh mời lửa cho điều thuốc mới, mùi thuốc vẫn quen thuộc nhưng luôn quện lại một chút đau thương. Ánh mắt anh nhìn xuống bên dưới qua tấm kính trong suốt, một vài sự ghét bỏ hiện lên nhưng rất nhanh chóng được anh giấu đi.

” Hần có vẻ đang đứng đợi em, xuống đi.. ” Giọng nói anh lạnh dần, không hề có sự níu kéo nào. Nhưng thâm sâu lại ẩn chứa bao con người tàn ác, sự đáng sợ chưa bao giờ biến mất. Nó luôn ẩn chìm trong mọi hoàn cảnh , thân thể khó đoán cũng là cách sống trong xã hội này.

[...]

Vài tài liệu mới lại được đưa đến trụ sở an ninh, từ khi Lâm Chiến chuyển về khu vực này công tác mọi thứ đều nằm đúng trật tự. Nhưng chính gốc hần là người mang quốc tịch Anh. Gia thế thuộc dòng dõi quý tộc, muốn đối phó làm ăn chuộc lợi với hần đều là con số không.

” Anh vẫn điều tra về hần sao? Vụ này anh đầu đủ năng lực, gác lại đi.. ” Dương Hiểu Tình nhìn tập tài liệu đầy đủ thông tin nhưng phần trăm thật thì không nằm trong phạm vi 50%. Tuy nhiên gần đây thông tin có thể giảm giữ tội phạm tạm thời, thêm những thứ hần điều tra ngoài thì sớm muộn hạ gục cũng cần chút may mắn.

” Em không hiểu chuyện trong giới đầu, nhất là mấy tên này phải cảnh giác. Anh sẽ tóm gọn bọn chúng, không để sót một tên.. ”

” Bọn họ đều không tầm thường.. ”

” Anh căm ghét họ.. ”

” Vì sao? ”

” Nợ máu trả máu , xã hội đen phải trả cả đời.. ” Lâm Chiến cuộn tay thành nắm đấm, ánh mắt trở nên đáng sợ như mang trong mình một con quỷ bị giấu lâu ngày.

” Em nhớ 3 chữ.. Trần Mặc Cảnh.. Hần ta không đáng sống. ” Lâm Chiến nói ra từng lời như muốn bóp chết người đàn ông được nhắc đến. Từng cử chỉ đều khiến người con gái phải im lặng đón nhìn, nhưng lại chẳng hề thản nhiên. Cô nhìn hần, từng chút lựa cảm xúc tiếp đón, cho đến khi lửa trong hần nguôi dần.

Dương Hiểu Tình rời ra bàn trà, ánh mắt vẫn hướng về phía Lâm Chiến. Từng ngụm trà nóng như thiêu cháy cổ họng mình nhưng cô lại vui vẻ hơn nhìn hần. Ngừng lại vài giây, cô cười nói. ” Anh sai rồi, hần ta không sống thì xã hội này chẳng có ý nghĩa gì.. ”

33. Chương 33: Rắc Rối Thẩm Phán [2]

Người đàn ông lặng đi nhìn nụ cười rạng rỡ trước mắt, lòng có chút bất an. Hần nhìn thấy cô cười rất nhiều, nhưng lúc nào cũng có chút gượng gạo, hay trong nụ cười lại ẩn chứa một nỗi buồn khó nói. Sự cảm nhận

khi yêu đều nằm trong phạm vi chính xác, cảm giác lạnh nhạt hay ấm áp đều rất dễ phân biệt. Với Dương Hiểu Tình lại càng dễ, từ khi bắt đầu một mối quan hệ cô chưa từng ấm áp. Xúc cảm dành cho người đàn ông hiện tại cô chỉ có một, con người cô bắt đầu sống lạnh lẽo từ rất lâu. Đơn thuần đến khó hiểu.

” Sắp đến giờ làm rồi.. Lâm Chiến em đi trước. ” Dương Hiểu Tình ngược lên nhìn đồng hồ, tác phong vội vã rồi đi đến cả tiếng đóng cửa cũng vọng ra xa. Cô hoàn toàn khác lạ sau bữa tiệc, có lúc vui vẻ, có lúc lại ngẩn ra với ly rượu trong đêm.

Sự lạnh nhạt ấy dần biến chất rõ ràng hơn, nhưng lại càng khiến người đàn ông mù quáng. Hắn ta tin vào tình yêu dành cho cô, nhìn thấy một nụ cười cũng đủ làm ấm lòng. Mặc cho biết mình không có ưu tiên để làm chủ nhân tạo ra nụ cười đó. Đó là sự ngu ngốc tăng thêm tính độc chiếm, con người khóa kín dần mở ra như một hang động quý đã đóng sập bấy lâu.

[...]

Sự trang trọng, tao nhã của nhà hàng Ý luôn là nơi giới thượng lưu thường xuyên lui đến. Đôi khi cũng là nơi tấu lên những bản hòa âm trầm lắng, đi vào xúc cảm của khách hàng bao tâm tư bi hài nhất. Nơi đây sự đón tiếp có thể được phân theo cấp bậc, vẫn như có nghe thấy tiền, danh vọng hào nhoáng sẽ được đưa đến một tầng cao khác.

Cho đến khi cái bước chân uy quyền ấy vừa bước vào chính giữa, mọi sự tận tâm phục vụ đều hướng về người đàn ông. Bao ánh mắt hướng đến rồi lại giấu đi vì sự băng lãnh đến ghê tởm, không có chút hơi ấm nào hòa trung với âm thanh trầm bổng của thực tại. Hắn ta khác xa từ ngoại hình, đến thần sắc, mọi thứ chỉ toát lên bản chất tàn dã của con người trong hắn.

Thoáng cái người phụ nữ trung niên vừa nghe thông báo từ nhân viên về vị khách quý đã vội có mặt để chào hỏi. Bà ta nhanh chóng cúi người xuống, chưa kịp mở miệng tiếp đón kẻ cao ngạo kia đã bị bỏ lại phía sau.

” Ông Trần, mời đi hướng này.. ” Người phục vụ vẫn giữ nguyên phong thái, khẽ cúi người đưa tay hướng về phía cầu thang dành cho khách hành lớn.

” Không cần.. ” Một lời từ chối nhanh đầy dứt khoát.

Trần Mặc Cảnh không để ý nhiều, bước chân vẫn chậm rãi rãi thẳng về phía tiếng nhạc vang lên. Âm thanh u ám khác lạ nhưng lại khiến người nghe mê mẩn, chìm dần vào thế giới đơn độc tạo nên một nỗi ám ảnh da diết trong thâm tâm. Màu đen bao trùm cả một không gian, khiến những nốt nhạc cũng tối dần, không còn sự nhẹ nhàng nào nữa..

Sống lưng cao gầy của người con gái không hề run lên giữa tiết trời rét đậm, những ngón tay thon gọn trắng bệch vẫn thăm lặng lướt trên phím đàn. Đam mê ở cái giây phút lạnh lẽo này của cô nàng như bị dập tắt, những khía cạnh còn lại để người ngoài nhìn vào trở nên khó coi. Cô trở nên cô độc, khó tiếp cận, sự quyền quý như ngấm trong dòng máu.. Càng trưởng thành càng không cho phép mình gần gũi với những kẻ tầm thường..

Bản nhạc kết thúc tựa như con dao cắt đứt mọi mạch cảm xúc, nốt nhạc cao vút, dứt khoát.

Nữ nhân rời khỏi ghế đàn, người hơi cúi xuống cúi chào những thực khách. Ánh mắt dành cho cô có chút thán phục, có chút thương tâm, có người đàn ông còn bước đến hạ người hôn lên tay cô. Sự lạnh lẽo như thấm nhuần vào cơ thể hắn, đóa hoa ấy tựa như bị băng tuyết bao phủ, chết dần trong cái lạnh. Ngay giây phút đấy hắn dành tặng cô một đóa hoa, rồi rời đi. Họ từ bỏ con người khác lạ ấy rất nhanh, nhanh đến mức cô cũng vội cười nhẹ cho qua.

Cuối cùng, người đàn ông ấy bước đến vẫn cái phong độ cao ngạo mang thêm gia vị của sự tàn độc khiến nữ nhân lặng đi.

” 5°C ” Cái giọng nói lạnh lạnh, thoáng chút quan tâm ấm áp chỉ nói rất nhanh, gọn gọn.

Trần Mặc Cảnh kéo Dương Hiểu Tình lại gần hơn, anh không nói gì hơn sau lời nhắc nhở ấy. Ánh mắt sắc lạnh nhìn toàn bộ thân thể thon gọn, không còn sự non nớt nào mà đã lạnh lẽo không coi trọng bản thân để mặc mình giữa tiết trời lạnh lẽo này.

” Để anh đợi lâu. ” Dương Hiểu Tình đưa ánh mắt sang trái nhìn hành động của anh, bàn tay ấy ẩm áp như đang sưởi ấm cả cơ thể cô.

Chiếc áo dạ trong tay anh khi nãy nhanh chóng được khoác lên người cô. Từng bên một, anh đưa tay cô vào tay áo một cách chậm rãi. Hành động ấy thực sự rất mắc cở ở thời điểm này, nhưng nụ cười nếu bật ra thì bao trùm lấy nó lại là đau khổ.

” Muốn gặp tôi sao không tự lo cho bản thân? ” Trần Mặc Cảnh có chút khó chịu trong câu nói, nhưng động tác vẫn thần thục đóng từng cúc áo cho người con gái.

” Muốn xin chút quan tâm từ anh không được sao? ” Cô gượng cười trả lời, cơ thể vẫn nhún chìm trong sự im lặng. Đứng gần anh như vậy, sức nóng như khiến cô sống lại. Cô vẫn vậy, chẳng bao giờ dứt khoát đôi khi còn muốn chiếm hữu lại thứ mình đã vứt bỏ. Chẳng hiểu nổi con người này còn ích kỉ đến bao giờ trong sự quan tâm nhỏ nhẹ?

Trần Mặc Cảnh khẽ cau đôi mày lại, anh định cười phá lên nhưng nhìn gương mặt trước mặt thực chất gia vị phai dần đi. Lòng lại mủn dần, quay lại con số không. Tính chiếm hữu cứ như sóng trào, con người lại dần nhún tâm muốn ôm cô vào, đưa cô đến nơi đó giam giữ.. Bàn tay thô bạo của anh theo bản tính khẽ vuốt ve gương mặt hao gầy trước mắt, lương thiện trong con người tàn dần chỉ còn lại cái thấp thỏm của dã tâm. Giọng anh trầm xuống, có chút muốn lôi kéo nhưng hòa quyện với trầm bổng lại thoảng mùi đe dọa. ” Thế về bên tôi đi hay muốn tôi cướp em từ hắn? ”

Dương Hiểu Tình nghe xong lòng cười trong bi thương. Tựa như đứng trước một bờ vực sâu thẳm, một là giữ tay hắn hai thả mình xuống thung lũng đơn độc. Cô cười nhẹ, ngọn lửa trước mắt như muốn thiêu đốt mọi tri giác, rồi độc chiếm lấy thâm xác vô hồn. ” Với anh chuyện gì cũng đơn giản vậy nhỉ? ”

” Phải, cả kể việc lấy mạng kẻ chung chạ với em. ” Trần Mặc Cảnh đưa tay ra sau gáy cô, từng vị trí lạnh lẽo gần như được phủ ấm thoảng dư vị dục vọng.

” Tùy ý anh.. ” Dương Hiểu Tình lạnh nhạt nhích người ra khỏi người đàn ông, ánh mắt sắc lạnh nhìn không gian xung quanh vài giây. ” Nếu muốn giết hắn, từ sau đừng hỏi ý kiến em.. Vô vị lắm. ”

Một câu nói biến chất cả một con người, Dương Hiểu Tình không hề có một xúc cảm nào lo lắng cho người đàn ông được nhắc đến. Thân nhiệt, đến xúc giác cô lạnh nhạt, vô tâm như những bông tuyết đang buông mình xuống lòng đường. Vẻ đẹp chỉ khiến người ngoài thích thú ở phút đầu, dần sau tiếp xúc nhiều lại khiến người ta lo sợ.

” Tính cách em là như vậy sao? Biến hóa đến mức khôn lường.. ” Trần Mặc Cảnh siết chặt lấy chiếc cằm thon gọn, anh muốn nhìn rõ nét mặt vô tâm của nữ nhân hơn. Nếu không quan tâm hắn thì cô lợi dụng hắn ta được gì? Nếu chọn đối tượng lợi dụng sao không nhằm vào anh? Con người cô dốt cuộc còn bao nhiêu màu chót để tìm hiểu đây?

Tàn tâm bị sát một kiếp người..

” Tìm bàn ngồi đi, chút nữa có người muốn gặp anh... Em hôm nay thực sự không rảnh. ” Dương Hiểu Tình cười nhẹ, người khẽ cúi xuống rồi đứng thẳng dậy quay lưng rời đi. Dáng vẻ đơn độc, mang chút cao ngạo bước qua làn người.. Từng bước đi giẫm đạp lên người đàn ông, thúc dục phải quan tâm người con gái ấy.. Để cô ấy ra đi lại gần như không lần trở lại..

Từ trên cao nhìn xuống làn đường, bóng dáng cô nhỏ bé giữa làn người nhưng Trần Mặc Cảnh vẫn nhìn nhận rất rõ. Cô tự mình lái chiếc xe thể thao đen, chiếc xe được xuất khẩu với số lượng giới hạn. Con người ấy chưa từng để người khác hết bất ngờ, cánh cửa xe vừa được đóng vào một cách mạnh mẽ. Đã nhanh chóng được nhấn ga mạnh, lướt như gió trên con đường ấy..

” Dùng thuốc nổ , thiêu rụi hắn đêm nay..” Trần Mặc Cảnh vắt chân lên, người thả lỏng dựa vào ghế tạo nên phong thái uy nguyên, đáng nể phục. Điều thuốc trên tay cũng hững hờ thiêu rụi từng chút, anh của hiện tại như dã thú rình mồi. Nhưng lại thận trọng mọi thứ hết sức, chẳng có chút gì vội vã.

” Vẫn chậm rãi vậy? ” Đầu dây hỏi đáp.

” Tôi nay chắc chắn cô ấy sẽ không đến đó.. Mùi vị thịt tươi, thuốc nổ một lúc. Đáng thử. ” Con người ngâm sâu vào chiêm hữu từng chữ như mang một dư vị của cuộc tình. Càng làm vào càng thêm khát dư vị độc quyền, điều thuốc được rít một hơi đã dần tàn. Khói thuốc mù mịt che đi gương mặt tàn độc, con người đó chính là chưa nói ra sẽ chẳng rõ hành động cử chỉ.

” Anh bị cô ta bỏ bùa sao? Mẹ kiếp điên thật rồi.. ”

” Lục Khương Thâm, chú đã từng qua đêm với người mình yêu chưa? ”

” Mẹ kiếp, muốn làm thì một mình đi... ” Đầu dây tức giận tắt máy, mấy tiếng ” tút... tút ” như muốn bóp nát cõi lòng người đàn ông. Vài tháng trước âm thanh này như muốn thăm sát cả một thế giới, nó vô tội nhưng lại khiến người đàn ông trở thành kẻ tàn độc trong một tháng liên tiếp..

Cái tên Trần Mặc Cảnh ngày càng lan rộng hơn, nữ nhân thì mềm mại sau cái sợ hãi. Nam nhân muốn tiến thì đối đầu không chỉ yên phận một chỗ. Nhưng con người anh lại chẳng quá để ý, đến cả một con mồi cũng không giữ sẵn cho mình. Đó là kẻ ngoài nói, mỗi ngon với anh như một nước cờ, muốn tiến xa phải biết cân nhắc.

Đôi khi anh cũng hay tự cười với cuộc sống, họ nói anh không có trái tim, họ nói trái tim anh làm bằng đá. Và họ chẳng cho phép anh là 1 con người, cái vỏ bọc là phạm nhân thâm sâu là dã thú.. Và họ quên anh cũng biết đau..

Ở giới đen có quy luật, nó cũng giống như luật pháp của xã hội. Vay mượn quá thời hạn một là đền mạng, hai là thế thân. Nhưng với Trần Mặc Cảnh nhìn thuận mắt thì nhân nhượng, không thì lấy mạng không hề có yêu cầu thế thân. Con người anh không đơn thuần như bề ngoài, người nghe 1 hiểu 10.

” Đợi lâu chưa? ” Người đàn ông trạc 50 tuổi khẽ kéo ghế ngồi xuống, dáng vẻ có chút mệt mỏi nhưng cũng nhanh lấy lại phong độ.

” Ít nhất cũng đủ để mất kiên nhẫn.. ” Trần Mặc Cảnh gạt điếu thuốc, ánh mắt khẽ hướng ra ngoài cửa nhìn xuống làn đường.

” Con bé về rồi sao? ” Người đàn ông nhẹ giọng hỏi, chất giọng đầy yêu thương vốn dĩ muốn nghe từ ông rất khó. Hai người này vốn rất giống nhau .

” Em ấy vừa về, chú muốn gặp cháu vì gì? ” Giọng nói ấy thoảng lại chút nuối tiếc khiến kẻ đối diện mỉm cười.

” Xem ra vẫn nhớ dư vị của nó sao? Dương Hiểu Tình gần đây không nhắc đến cậu nhiều, nó cũng im ắng hơn. Sao? Hết thương con bé rồi sao? ”

” Dương Nhược Thiếu, chú muốn nói gì? ” Trần Mặc Cảnh cười trừ, chán nản châm điếu thuốc khác.

” Nếu hết thương con bé rồi thì rời đi.. Còn nếu còn thương thì đưa nó đi. Nó đến đây cũng vì mấy thông tin hồ sơ của cậu, nhưng gặp cậu hay không với nó chẳng còn quan trọng. Con người nó chẳng ai nói nổi mấy tháng rồi.. Tôi sợ sau này nó sẽ đối đầu với cậu. Con bé nó hận cậu lâu rồi, nhưng khi đó nó ngu ngơ không hiểu. Giờ nó mệt rồi, nó tội tệ chẳng biết khóc nữa rồi. ” Dương Nhược Thiếu trở nên mệt mỏi sau khi nói ra nỗi lòng, vì thương người vợ ở nhà, vì thương người con gái ông cũng già đi nhiều. Con gái ông phải đưa huter, tuy sống tự lập bên ngoài nhưng lúc nào cũng nghĩ cho người ở nhà. Nó mỗi khi nấu được gì ngon lại đem về, nhưng vài tháng nay, trông nó mệt mỏi, chỉ biết ăn qua loa rồi cắm đầu vào công việc. Cái khoảng khắc nó yếu đuối trước mặt gia đình, cũng là khi nó biến chất đến mức không nhận ra.

” Cô ấy trước đây là đến vì mấy lệnh truy nã con. Nhưng những thứ tầm thường đó cô ấy biết không đáng là gì, cái chính cô ấy muốn xem quá khứ của người đàn ông mình từng theo đuổi như nào. Dần cô ấy lặng đi, bước theo một người đàn ông khác. Cô ấy không yêu hẳn, cũng vì con khiến cô ấy sợ hãi vì đau thương trước đây. Vài tháng trước, cô ấy có dùng một số lạ nhắn cho con về đường dây an ninh bao quanh một khu vực. Sau đó, cô ấy thâm lặng sống trong tình yêu của một kẻ khác nhưng cô ấy không cười như xưa.. ” Trần Mặc Cảnh như tự hành hạ bản thân mình, anh nhớ mình đã tội tàn như nào. Nhưng cô ấy thì ngàn lần vô tâm hơn, cái băng lãnh của người con gái ấy được thừa hưởng từ người đàn ông trước mặt. Sống trong cuộc sống như nhau, anh lại càng không thể nghĩ về tương lai của người con gái ấy.

” Sớm muộn gì, nó cũng bước vào giới để tiếp quản thay ta. Cậu cũng chuẩn bị tâm lý đi.. ” Dương Nhược Thiếu có chút nhắc nhở Trần Mặc Cảnh. Trong ông không còn chút gì lưỡng lự khi để con gái mình đi vào cõi chết, ông biết sớm muộn cô cũng sẽ đi vào. Họ cũng dần muốn phá hoại nhau, ông không thể bảo vệ cô cả đời. Biết là thương nhưng số phận đã sắp đặt cô là con gái cô. Tình cảnh của cô đi lên từ tuyệt vọng, ông từng trải qua. Muốn rời ra khỏi thung lũng đen, chẳng ai thuyết phục được mình rời đi trừ khi ý trí mình quay ngược hướng.

” Chuẩn bị tâm lý để mất mạng trước cô ấy sao? Thực ra con chuẩn bị lâu rồi.. Nhưng không dễ vậy.. ” Trần Mặc Cảnh khẽ cười lạnh, rồi đứng dậy chỉnh trang lại quần áo.

” Cô ấy đáng để chinh phục. Tốt nhất chú đừng tìm con rể vội, người như cô ấy khó tìm người thay thế con... ” Câu nói như một lưỡi dao phi trúng đích, vẫn sắc nhọn muốn chiếm hữu bao mang người. Nhưng cuối cùng lòng chỉ thuộc về một người.

Trần Mặc Cảnh bước đi, lòng như lửa thiêu. Tình cảm trong mối quan hệ này với anh đang muốn kêu gọi bản tính tàn độc, chứ không phải thương hoa tiếc ngọc. Người như anh bước vào ngõ cụt nhiều lần, nhưng khi bước đến thung lũng của cô lại bị khóa chặt cổ chân lại. Nơi đó có thể chạy quanh những xúc cảm của người con gái, rồi nảy lòng thương tâm cô. Chứ hoàn toàn không tìm được lối thoát.

Bờ vực của thương tâm dâng lên chỉ khiến con người lạnh giá đi, nếu hai người chẳng thể hòa quện thì hơi ấm sẽ tựa như tro tàn. Yêu của họ khiến con người đau khổ, kẻ đi người ở lại. Thực sự muốn cắt đứt nhưng cái chữ ” Thương nhớ ” không cho phép.

Tình yêu với họ không có định nghĩa, trong nhiều mối quan hệ tình yêu định nghĩa theo nhiều hướng. Nhưng họ không may mắn như những kẻ tầm thường, giản dị để hưởng thụ một tình yêu hạnh phúc.

Nếu nói yêu nhất quyết không phải khi sinh cho nhau, với họ điều đó lại là nhất thiết để giúp họ không phải chịu cảm giác mất mát. Họ chống cự trong cuộc sống đã khó, trải nhiều sự đời nhưng không tìm kiếm được hạnh phúc trọn vẹn. Họ bảo vệ thứ thiêng liêng mặc mình đau đớn.. Vì 1 chữ ” thương “... Vì một cảm giác ” nhớ “..

Người đời nói tình yêu của họ là con dao giết từng xúc cảm..

Đôi khi u mê, lâm vào cao trào của khoái cảm. Họ có tính độc chiếm cao, nhưng khi đó tình yêu họ mới được nói lên.

[...]

Về khuya trời chuyển lạnh đột ngột, tuyết lưa thưa rơi dần thành nhiều. Cây cối xung quanh trơ trụi, bóng người thưa thớt.

Trần Mặc Cảnh đứng ngoài hành lang, gió lùa qua lớp áo len khiến anh cảm nhận sự giá buốt rõ hơn. Rượu dần cạn, nhưng người anh cần chưa đến. Bóng dáng cô ấy giờ đây còn đang lặng lẽ ở nơi nào, mùi rượu trở nên vô vị. Lòng anh như bị nồng độ cồn làm nóng lên, hóa thương một người vô tâm hóa ra nhấn tâm đến vậy.

Mọi khẳng định trong tình yêu đều trọn vẹn trong từ ” Đau “.. Chẳng ai trải qua một mối tình đều êm đẹp không có sóng gió, họ đều bắt đầu bước lên từ nơi hoang tàn nhất để bên nhau trọng đời. Vậy tại sao con đường đi đến tình yêu với anh lại đáng thương đến thế?

Kẻ đáng thương mang vóc dáng người phụ nữ trưởng thành, ai cũng nói phụ nữ dễ yêu thương nhưng họ lại chẳng thực hiện điều đó. Hương vị nhạt nhòa lại muốn đổi kẻ. Họ nói đó là đồ tồi, sao anh không thể tồi đến mức đó? Cuối cùng chỉ chọn mình cô để yêu, để thỏa mãn, để thương.. Kết cục là khiến cô thành kẻ đáng thương đắm mình vào thung lũng đơn độc.

Tuổi cô chỉ đáng gọi là con gái, nhưng tổn thương lấp đầy khiến tâm tư nặng lòng. Suy nghĩ dần như những người phụ nữ từng trải. Khi cô chọn bước lữ vào tình yêu ngu muội này, cô đã định sẵn kết quả. Rồi khi kết thúc, lòng chẳng thương nổi ai ngoài người đàn ông ấy. Một kẻ gây ra nhiều đau thương đến vậy.. Mà lòng vẫn thương, con gái họ thương như vậy sao?

Cái cảm giác muốn ngào lên trong đơn độc, muốn thử cảm giác hành xác thân thể.. Muốn yêu một người khác.. Mọi thứ cứ dần gây dựng lên một con người khác..

Tiếng gõ cửa chậm rãi, ba cái gõ đều đặn rất đúng nhịp..

Cánh cửa sau khi được người đàn ông mở ra, sự lạnh lẽo muốn cắt đứt từng xúc cảm của anh. Cô chậm rãi lướt qua anh bước vào trong căn hộ, mùi hương hôm nay có chút xa lạ. Một mùi hương nam tính của đàn ông, dư vị còn sót lại trên người cô rất rõ. Khiến đôi mắt hào hứng của người đàn ông sụp xuống, anh đóng cửa quay người lại nhìn cô.

Dương Hiểu Tình ngồi trên ghế, cô im ắng trong chiếc áo phao đồ sộ. Vóc dáng cô khi này nhỏ bé, lạnh lẽo khiến người đàn ông nhìn qua có chút xót xa.

" Có chuyện gì? Anh nói đi.. " Giọng nói cô có chút nhỏ nhẹ, nghe rất êm tai.

" Em đói không? " Trần Mặc Cảnh cầm chiếc dép đi trong nhà bước đến chỗ ghế cô ngồi, nhẹ nhàng hỏi.

" Vào thẳng vấn đề đi, em thực sự rất bận.. " Ánh mắt cô nhìn đôi dép đặt gần chân mình, sự tức giận cũng bị hòa tan.

" Bận đến mức không có thời gian cho tôi sao? " Trần Mặc Cảnh cười lạnh, anh thả mình xuống chiếc ghế sofa đối diện với cô. Ánh mắt anh quan sát từng nét mặt của cô, không thay đổi chút nào cô vẫn yên ắng. Nếu yên tĩnh cũng chỉ có thể nghe thấy hơi thở yếu ớt của cô.

" Cảnh, anh không mệt sao? Đừng khiến em chán ghét anh đến mức... E... "

" Em muốn giết tôi? " Anh nhanh chóng nói tiếp lời cô, giọng nói buồn thẳm đầy tuyệt vọng của anh khiến ánh mắt cô rung động. Khóe mắt ấy thoáng ướt, bàn tay cô nắm chặt lại kìm nén mọi thứ cảm xúc. Hóa ra là anh buồn, anh đau vẫn còn tác động đến người con gái này.. Hay đoán trúng tâm độc khiến cô sợ hãi đôi chút.

" Cảnh, đủ rồi.. " Dương Hiểu Tình cười lạnh rồi đứng dậy, cô đứng lại nhìn đôi dép được đặt ngay ngắn mà lòng có chút quặn lại. Cố gạt bỏ mọi thứ, cô bước qua đôi dép đi thẳng ra cửa.

Vừa xỏ được một chân vào giày cao gót, cô bị cánh tay thô bạo kéo lại. Lực kéo mạnh khiến cô ngã vòng lòng Trần Mặc Cảnh, ánh mắt khi đó bị lửa giận làm mù quáng. Anh giận dữ vì cô hết thương, hay vô tâm? Nực cười, đàn ông các người chẳng nghĩ đến những điều đã làm..

" Sáng mai lấy mạng tôi còn chưa muộn mà.. Ở lại đây một đêm đi.. " Trần Mặc Cảnh gục đầu trên vai Dương Hiểu Tình, ánh mắt sau lưng cô với giọng nói như trái ngược nhau muôn lần. Giọng nói anh có chút mệt mỏi níu kéo người con gái, nhưng anh mắt lại đầy dã tâm. Nhìn qua cũng khiến con dã thú trong anh đang thức giấc như nào..

" Nếu em hận, mỗi ngày mang cho tôi một vết thương.. Không cần phải lấy mạng vội.. Tôi biết em không nỡ. " Trần Mặc Cảnh vờ có chút yếu lòng, nhưng tính chiếm đoạt như lửa bén rơm. Ngày càng muốn độc chiếm thứ mình muốn nhưng lại kìm nén mưu mô.

Tựa như một con sói tàn độc đứng trên vách núi hoang, cứ thương nhớ đến tàn sát từng con vật. Chỉ để tìm kiếm thứ mới ngon nhất..

Phía sau lưng người con gái, anh hài lòng vì núm chân được cô. Dã tâm lên đến nghìn lần, chưa ai biết đến một người đàn ông vì yêu mà làm việc vô tâm sau lưng cô gái. Ngón tay anh bấm từng con số trên điện thoại, đầu dây bắt máy rất im lặng.

" Làm Đi.." Hai từ theo hai chiều hướng, một bên hại người, một bên nguyện làm nạn nhân.

Dương Hiểu Tình vẫn đứng im, lòng cô ghen lại vì mấy lời mềm yếu của một kẻ cao ngạo. Cái câu " Làm Đi " khiến cô đau đớn, lòng cô thương nhưng ở một nơi đó chỉ muốn cầm dao khắc lên cơ thể anh. Cô muốn yên ắng sống nhưng gặp lại anh, vừa thương, vừa hận.. Lòng cô rối đến mức con người chỉ biết trốn tránh.

Ngọn lửa dục vọng lây lan, thiêu đốt người đàn ông..

Cánh môi cứng nhắc từ cổ đi lên cằm, nhẹ nhàng va chạm với cánh môi lạnh lẽo. Anh mút nó với sức thỏa mãn của một người đàn ông, dư vị vẫn vậy. Nó khiến cả thân nhiệt nóng lên, cồn cào cả thân xác. Bờ môi mỏng cô dần chuyển sưng đỏ sau cái lạnh, anh cố gắng ngao du vào khoang miệng. Cô lại cố gắng cưỡng lại sự cuồng nhiệt của người đàn ông, ánh mắt ánh khiến cô mê muội. Nó đẹp tựa như sao trời nhưng lại đem thêm sự u ám của màn đêm.

Sự cưỡng chế của người đàn ông là không thể phản kháng, anh đưa chiếc lưỡi dính hương vào khoang miệng thơm mát. Môi lưỡi dây dưa với nhau, họ được là chính họ trong cảm xúc của mình. Dư vị mặn của nước mắt là thứ khiến anh thoáng vui, con người cô đang chìm dần vào ngọn lửa của người đàn ông. Anh biết cô không muốn, nước mắt có thể vì yêu, có thể vì bất ép. Nhưng vì ích kỷ, anh cho đó là vì yêu..

” Chúng ta ai cũng ích kỷ, đều nhẩn tâm.. ”

34. Chương 34: Rắc Rối Thẩm Phán [3]

Lửa tình thiêu đốt muôn ngàn xúc giác, tình là độc dược của mê luyện.

Nữ nhân vốn muốn chạy khỏi cơn giông bão do nam nhân gây dựng lên, nhưng xúc cảm lại không ngừng dành cho hắn. Hết lên cũng là đau khổ trong bờ vực tình yêu, im lặng cũng là ngậm đắng ôm đau thương vì muốn chối bỏ nó.

Dương Hiểu Tình bị hơi thở ấm nóng của người đàn ông làm cho mê muội, thân xác cô mềm nhũn nằm trong vòng tay người đàn ông. Cô không hề ôm anh, cô không muốn bầu vịu lấy sự rục lên của dục vọng.

Trong cô biết, anh làm vậy cũng như ép buộc mình . Anh vừa vì hận, vì yêu, vì nhớ.. Hay chính vì ghét vị trí của cô bây giờ.

Trần Mặc Cảnh không tồi, anh khi đã thương luôn nghĩ cho đối phương nhưng sự giấu kín của quan tâm khiến mối quan hệ lu mờ. Họ không hiểu thì cho rằng anh tiến đến vì lợi ích cá nhân . Con người anh không thích nịnh nọt, không muốn mỗi ngày tỉnh dậy phải đối mặt với giả dối. Với anh đơn giản muốn được yêu, muốn cho cô ấy một ngày yên bình... Chứ không phải nhất thiết nói ngon ngọt trước mặt cô.

Anh của thực tại bị tình yêu làm cho mù quáng, ánh mắt anh trầm lắng nhìn khuôn mặt đối diện. Cô ấy khóc, cô ấy còn cảm xúc.. Cô ấy còn yêu nhưng lại không muốn tiến đến. Tất cả vì sự phức tạp của con người anh, điều đó khiến anh đau khổ hơn.

Khi người con gái đau đớn nhất, cần anh kìm nén những bước chân vội vã. Thì khi ấy anh chỉ để lại những nhát dao tổn hại đến tâm hồn cô. Ai cũng có những sai lầm trong tình yêu, vào khi họ cần cố gắng sát lại thì đối phương lại lựa chọn cách ra đi. Họ không nói ra để mình hiểu nhau hơn, họ chỉ có cái suy nghĩ tiêu cực. ” Cô ấy bên tôi sẽ nguy hiểm ” Và ” Ở bên sự lạnh lẽo của anh ấy, tôi sẽ đau.. ”

Sự tồi tệ ấy là thứ đáng hận nhất.. Chúng ta chỉ nên hận bản thân mình vì quá ngu ngốc.. Còn hận kẻ khác, biến chất vì họ chỉ khiến mình tồi hơn.

Nơi đây, chẳng có gì ngoài đau thương.

Đúng!

Ai cũng đúng!

Đơn giản vì họ có nỗi sợ riêng của mình!

Trần Mặc Cảnh chưa từng nghĩ mình sẽ hành hạ người con gái này đến vậy, anh từng bỏ đi để niềm thương, nỗi nhớ tàn dần.

Nhưng khoảng cách, thời gian đôi khi chỉ khiến tình yêu chìm trong cồn cào của thèm khát.

Trần Mặc Cảnh vốn dĩ đã chẳng có ưu điểm nào trong tiểu sử, anh từ đầu nhìn vào đã khiến họ sợ hãi. Phụ nữ có thể kêu gào vì nhan sắc, gia tài nhưng họ sẽ chẳng muốn lấn mình vào vũng bùn. Còn cô, sinh ra đã bị những ánh mắt ghen ghét, dối lừa đan xen nhau.

Danh tiếng của Dương Nhược Thiếu chưa từng bị lu mờ, ngay cả Hàn Như Tuyết sau khi cưới cũng lấn thân theo ông vào cai trị tài chính. Từ nhỏ họ dành cho Dương Hiểu Tình tất cả, nhưng cô muốn đoạt lấy họ đều dạy cô cách chiếm hữu. Phận trời cho Dương Nhược Thiếu một đứa con gái, cũng chính là cho cô một số phận đầy giông bão. Nếu nói về tàn nhẫn, kẻ ngoài không hề biết nhưng trong giới lại truyền tai nhau. Máu trên tay cô đã không còn trong sạch vào năm mười tuổi.

Trần Mặc Cảnh không hề kim lại cho dù suy nghĩ anh theo hướng nào. Áo khoác của cô rơi xuống, chiếc áo ngủ bên trong cũng bị anh cởi phăng. Nơi êm ái thoáng dục vọng ấm nóng, cảnh đêm xa hoa nổi bật qua tấm cửa kính.

Tàn độc.. Mê luyến hòa với nhau là chất kích thích khó cưỡng dành cho phụ nữ.

Trần Mặc Cảnh đè người con gái ấy xuống, cánh môi khẽ trườn qua vành tai cô. Hơi thở anh ấm nóng truyền xuống cổ, rồi xuống xương quai xanh. Tất cả đều nguyên vẹn không có bất kì dấu hôn tím huyết nào như anh từng điểm chấm lên những tác thịt trắng hồng ấy.

Thứ không may mắn ân hận của đàn ông khi chiếm hữu một người phụ nữ là khuy áo. Dục vọng thấp thoáng nhưng chưa từng nghĩ đến xúc cảm của người phụ nữ bên dưới mình, họ thích hành xác, gây tổn thương cho cô gái ấy.

Dương Hiểu Tình chỉ biết gồng người, đôi mắt bị ai hướng ra ngoài cửa nhìn không gian yên tĩnh bỗng bùng lên một màu đỏ nóng rực. Khói cùng những tia lửa hòa nhau khiến bức tranh trong mắt cô trở nên tối tàn. Xa xăm ở nơi nào đó của thành phố đang bùng cháy vì hỏa hoạn bất chất, còn thân nhiệt coi bị miệng lưỡi người đàn ông thiêu đốt.

” Cảnh.. Nước Mỹ còn bình yên không? ” Giọng Dương Hiểu Tình lạnh nhạt, cô không hề có xúc cảm nào cho người đàn ông giảm mức tàn độc đi.. Chỉ có thể tăng thêm ham vọng.

Ánh mắt Trần Mặc Cảnh thâm độc nhìn qua màn kính, anh ghé sát tai cô âu yếm nó từng chút để cô cảm nhận từng nhịp thở. Rồi nhẹ nhàng mở lời.

” Chờ em về mọi thứ đều ổn. ”

Câu nói bị thương nhất không phải là khi kẻ nói phải khóc lóc, hành hạ mình. Với Trần Mặc Cảnh khi anh tàn độc sẽ luôn có những cột mốc đau thương. Tâm đau nhưng vỏ lạnh..

35. Chương 35: Rắc Rối Thảm Phán [18+]

Không gian là lửa, tất cả đều rực đỏ.. Đến cả hai người họ cũng quỵen lại với nhau để bùng cháy với tình yêu ngang tàn.

Bàn tay thon dài của người đàn ông đi theo đường cong của eo người con gái dần lên đến vùng núi được che chở. Nó từ từ trườn ra sau tấm lưng gầy, tháo gỡ khuya áo của cô một cách nhẹ nhàng.

Người qua lại có phát biểu tình yêu cuồng dục vọng hay chiếm hữu vốn dĩ chỉ để thỏa mãn nhau. Chẳng là yêu thì cũng chán chiều rồi lạnh nhạt quan tâm vài câu.

Hình bóng thực tại của Trần Mặc Cảnh vô tâm, tàn độc, mưu mô.. Tất cả cho anh vì thỏa mãn, vì hỏa dục trong mình.. Thèm khát mùi phụ nữ nhưng không muốn mang tiếng lăng nhăng? Nên tìm lại kẻ từng chung chăn chiếu? Vài suy nghĩ như vậy chính là để chứng minh suy nghĩ của con người quá mức nhạy bén, vừa xem qua đã nhanh chóng đưa ra thành kiến.

Trên đời này có người đàn ông biết yêu nhưng thích chiếm hữu, không phải vì anh ta ích kỉ thì cũng vì quá yêu. Anh ta có thể bỏ rơi cô gái đó vì nhiều lí do và sẽ chẳng mấy ai hiểu. Đó chính là cuộc sống.

Trần Mặc Cảnh muốn nghe tiếng nói yêu thương từ người con gái trước mặt, nhưng xem ra nhân từ không ngăn được anh.

Dương Hiểu Tình không nói gì chỉ vòng tay ôm lấy cổ người đàn ông, cánh môi cô ẩm ướt như vẫn thoảng lại hơi ấm của sự dày vò ban này. Đã lâu chưa thèm khát dư vị của tình yêu như vậy... Đến cả khi môi lưỡi giao nhau, hơi thở dường như muốn mất đi họ vẫn muốn thể hiện thương tâm bằng hành động ấy.

Dư vị của tình yêu có thể đắng nhưng khiến họ nghiện đến mức từng ngày đều nhâm nhi.. Nó tựa như một cốc cà phê đen, đắng đến mức nào dù dày vò nhưng sẽ luôn tìm đến rồi dần thành một sở thích lạ.

Bàn tay Trần Mặc Cảnh khẽ dừng lại ở vùng đồi của hoa thơm, anh dùng hơi ấm ở tay sưởi ấm nó. Sự nhẹ nhàng đến dày vò vùng núi khiến nhũ hoa nhô lên trong cái e ngại của nữ nhi, ham muốn của nam nhân.

Anh nắm bóp nó rồi chậm rãi rời khỏi nụ hôn, khi ấy anh nhìn rõ gương mặt cô hơn. Dù là cô chấp nhận nhưng sự lạnh nhạt tàn nhẫn khiến con tim anh thất lại. Khi anh âu yếm rồi dày vò thân xác ấy, ánh mắt cô lại hướng ra không gian đỏ rực bên ngoài. Khóe cứ nghi ngút bay ...

" Đau... " Dương Hiểu Tình dùng hai tay nắm chặt lấy ga giường, giọng nói lạnh lạnh khẽ thốt lên xúc cảm tê dại của thực tại.

Bàn tay Trần Mặc Cảnh khẽ buông tha cho bầu ngực, răng cũng khẽ nhả hương vị ngọt ngào của cô ra.. Trên vùng đất trắng hồng điểm xuyết những bông hoa đỏ nổi bật, thoảng thêm vài sự tím ngắt của những bông hoa già dặn.

" Khiến em đau anh thỏa mãn lắm sao? " Dương Hiểu Tình khẽ cười, giọng nói cô nhỏ nhẹ dần.. Cảm nhận kĩ sẽ thấy sự thất vọng..

" Xúc cảm người đàn ông cũng khó hiểu, biết phụ nữ đau nhưng họ vẫn trái ý.. Như vậy nếu tôi không phải kẻ tồi, cũng chỉ vì yêu em.. " Trần Mặc Cảnh khẽ vén vài sợi tóc lưa thưa trên gương mặt Dương Hiểu Tình, con người anh khi này thật thà đến mức có thể lừa gạt mọi thứ..

" Yêu? Anh vẫn vậy, mỗi lần nói ra đều đặt nó ở vị trí thiêng liêng.. Thật sự muốn rung động, nhưng không có điểm đặt của niềm tin.. " Cô cười trừ, ánh mắt ẩn hiện nhiều thái độ.. Thực ra suy nghĩ cô đang theo hướng trưởng thành đơn độc.

" Chúng ta có thời gian.. "

" Theo quy luật của giới, thời gian là thứ tổn thương.. "

" Là do em nghĩ. "

" Nhưng là do anh tạo ra.. "

Chiếc quần của người đàn ông được cởi ra, vứt sang một bên. Anh nhìn cô với ánh mắt có chút dịu dàng nhưng sự sắc lạnh với là vẻ đẹp không phai của nó.

Côn thịt dần lớn, nhô lên nổi những mạch máu. Nó tựa như tượng trưng cho người đang ông, càng nhô lên chỉ thể hiện vị thế của hắn.

Phụ kiện cuối cùng của người con gái cũng bị gỡ bỏ, nơi ẩm ướt thoảng mùi dục vọng khiến người đàn ông trở nên ngang tàn hơn.

Trần Mặc Cảnh tách hai chân người con gái rộng ra, nơi đó ẩm ướt nhưng vẫn không thỏa mãn anh. Đôi tay thô bạo khẽ đi tìm hiểu những bí mật vốn được phơi bày, anh khẽ xoa nhẹ hoa huyết. Rất nhanh điều đó khiến người phụ nữ co lại.

Người đàn ông đưa một ngón tay vào, rồi dần đưa ngón kia vào. Sự ẩm ẩm như ôm chôn lấy ngón tay anh, càng vào trong khoái cảm lại dần tăng.. Hoa huyết bị khuất đảo, sự kìm hãm không đủ khiến mật hoa khẽ trào ra khiến nữ nhân e ngại cũng không giấu nổi.

" Tôi vào.. " Giọng nói anh có chút kiên nhẫn như muốn cho người con gái ấy chuẩn bị đôi chút..

” Dừng bao chưa? ” Ánh mắt cô vẫn hướng ra ngoài cửa, có chút mơ hồ nhìn làn khói.

” Tôi đảm bảo an toàn cho em, nhưng em tự đem bao.. ” Giọng nói anh chút bồn chồn khiến cô có chút tức giận, hay cũng là sợ hãi của dục vọng.

Dương Hiểu Tình không kịp phản ứng, cô chỉ biết nhắm mắt tay siết chặt lấy tấm ga mà không dám phản kháng. Khi đó vốn dĩ anh đã giữ lấy hông cô, gần như vài lời nói chỉ là sợ trên đùa còn nhanh muợn anh cũng đưa nó vào với con khoái cảm đau nhức.

Con thịt khê va chạm với hoa huyết, rồi đi thẳng vào bên trong mật đạo. Sự ẩm nóng bao trùm lấy hai con người, từng cái nhấp như muốn biến thân xác nữ nhân thành tro. Nó vừa tê dại lại có những khoái cảm khó cưỡng.

Thân thể tê liệt trong cơn hỏa dục thiên đốt mọi xúc cảm... Cứ nhẹ nhàng rồi đưa nữ nhân lên những cảm xúc khác lạ...

Đêm đó.. Trôi qua trong yên ắng, chỉ là một cái ôm lợi dụng khi cô yếu ớt để ngủ ngon.

[...]

Ánh sáng yếu ớt rọi qua tấm kính đánh thức giấc ngủ của Trần Mặc Cảnh, sự ồn ào khiến anh khẽ cười với những điềm báo trong suy nghĩ.

Nữ nhân không biết đã rời đi chưa? Nhưng hơi ẩm còn vương lại khá rõ.

Vệ sinh cá nhân xong anh rời ra ngoài, bóng dáng nữ nhân mệt mỏi trong ly cà phê khiến lòng anh ảm lại mà thoáng nở nụ cười.

” Không lạnh sao? ” Anh khẽ nhìn cô, trên người chỉ khoác chiếc sơ mi của anh nhìn qua với thời tiết này hẳn là phải lạnh nhưng anh vẫn hỏi. Thậm trí không quay người lấy áo cho cô.

” Mới tắm xong, ngồi máy sưởi không đến nỗi ” Cô đưa mắt nhìn máy sưởi, rồi quay lại với bản tin an ninh không tiếng.. Xem ra cô có thói quen xem thời sự không bật tiếng?

” Dọn dẹp nốt đi. Không phải anh làm gây ra sao? ” Dương Hiểu Tình đưa mắt ra phía cửa ra vào, những tiếng ồn ào liên tục vang lên khiến cô khó chịu.

” Thái độ không tồi.. ” Trần Mặc Cảnh có chút khen ngợi rồi rời ra ngoài. Anh chưa từng nghĩ đến nơi mình ở cũng bị an ninh bao vây chặt như hôm nay.

Vừa mới hé cửa đã bị bọn họ bao vây, nhưng rồi ai nấy đều tản ra dần chỉ còn hai tên canh gác đứng gần anh.

” Cho hỏi Dương Hiểu Tình đâu? Anh giấu cô ta bên trong phải không? ” Một thiếu tá nữ tiến lên.

” Hửm.. Tiểu thư họ Lâm đi công tác sao lại để người khác làm phiền nơi riêng tư người khác vậy? ” Trần Mặc Cảnh có chút khinh bỉ trong sự tôn trọng nhất thời.

” Với tư cách là em gái Lâm Chiến, thiếu tá. Và việc biệt thự Lâm Gia bị nổ đêm qua tôi cần anh phối hợp giao cô ta để chúng ta điều tra rõ vụ việc ”

” Bằng chứng? Cô có? ” Trần Mặc Cảnh tiến gần hơn một bước, trong bộ đồ thể thao thì hiện tại anh vẫn có chút ôn hòa.

” Theo thời gian xảy ra và là con gái của tội phạm từng bị Lâm Chiến đối đầu. Cô ta hoàn toàn thuộc nghi phạm . ”

” Cô quên tôi cũng là tội phạm? Tất hết máy quay, hạ súng.. Các người đang náo loạn một buổi sáng vui vẻ của tôi đây.. ” Trần Mặc Cảnh lạnh giọng, chân anh cũng chẳng khiêm nhường đạp ngã người phụ nữ rồi đem những lời nói cảnh báo ra.

” Muốn bắt tội sao? Được.. Tôi cũng muốn xem phiên tòa thẩm phán ra sao.. ” Dương Hiểu Tình nhìn thoáng qua chẳng có chút xúc cảm nào, cô chỉ khiến kẻ ngoài sợ hãi với con người lạnh lẽo. Trong chiếc áo chiếc áo dạ đen của anh, con người cô cũng lụi đi bản chất lương thiện..

” Tôi cũng muốn xem kẻ muốn bắt ba tôi tài giỏi như nào.. ”

36. Chương 36: Rắc Rối Thẩm Phán [Hồi Kết]

” Tình.. ” Trần Mặc Cảnh nhẹ nhàng cất tiếng gọi rồi khẽ đưa tay xoa đầu Dương Hiểu Tình, ánh mắt anh không có chút gì của lo lắng cũng không hề có nín kéo. Sự lạnh lẽo trong mắt anh chứa đựng những lưỡi dao giúp cô đứng thẳng trước khó khăn, luôn vậy.. Đến cuối cùng sự lạnh lẽo ấy vẫn lan tỏa nhưng lại có đôi phần ấm áp đến lạ lùng.

Không gian lặng xuống chỉ còn những tiếng thở đọng lại, ai nấy cũng mang trong mình lo sợ nhưng lại không hề suy nghĩ đến việc nhấc chân bỏ chạy. Lâm Vân Ly cũng mang trong mình chút bất an, cô ta siết chặt lấy chiếc công sổ tám vừa lấy ra trong túi áo mà hỏa nhiệt cứ tăng theo hai chiều.. Có chút sợ hãi, lại có chút nghiêm nghị trong công việc.

Giữa cái không gian có thể coi là ngột thở hoang mang nhất, Trần Mặc Cảnh vẫn cúi người cài từng cúc áo cho người con gái trước mặt. Anh không nói nhiều chỉ nắm lấy tay cô sau khi hoàn thành và đứng thẳng dậy.

” Đợi.. ” Anh nói rất nhanh rồi quay người bước vào bên trong nhà.

Có thể nói là có chút chậm chạp khiến nhiều người mất kiên nhẫn nhưng không ai dám hành động. Dù họ có thể cho rằng anh chống đối người thi hành công vụ hay là một tội phạm khét tiếng.. Thì chỉ thoáng qua mọi chuyện sẽ đảo ngược với tình thế khác, một là mất mạng .. Nếu nhẹ hơn thì đời sống mấy kẻ này cũng bị xáo trộn.

Trong mắt họ Trần Mặc Cảnh chưa từng là người biết yêu thương, nhưng hành động anh cầm chiếc khăn quàng, mũ len ra đợi cho Dương Hiểu Tình thì mọi thứ khó tưởng hiện ra trước mắt họ.

” Chút thôi qua.. ” Anh khẽ nhún nhủ người con gái.

Dương Hiểu Tình chỉ cười trừ rồi bước đến phía Lâm Vân Ly.

Người phụ nữ kia khi đó vội vã kéo lấy tay của Dương Hiểu Tình, ánh mắt thù hận ghét bỏ cứ thể hiện rõ ra.

” Tôi cảm cô..” Trần Mặc Cảnh lạnh giọng lên tiếng, thứ lạnh lẽo lấy đi tất cả danh dự chỉ trong vài giây.. Cô không thể đeo.

Tiếng chiếc vòng rơi xuống, nhưng Lâm Vân Ly vẫn nghiêm nghị chấp hành. Cô ta cúi người nhặt chiếc vòng, rồi nhanh chóng giật giật tay Dương Hiểu Tình đeo vào. Tình hướng chỉ nhanh chóng bị tráo đổi.. Dương Hiểu Tình nhanh chóng đeo chiếc vòng còn lại vào cổ tay Lâm Vân Ly.

” Lâm Vân Ly.. Lần này chị sai rồi. Kẻ tôi muốn hại là chị, không phải anh ta. Chị sai rồi.. ” Dương Hiểu Tình ghé sát tai Lâm Vân Ly nói nhỏ.

[...]

Phiên tòa bận rộn sắp xếp tài liệu thu thập được, người nhà họ Lâm vẫn mang trên mình màu đen cho đám tang chưa xong. Đến cả Dương Hiểu Tình cũng không hiểu sự vội vã này để làm gì. Vốn dĩ cô ngồi đây cũng để xem gia đình họ nghĩ sao.. Cư xử như nào. Thậm trí từ khi Lâm Vân Ly tháo vòng số tám ra cô đã muốn giết cô ta ngay tại đó. Muốn cô đến đây vốn dĩ không phải chỉ xem những điều đơn giản như thế..

Nếu nghĩ lại về vụ hỏa hoạn đêm qua, cô thực chất chẳng liên quan. Mọi chuyện đều do một tay Trần Mặc Cảnh điều khiển, như vậy cả một dấu vết để lại cũng chẳng có.. Nói gì nghi phạm là cô.. Nhảm nhí.

[...]

” Vào thời gian đó bị án ở đâu? ”

” Khách sạn.. ”

” Bị án ở đó cùng với ai? ”

” Trần Mặc Cảnh ”

Cả phiên tòa lắng xuống, những ánh mắt trao nhau có nghi ngờ, có sợ hãi rồi tiếng mở cửa khiến mọi người đưa con mắt về sau.

” Thưa tòa, có người đầu thú về vụ hỏa hoạn hôm qua.. ” Một người phụ nữ sang trọng đập cửa bước vào , bên cạnh cô ta là một người đàn ông ôm một đồng giấy trước ngực.

Hắn ta đem trong mình sợ hãi, những bước chân vội vã cứ lao về phía trước. Rồi quỳ xuống trước mặt Dương Hiểu Tình.

” Xin lỗi cô. Mọi chuyện đều do tôi làm.. ”

” Xin lỗi.. Xin lỗi.. ”

” Tôi sai rồi ”

Những tờ giấy trong tay hắn rơi xuống, những hình ảnh của vụ hỏa hoạn hiện ra..

” Tôi có bằng chứng.. Là tôi làm.. Tôi sai rồi.. ”

” Chú à.. ” Dương Hiểu Tình cúi người xuống.

Một vài cảnh sát bước đến nhặt đồng giấy lên. Phần đầu là những tờ báo đã cũ, phía dưới là những tấm ảnh ghi lại vụ hỏa hoạn và một vụ tai nạn giao thông cách đây 2 tháng.

Những tiếng ồn ào bàn tán, Dương Hiểu Tình không mấy để ý, còng tay cũng được tháo ra. Chỉ trong vài phút cô thấy pháp luật cũng không hề sáng như cô nghĩ. Họ ván dùng tiền để biến giả thành thật. Họ biến một người vô tội thành tội phạm trong khi bằng chứng cũng không có.

Nụ cười trên môi Dương Hiểu Tình nhạt đi, cô chưa từng nghĩ ở nơi này cũng có những gấn đục... Cô nghĩ chiếc áo màu xanh hào nhoáng ấy là thứ cô chẳng thể chạm đến.. Nhưng mọi chuyện đã dừng lại ở 2 tháng trước.

” Lâm Vân Ly.. Đây là xe của cô về 2 tháng trước? ” Một cảnh sát giơ tấm ảnh có biển số xe lấm máu ra.

Lâm Vân Ly vừa nhìn thấy bức hình đã vội nắm lấy tay người mẹ bên cạnh. Mọi xúc giác của cô ta bị bức ảnh làm rối tung.. Đến cả việc không phủ nhận hay phủ nhận cô ta cũng không lên tiếng.

” Đây là cô vào ngày 27 tháng 9? ” Những bức hình được giơ lên.. Cứ vậy mà phiên tòa một vụ án thành hai vụ.

Dương Hiểu Tình vốn không thích nghe lẽ phải của pháp luật nên cũng rời đi trong im lặng. Việc cô làm cũng đã làm, cô không biết người đàn ông đó là ai nhưng bức ảnh về vụ tai nạn là do cô sắp đặt. Nó vốn dĩ xảy ra trước mắt cô vào 2 năm trước, 2 đứa bé ăn xin chỉ vì muốn vài đồng tiền nên chờ hết đèn xanh lại qua đường xin vài đồng bạc lẻ nhưng cũng không may bị Lâm Vân Ly lao xe tông chết. Ở cái khoảng khắc ấy là đèn đỏ vốn dĩ là do cô ta vượt đèn đỏ.. Ngay cả khi xem vội vã xuống xe xem tình hình cô ta cũng không gọi cấp cứu mà bỏ chạy.. Khoảng khắc ấy khi cô đặt chân xuống nơi bị thương cho hai số phận, đứa trẻ vẫn cười nhưng sự sống sau đó cũng tắt dần..

[...]

” Chị.. ” Dương Hiểu Tình khẽ gọi tiếng chị, ánh mắt cô khẽ nhìn lên bầu trời. Tuyết vẫn rơi lưa thưa.

” Sao? ” Người phụ nữ khẽ quay người lại, bàn tay kẹp điều thuốc mới hừng đỏ nhanh chóng ném nó về phía thùng rác.

” Hôm nay phiên chị rồi. Sao bỗng dưng từ Úc chị lại bay về đây? ”

” Có mấy nhiệm vụ linh tinh, thấy em cũng ở đây. Ghé thăm đất khách quê người chút.. ”

” Tô Vĩ.. Chị vẫn làm cho ba em sao? ” Dương Hiểu Tình cởi chiếc mũ len được chính tay người đàn ông đội cho mình ra. Cô bước đến phía Tô Vĩ rồi khẽ cười rồi nhẹ nhàng đội chiếc mũ vào đầu chị.

” Nhìn như này ấm áp hơn không? Chị cứ như tảng băng vậy.. ” Dương Hiểu Tình khó chịu lên tiếng, cũng vì cô nói ra điều ấy Tô Vĩ mới nhanh chóng cười lên được chút.

” Vẫn như trước thôi.. Không ngờ em lại là con gái ông ấy, tính cách không khác chút nào.. Khiến chị lo đấy.. ”

” Em cũng đâu phải trẻ con nữa, nhìn nè.. Em sắp lớn rồi ”

” Việc này chị không đùa được đâu.. Đến cả người trao duyên cùng không tầm thường. Dốt cuộc thân phận của em đáng sợ như nào..? ”

” Có lẽ vẫn có chút ấm áp hơn chị.. Phải không? ”

” Một chút.. ” Tô Vĩ khẽ cụp đôi mi cong xuống, khuôn mặt hoàn mỹ của chị tựa như đem theo ngàn nỗi sầu . Khoé mắt chị cũng ửng đỏ đôi chút, nhưng rất nhanh chị lại cười mà bẹo má Dương Hiểu Tình.

” Lão đại nhà em đến kìa.. ” Tô Vĩ khẽ xoa mái tóc bị tuyết làm ẩm. Trong con người chị chưa từng vui vẻ lại như khoảng khắc này, coi con của ông chủ như em gái. Thương con bé như đứa em cùng một dòng máu, đôi khi chỉ vậy lòng cũng nhẹ đi.. ”

Hết Phần 36

Cảm ơn đã quan tâm đến Tác Phẩm..

37. Chương 37: Tuyệt Đối Không Yêu Thêm Một Tắc

Dương Hiểu Tình nghe vậy cũng quay người lại, ánh mắt cô không có mấy ngạc nhiên cứ dần lặng đi rồi nhìn Tô Vĩ.

Trong trái tim cô vẫn còn vương vấn sự lạnh lẽo chẳng muốn tiếp xúc nhiều, cứ nhìn thấy anh liền muốn nhấc chân rời đi. Chỉ đơn giản là cô chẳng muốn rung động bởi những thương cảm gần đây của người đàn ông. Bởi từ đầu luôn gắng mở lòng nhưng bị ai như sóng ập đến, niềm tin cứ lụi đi.

Tô Vĩ nhìn sắc mặt Dương Hiểu Tình, rồi nhìn người đàn ông đang đứng ở vĩa hè một cách trầm lặng chờ người con gái. Họ không bước đến như chị nghĩ, họ chỉ trao nhau một ánh mắt rất nhanh, thậm trí không trao cho nhau ánh mắt như một lời chào. Người đàn ông có chút ấm áp về ánh nhìn ấy nhưng dần biến chuyển vì người con gái.

” Không cho anh ta một cơ hội được sao? ” Đôi tay Tô Vĩ nắm chặt lấy hai bàn tay đang bị tiết trời hành hạ, ánh mắt chị cũng có chút buồn thay cho cô. Chị biết phía xa kia không tồi, anh ta có thể thay đổi nếu cô mở lòng.

Dương Hiểu Tình cười nhạt, cô đưa mắt nhìn khung cảnh thưa thớt xung quanh. Ở đây tàn tâm có, ấm lòng có, vậy bao giờ mới hạnh phúc?

” Vậy chị cho người đàn ông đó cơ hội không? ” Cô vòng lại nơi thung lũng đau thương của Tô Vĩ đặt ra một câu hỏi khiến chị ấy cười tươi đến lạ. Trong mắt cô chị không hay cười, lúc nào thấy vui cũng mỉm cười rất nhanh.. Nụ cười ấy chưa từng rạng rỡ hay vỡ òa. Nhưng mỗi khi nhắc đến người đàn ông đó, chị vừa đau khổ vừa hạnh phúc đến mức biến chất. Chị từng nói với cô người đàn ông đó là người khiến chị muốn hi sinh, muốn yêu.. Là người khiến chị cười trong tâm, mọi thứ cứ vậy nở rộ rồi héo úa.

” Chỉ tiếc chị là người bỏ anh ta, chỉ tiếc khi chị chạy về thì anh ta đã có một mái ấm.. Dù vậy nếu có cơ hội chị vẫn sẽ yêu, là tự nguyện. Anh ấy không tặng bông, chị sẽ tự mua đặt nó ở vị trí ban đầu. Khi chị rời đi, dù biết anh ấy không chạy đến níu kéo. Dù khoảng cách khi đó chỉ cách 2 chạm đèn tín hiệu giao thông, chỉ vẫn đứng đó đếm qua 5 phút đầu.. Anh ấy không chạy đến chị vẫn đếm lại 5 phút tiếp.. Là chị yêu một

cách ngu muội.. ” Tô Vĩ rất nhẹ nhõm khi nói ra, ánh mắt chị tràn đầy đau thương. Dù trước đó hạnh phúc của chị là như nào, với chị lớn thế nào thì hiện tại âm lòng vẫn không khiến chị tránh được thương tâm.

Tình yêu cứ vậy đến với mỗi người, mỗi người một hoàn cảnh.. Vì vậy chẳng mấy ai hiểu được tình yêu của chị.

Tô Vĩ khẽ cười đưa mắt nhìn bầu trời đầy tuyết, hòa chung một bầu không khí với người đó cũng đủ gọi là hạnh phúc.. Vì chẳng thể đến được, chị chỉ có thể đứng sau.

” Cô gái chị tin tình yêu của em và anh ta không sai. Chỉ là khi sinh ra số phận đã không an bài để sống gió gặp đến. Sẽ có một ngày em nhận ra chạy cả 10 km cũng không tìm thấy người mình yêu đâu.. ” Câu nói tựa như con dao đâm sâu vào tấm băng bao quanh trái tim người con gái, khước mắt Dương Hiểu Tình thoáng động lại giọt lệ.

Cô hiểu cảm giác phải chạy hết cả một quãng đường dài để tìm một người, mặc dù trong tiềm thức cô chưa từng làm vào. Nhưng đã nhiều đêm cô nằm mộng thấy điều đó, khi ấy người con gái có thể đuổi đến một điểm cuối nào đó rồi gục ngã, cũng chỉ có thể khóc òa mà chẳng có vòng tay nào ôm chầm lấy.

” Trông em cũng như tảng băng đó chứ.. Đi thôi ” Tô Vĩ khẽ lau đi giọt lệ vương lại. Rồi nắm tay kéo Dương Hiểu Tình ra chỗ Trần Mặc Cảnh.

Người đàn ông vẫn đứng một dáng, không có gì bất động. Mãi khi Dương Hiểu Tình được kéo đến gần, anh mới nhấc chân bước đến phía cô.

” Lên xe đi, tôi đưa hai người đi ăn đồ nướng.. ” Trần Mặc Cảnh vừa nói xong liền kéo lấy Dương Hiểu Tình về phía mình, hành động có chút thô lỗ nhưng lại khiến Tô Vĩ khẽ cười ngại rồi lên ghế chính của xe.

” Anh muốn gì? ” Dương Hiểu Tình giật tay lại, cô vội vã đút nó vào túi áo để sưởi ấm nhưng rồi anh lại đưa tay vào túi áo cầm ra.

” Thời tiết lạnh, đeo vào.. ” Anh lấy trong túi áo ra đôi găng tay của mình đặt vào tay của cô rồi quay người đi.

Dương Hiểu Tình không cười cũng chẳng có hành xử gì tốt hơn. Mùi hương của anh vốn dĩ đã quyến vào thân xác cô, cả ngày muốn quên đi nhưng thực sự không thể. Hình bóng anh mỗi khi hiện lên đều mang lại cho cô sự lạnh lẽo. Những hình ảnh ân ái cũng không tồi, dù biết anh cần cô, không muốn buông tay nhưng tâm cô chính là không thể tha thứ.

Mọi thứ với cô là một chất độc có sức hấp dẫn nhưng không thể đùa nghịch. Càng lún sâu vào sẽ phải chịu những cơn đau khiến cơ thể cằn cỗi, tâm ghen lại như muốn khóc thét lên. Số phận ban cho cô một người đàn ông để thương thì chẳng cho kẻ dự bị..

Trần Mặc Cảnh? Vốn dĩ duyên tơ khó đứt nhưng không thể lâm vào lần thứ ba..

[...]

Trần Mặc Cảnh quay lại ghế chính, vừa mở cửa xe ra anh đã bắt gặp ánh mắt thâm trầm của Tô Vĩ. Có chút bất ngờ nhưng hai người không hề nói gì thêm mà yên lặng đối ghế.

” Có người đàn ông nào lại lên xe trước người phụ nữ của mình không? ” Tô Vĩ hạ kính xe xuống, bóng dáng Dương Hiểu Tình vẫn đứng yên vị trí đó đến cả găng tay cô cũng không đeo.

” Lắng nghe chút đi.. ” Giọng Trần Mặc Cảnh mang theo sự lạnh lẽo, ánh mắt anh cũng không hề nhìn về phía người con gái mà khẽ nhắm lại. Loại âm thanh này rất bắt tay, cũng khiến nhiều nghệ sĩ trong nghề phải ghen tị. Dương Hiểu Tình không cưỡng lại cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

” Không tồi.. ” Tô Vĩ khẽ tỏ vẻ khen ngợi, chị không thích dương cầm nên mấy thứ này vốn dĩ không mang cho chị nhiều chú ý. Nhưng với người đàn ông kia lại hết sức cần trọng, từng nét mặt đều rất dễ chịu nghe bản nhạc.

Cho đến khi những âm thanh nhỏ dần rồi tắt đi giữa không gian lạnh lẽo ánh mắt sắc lạnh ấy mới mở ra. Sự uy nghiêm, cao ngạo trong anh ta rất đáng khâm phục kể cả cách quan tâm một người phụ nữ cũng có

chút lạnh nhạt nhưng lại khiến họ thấy dễ chịu chứ không bó hẹp. Tô Vĩ ngay trong khoảng khắc ấy đã có chút nể phục nhưng rồi hình bóng người con trai từng thương hiện lên lại khiến chị cười lạnh.

Vài phút sau, Dương Hiểu Tình mới lên xe. Cô có chút ngỡ ngàng về vị trí nhưng rồi lại chọn cách im lặng. Đến cả gắng tay cũng trả lại cho chủ nhân của nó một cách thâm lặng.

Chiếc xe phóng với tốc độ 200km/h không chút khiêm nhường, tay lái không tồi khiến Trần Mặc Cảnh có một cái đáng giá qua ánh nhìn. Anh không biết Dương Hiểu Tình quen biết với con người này như nào, dù hiểm ác nhưng đối xử với cô rất tốt. Thi thoảng lại thấy chị quay xuống nhìn cô, dường như trong mắt người phụ nữ ấy lúc nào cũng đầy lo lắng về những người xung quanh mình.

” Lại đây.. ” Trần Mặc Cảnh trầm giọng xuống rồi mở rộng vòng tay mình ra một chút để có thể đón chào chút hơi ấm.

Giây phút ấy nhanh hơn cả suy nghĩ của người đàn ông, người con gái khẽ dịch người rồi ngã mình trong lòng người đàn ông.

Không khí cũng lắng xuống chỉ còn những hơi thở động lại. Con người hòa quyện, con người đơn độc..

Tô Vĩ khẽ cười cho bước tiến đầu, chị cũng giảm tốc độ để thời gian có thể chậm lại đôi chút.

Thực chất con người đó cứ lắng dần xuống rồi tui thân mà ngã vào vòng tay người đàn ông. Chị không biết khoảng thời gian Dương Hiểu Tình chịu đựng là bao lâu nhưng ấn tượng đầu tiên về cô với chị là một người lạnh nhạt.. Khi tiếp xúc lâu dần những mạch xúc giác có thể cảm nhận của nhau, ai cũng có thể thấy nước mắt của cô rất dễ rơi. Còn giờ, chị chỉ thể thấy giọt lệ duy nhất.. Thậm chí rất khó khăn bật lên những cảm xúc trong lòng.

Cũng có thể vì đang tui lòng mà cô ngã vào vòng tay ấy.. Chứ không hề có cơ hội nào mở ra trong sự chờ đợi của người đàn ông.

[...]

Trời về đêm đường phố vẫn nhộn nhịp, kẻ rượt đuổi, kẻ chậm rãi từng bước.. Kẻ thì một mỗi chán đời đứng lại ngắm khoảng không gian lạnh lẽo.

Mỗi người có một xúc cảm riêng sau khi sắp trôi qua một ngày, chẳng ai giấu nổi nó qua ánh mắt. Tuyết ngừng rơi một đêm, không khí có chút ngừng lại, con người đôi khi lại khóc thét ở một góc khuất.

” Muốn về chưa? ”

Có chút mệt mỏi trong người Trần Mặc Cảnh đành lên tiếng trước. Gió về đêm cũng buốt giá hơn, ở ngoài lâu không tốt cho cô. Anh dù đi cách xa một chút nhưng ngoài tiếng cười của cô và Tô Vĩ đôi khi lại có tiếng ho chen ngang.

Dương Hiểu Tình nán vài bước chân lại nhìn sự thờ ơ của Tô Vĩ, chị vẫn bước theo bóng dáng người đàn ông đang vội vã bước đi. Nhìn qua dáng vẻ ấy với cuộc điện thoại trông có vẻ rất gấp, đôi khi có quay lại nhìn Tô Vĩ nhưng chị lại vội quay sang cười với Dương Hiểu Tình. Có chút nghi hoặc nhưng hành động của chị lại hiện nó trở thành sự thật thương tâm.

Người đàn ông bước vội đến chiếc xe được đậu ở lề công viên. Không ngoại trừ một người phụ nữ chào đón còn có cậu bé liên hồi gọi tiếng ” Ba ”. Nhưng thái độ của hắn có vẻ rất khó chịu, chỉ nhanh chóng xoa đầu đứa bé rồi quay lại tìm kiếm thứ gì đó sau khi kết thúc cuộc trò chuyện. Và rồi cuối cùng vẫn đứng trình tỳ, hắn rồi đi trong sự thất vọng.. Còn chị ấy trốn tránh một ánh nhìn.

Giữa cái tiết trời lạnh lẽo, ánh đèn yếu ớt thì chị gặp lại người đàn ông đó như nguyện ước.. Chị từng hứa với chính mình nếu năm năm không quên hắn, chị sẽ tìm gặp lại xem bóng dáng năm xưa nay như sao.. Chị chưa từng nghĩ cảm giác chị cho là hạnh phúc lại đau đến vậy.. Lòng ngực chị cứ nhói lên với tiếng ” Ba ” chói tai, chị sợ cái không gian này..

Hình bóng trưởng thành của người đàn ông ấy khiến mỗi ánh nhìn trở nên tối sầm. Chị biết hắn ghét mùi phấn son, nên hôm nay đã phải bỏ những thứ đó.. Chị biết hắn nhận ra đôi chút nhưng màn đêm tĩnh mịch

đã che đi đôi chút khuôn mặt đau thương ấy.. Tất cả chị đều biết, chỉ là chỉ chưa từng biết nó sẽ đau đến như vậy..

Dáng người nhỏ bé núp trong tán cây, chờ người quay lại chứ không phải ra đi.. Giá mà chị can đảm hơn một chút thì cũng có thể nói với hắn vài câu..

Dương Hiểu Tình bước đến rồi ngồi xuống để nhìn rõ gương mặt của Tô Vĩ hơn. Nét mặt của chị lạnh lẽo đến mức cô cũng không biết phải làm sao.. Bên trong cái lạnh lẽo lấy lại là sự run sợ của tình yêu, những mạch xúc cảm cứ nối tiếp giải thích lí do. Cuối cùng chị cũng không muốn tin..

” Chị.. ” Cô khẽ lên tiếng rồi ôm lấy Tô Vĩ vào lòng.

” Là cậu ấy.. Là.. Anh.. Lục.. ” Giọng nói chị run lên, nước mắt cũng vô thức bị thúc đẩy trào ra. Mỗi một cách xưng hô đều trở nên bẽ tắc, chị không biết lấy danh phận gì để gọi tên người đàn ông đó. Rõ ràng là chị đã ra đi trước, quay lại cũng muộn nên đã đánh mất hắn..

” Đừng kìm nén, thả lỏng một chút.. ” Dương Hiểu Tình khẽ dỗ dành, cả người cô bị sự sợ hãi của Tô Vĩ bó chặt. Cô biết chị muốn kìm nén những xúc cảm cuối cùng, cô biết muốn hét lên nhưng cuối cùng chị nín thinh rồi đứng dậy.

” Về trước đi, chị muốn một mình.. Mai chị sẽ gửi địa chỉ khách sạn cho em.. ” Tô Vĩ nói xong cũng quay lưng rồi đi, bóng lưng cao gầy của chị xa dần vẫn khiến người phía sau càng lo lắng nhưng không thể níu kéo thêm chút nào..

[...]

Màn đêm như muốn nuốt chửng chiếc xe đang lao thẳng về phía trước. Ánh đèn mờ ảo, không gian lạnh lẽo biến mọi thứ trở nên quỷ quái với những âm thanh rợn người.

Dương Hiểu Tình đóng kính xe lại, ánh mắt có chút lo lắng, điện thoại cô cũng không hề có hồi âm nào.

” Chị ta quen biết với Lục Ngự Thần sao? ”

Trần Mặc Cảnh xoay vô lăng một vòng qua trái, giọng nói lạnh lạnh khẽ vang lên. Tốc độ xe cũng tăng lên gấp mấy lần, có chút lửa giận ở đầu đó hiện lên giữa màn đêm.

” Không rõ.. ” Dương Hiểu Tình khá thờ ơ, mắt cô lúc nào cũng dán vào màn hình điện thoại rồi lại đưa mắt ra ngoài. Mọi sự lo lắng dâng như nước lũ, với người phụ nữ đó nếu tìm đến rượu thì sẽ không có chuyện gì suông sẻ hơn vài vụ ẩu đả.

” Sự lạnh nhạt của em là sao? ” Trần Mặc Cảnh nhấn ga mạnh hơn, ánh có chút mất bình tĩnh nhưng ngược lại cô lại rất bình thản nhìn điện thoại đọc bài báo về vụ hỏa hoạn đêm qua.

Từng bức ảnh của sự cao ngạo, uy nghiêm hiện lên trong quá khứ mang tên Lâm Chiến. Ngón tay Dương Hiểu Tình dừng lại ở mỗi bức hình, có lúc hắn uy nghiêm, có lúc lại cười hạnh phúc, có lúc chạy đến gọi tên cô.. Dù không thương nhưng kết cục của hắn quá mức tàn độc.. Đêm đó, cô nhớ trước khi rời khỏi căn biệt phủ đầy kẻ canh gác đó.. Mọi chuyện vẫn hết sức bình yên, gió vẫn thổi theo một chiều nhưng thoáng cái đã lật đổ mọi thứ trong chớp mắt.

Người đàn ông ấy thích đọc báo, nhưng vì cô hắn có thể chuyển thời gian đó qua đêm.. Chỉ chờ cô yên giấc hắn mới làm những việc của mình. Người đàn ông của chính nghĩa quá mức hoàn hảo nhưng cô lại không thể yêu, dù đã từng nghĩ đến nhưng chưa thể xảy ra.. Chỉ tiếc ngay từ đầu cô đến bên hắn lại vì một kẻ khác..

Chiếc xe như mũi lao xuyên thẳng màn đêm rồi bất chợt hãm phanh lại.

Cả người Dương Hiểu Tình như muốn bay ra khỏi ghế nhưng cũng may có dây an toàn nên cô bật lại khiến sống lưng có chút ê ẩm. Ánh mắt cô từ đó cũng đầy tức giận đặt lên người anh. Thực chất cô rất ghét con người này, ghét cách anh ta dụ dỗ, rồi lại chèn ép tức giận lên mình. Nếu vốn dĩ chẳng là gì của nhau, cứ mập mờ vậy tốt nhất đừng tìm đến cô... Anh khó chịu vì vài bức hình thì cũng nên nghĩ lại trong mối quan hệ này anh chẳng là ai..

” Muốn sao? ” Sự kìm nén của cô như bùng nổ ra, từng cử chỉ đến giọng nói cũng như một người xa lạ.

” Tôi không thích điều đó.. Đừng thách thức kiên nhẫn trong tôi.. ” Sự găm gào trong mỗi con người bùng cháy lên thiêu rụi cả ý trí. Trần Mặc Cảnh chính là vậy, anh chẳng kìm chế được sự thèm khát yêu thương lại khiến người đó nuối tiếc. Lòng anh hiểu nên quặn lại, đôi khi anh cũng chỉ mong lòng anh không biết mình thương cô.. Vì vậy dù hành xác ai cũng khiến anh thỏa mãn bản tính của mình chứ không phải chịu cảm giác thương tâm.

” .. Coi tôi như một thể thay thế anh thấy vui lắm sao? ” Con người Dương Hiểu Tình cũng điên cuồng lên một bên là lo lắng cho Tô Vĩ, nửa còn lại đang lẩn át cả phần lo lắng ấy. Cô thực chất rất mệt mỏi, mỗi lần tìm đến nhau đều ám mùi dục vọng. Từng cơn đau muốn tách da thịt nhưng chẳng thể quên chỉ khiến cô nhung nhớ bóng dáng tàn độc đó..

Nếu nói là yêu, tình yêu của cô và anh chính là bể cạn.. Không có nước để dung hòa, chỉ có thể khô cạn đến bên nhau.. Đem cho nhau những tổn thương chẳng thể rửa sạch.

” Nếu tôi coi em là thứ đồ thay thế thì giờ này bên cạnh tôi em không may mắn ngồi đây.. ” Trần Mặc Cảnh dấn mạnh vào vô lăng, ánh mắt anh sượt qua những tia lửa giận thêm cả chút đau nhói nhưng nhất quyết chỉ để người con gái thấy sự ngang tàn.

Nghĩa lý sống của Trần Mặc Cảnh không do bản đến mức thay đổi phụ nữ như áo. Anh không ham những thứ nhan sắc vô vàn bên ngoài, trước sau chỉ ngó trước ngó lui một người. Chưa từng cho rằng sẽ thế thân cô ấy bằng một ai khác.. Nhưng chính cô lại chẳng nhận ra cho anh là kẻ như vậy.. Thực chất rất nực cười. Anh chỉ vì cái cảm tình nói ra không được, thể hiện cũng không dứt khoát nên khiến cô cảm hận con người này như những nạn nhân của anh.

Cả đời từ khi sinh ra Trần Mặc Cảnh không được dạy cách yêu thương, anh không biết tình cảm đúng sai ra sao.. Chỉ hiểu trái tim rộn nhịp, hướng về nhưng nhớ, lo sợ cho một bóng hình là thương người ấy. Anh chỉ hiểu, chỉ muốn cầm nắm chút hơi ấm ấy lâu hơn nhưng mọi thứ dường như quá khó.. Nó đối với anh dần tan đã chính là quả báo của sự bạo tàn.

” May mắn? Xem ra số tôi hưởng lợi không ít.. ”

Trần Mặc Cảnh mau chóng đưa bàn tay thô bạo bóp lấy chiếc cằm thon gọn của Dương Hiểu Tình. Vẻ đẹp của anh như hiện hữu cho một con quỷ, càng lẩn sâu càng thấm tâm độc. Ánh mắt anh kể cả khi lạnh lẽo vẫn có tia ám sượt qua, đôi mắt mang vẻ đẹp khiến kẻ nhìn phải khóc thét ghen tị cho sự hoàn hảo. Nhưng chính vì vị thế ngất trời những điều đó chỉ đưa anh lên cao..

Mỗi một bậc thang, nhấc một bước chân mọi thứ đều chuyển đơn độc.

” Em xưng hô vậy là có ý gì? Đừng thách thức tôi, ai cũng được nhưng nhất định không phải em. ” Trần Mặc Cảnh nghiêng rằng để kìm chế con quỷ đang ngoi lên, bàn tay anh cứ vậy siết chặt chiếc cằm cô hơn..

Dương Hiểu Tình khẽ nhếch môi lên sự khinh bỉ trao cho anh đầy đau thương cũng hoàn toàn miễn cưỡng từ cô. Nhưng vì muốn rời khỏi càng nhanh nơi ngục tối này, cô càng khiến mình thành kẻ bị ghét bỏ.. Vì vậy dù có đối đầu là kẻ thù cũng không ngần ngại.

” Tại sao không phải là tôi..? ”

Trần Mặc Cảnh dùng lực kéo chiếc cằm lại gần mặt mình, cả người Dương Hiểu Tình cũng phải khó chịu di chuyển theo. ” Sự thách thức của em khiến tôi nổi điên với thân xác này.. ”

Từng câu từ được dịch chuyển theo ánh mắt của người đàn ông, anh như muốn nuốt chửng người con gái trước mặt. Mọi việc diễn ra ngày càng rối tung, chẳng vào một trình tự nào. Nhưng lòng anh vẫn cho rằng cô còn yêu anh, cô càng trốn tránh anh lại phủ nhận sự thật đó. Trái ngược lại mọi hành động của anh dù cố gắng cũng được cô đưa về con số không.

Lần cô gào lên trong sự tức giận, anh đã biết cô rời đi một cách lặng lẽ. Sự tức giận của cô đều chỉ để thách thức sự chịu đựng của anh. Nhưng cho đến cuối cô không dừng lại kìm nén dạy anh cách yêu thương, chỉ để bản tính tàn độc của anh thống trị cả thân xác yếu ớt như một món ăn bù đắp tinh thần.

“Không phải là anh thèm khát nó sao? Dù sao tôi cũng cho anh thỏa mãn nhiều lần, có thêm vài lần cũng không tẩy được hết sự tàn độc ấy. Nếu coi là một món đồ, anh chỉ cần gọi điện để tiền đặt cọc.. Tôi sẽ đến

”

” Nhưng tuyệt đối không phải vì yêu.. ”

Sự dừng lại rồi nối tiếp khiến bàn tay Trần Mặc Cảnh nói lỏng dần. Đôi mắt anh nhòa đi trong giây phút nóng giận, tơ máu nổi lên khiến bóng hình ấy vừa đáng thương, vừa đáng sợ.

Tuyệt đối? Cô có cần phải chắc chắn đến vậy không? Có thực sự phải giẫm đạp lên thương tâm của anh để hài lòng không?

Dương Hiểu Tình lặng đi nhìn sự vô ảo trước mắt, lòng cô ghen lại. Vì vài lời nhẩn tâm đem lợi cho bản thân mình, mà khiến con dã thú gục ngã. Ánh mắt đó ở giây phút này cô chỉ muốn nó trở nên ngang tàn, băng lãnh để cô hoàn toàn có thể tách rời. Chứ không phải là sự rung động khiến trái tim nhói lên. Chứ không phải cô sẽ phủ nhận rằng cô còn yêu đến mức vừa nhìn thấy chất lỏng đó đã run sợ vì tàn tâm mình gây ra.

Nhất định vì giọt nước mắt vô thức đó cô có thể tha thứ cho tất cả tội lỗi anh đã để lại trong quá khứ. Nhất định là vậy. Nhưng mọi thứ chỉ dừng lại ở một khoảng quá xa, dù có tìm cách quay lại thì đều là miễn cưỡng.

Thực chất khi sợ hãi khi đến gần anh lại mang nỗi lo lắng.. Bởi mỗi cử chỉ dù là tàn độc hay nhẹ nhàng cô đều hình dung được bóng người anh.. Càng như vậy, cô lại chẳng thể quên được người đàn ông này.

Cô khao khát được tách xa anh chỉ vì muốn có chút yên bình trong đau thương, nhưng nhớ. Dù là không ở gần nhưng tình cảm ấy chưa từng chuyển hướng, chỉ là những xúc cảm náo nức của nhớ nhung đều có thể chuyển lạnh nhạt khi gặp lại anh. Mỗi một giây phút thờ ơ với anh, cô đều cảm thấy trái lòng nhưng giấc mơ hiện ra mỗi đêm sẽ không phải những con đường dài chạy hoài đến khó thở vẫn không thể nắm được anh.

” Tiền tôi sẽ cho em nhưng đổi lại để trái tim em cho mình tôi.. ” Trần Mặc Cảnh lạnh nhạt tuyên bố rồi đặt lên môi cô nụ hôn ngang tàn.

Không giống trước đây với sự bắt đầu nhẹ nhàng mà anh vội chiếm lấy nó như một món đồ ngon kích thích vị giác. Anh mút lấy cánh môi đầy mật ngọt rồi đưa lưỡi tìm tòi những hương vị còn sót lại bên trong khoang miệng. Môi lưỡi dây dưa với nhau, dung hòa những nỗi sợ hãi riêng biệt. Người đàn ông không còn êm dịu để chiếm lấy cô, anh hoàn toàn quay về còn số không, như cái móc đầu của ngày gặp lại.

Vô tình hòa với thương tình không hề có sự gia tăng phần nào về mặt xúc cảm.

” Tình.. Tiền dù có cạn.. Em nhất định không được bỏ rơi tôi như bà ta.. Nhất định.. ”

” Nếu em trái lời, tôi sẽ không nhân nhượng.. ” Bàn tay của anh khê kéo chiếc quần của cô xuống, ghé cũng dần ngả ra để chào đón những hương vị của lửa tình rực lên.

Dương Hiểu Tình khê cười, nụ cười của cô không hề có chút miễn cưỡng rất đẹp. ” Cũng như món đồ được mua, anh muốn đặt để trang trí, muốn tận dụng hay vứt bỏ đều là cái quyền. Nhưng tuyệt đối không được để tôi sút mẻ.. ”

” Nếu vào một buổi sáng nhận ra chiếc giường có thể thay thế, phải nói trước. Để tôi biết trong thời gian đó anh coi tôi quan trọng như nào.. ”

” Nhất quyết đừng bỏ tôi dưới mưa.. Nếu có ai bên ngoài nhất quyết đừng để tôi biết.. ”

” Nếu anh làm tốt những điều đó, tôi vẫn giữ lời hứa sẽ không nhận, dù chỉ là một cánh hoa hương dương từ người đàn ông khác.. ”

” Nhất định sẽ ngoan ngoãn nằm dưới anh, nhưng tuyệt đối không thể yêu thêm một tác.. ”

Dương Hiểu Tình quyết lùi một bước vì còn thương, nhưng lại không thể nói ra những lời đó như trước. Cô không còn biết cầu xin anh, không biết cách nói ra nỗi lòng mình. Cái cô làm bây giờ là thứ sớm muộn cũng xảy ra. Cô biết dù có chạy, dù có trở thành ai thì trái tim cô vẫn bị anh nắm giữ..

Chỉ là anh không biết nên cho cái cô ở lại vì danh vọng hay cách chiếm hữu ngang tàn của mình.

Anh chưa từng biết người con gái hiện tại khiến anh rơi một giọt nước mắt đã phải chịu đựng những gì khi anh quay lưng.. Cô chỉ hơn anh một mái ấm, chứ chưa từng có một hồi ức đẹp như bao đứa trẻ..

Cái sự ích kỷ ấy, nếu đến một ngày cô hóa giải được thì cũng mong tương lai đừng cho nó vào vô hình.. Cô hay anh đều bắt nguồn từ quá khứ. Chỉ khác anh từ một người phụ nữ, còn cô chính từ anh.

Không nói ra thì ai hiểu? Nhưng ai biết nói ra mọi chuyện sẽ tiếp diễn đúng trình tự bị ai. Đó chính là cái kết, cô đã từng nói yêu nhưng cuối cùng vẫn phục tùng người đàn ông trong chính tình huống như giờ. Đó là cách mà một kẻ giới đen yêu, chưa bao giờ thiếu dục vọng.

38. Chương 38: Một Chặng Đường Thiếu Tâm Tình

Tiết trời lạnh lẽo, tuyết lưa thưa rơi rồi cũng phủ trắng kính xe . Sự u ám huyền bí khiến người đàn ông ra vào mạnh hơn. Mỗi lượt nhấp chỉ để thỏa mãn nỗi lòng của mình, bàn tay của anh hôm nay không lần la lên ngọn đồi chỉ biết giữ chặt phần hông của cô.

” Tắt đèn đi.. ” Dương Hiểu Tình lặng lẽ nhắm đôi mắt lại, sự mệt mỏi khiến cô ghét bỏ thứ ánh sáng phản chiếu bóng hình anh.

Trần Mặc Cảnh không dừng lại, ánh mắt khế lướt lên nhìn gương mặt của cô rồi lạnh nhạt cúi xuống. Những cuộc xung đột từ cơn thịnh vào hoa huyết mạnh hơn, đẩy tính bạo dục hơn. Khoái cảm trong anh không dâng lên là bao mà ngược lại trái tim cứ như bị giằng xé theo hai hướng. Dốt cuộc con người anh sao không kìm chế được? Mỗi khi cô ngổ ngược, nổi nóng muốn bỏ đi anh đều muốn chiếm lấy bằng được cô.

Trước đây, Trần Mặc Cảnh nghĩ mình còn có chút lương thiện trong tâm can. Anh từng cho rằng mình có thể đứng phía sau cô, theo dõi cô bước đến hạnh phúc. Nhưng mỗi khi cái đích của người con gái mở ra, cô không vui cười được, anh lại nghĩ cô còn yêu mình . Là còn yêu rất yêu , yêu đến mức biến chất cả con người.

Và cho đến điểm cuối cùng, tuyết trắng xóa cả một khung trời. Từng câu từ như muốn cắt đi từng nhịp đập hướng về tương lai của người đàn ông. Mỗi một hy vọng về hơi ấm từ hạnh phúc được đặt ra chỉ vì một câu nói nhất thời mà tan biến.

Tuyệt Đối Không Thể Yêu Thêm Một Tác?

Nghĩ đến mức tức ngực, nghĩ đến mức nước mắt khế trào ra .. Nghĩ đến mức sự đơn độc cứ bao trùm lại kéo mình về thế giới khi xưa.. Nơi anh đã từng vực dậy để học cách yêu thương, giờ lại bị nhấn chìm xuống đáy bùn.

Thứ tình cảm như một đóa hoa đang nảy nở bị cơn bão cuốn trôi.. Chỉ chờ đến một mùa nắng đẹp để hồi sinh. Nhưng tự hỏi nắng ở nơi đâu?

” Tắt đi.. ” Giọng nói Dương Hiểu Tình trầm xuống, có chút nghẹn lại ở cuối câu. Ngưng lại những âm thanh đó chỉ là tiếng thở dốc của người đàn ông hòa với hơi thở yếu ớt của cô. Càng nghe sự hòa hợp của âm thanh mùi dục vọng lại hiện lên trong sự thương tâm. Cô không cười được nữa cũng không ngưng lại phản ứng thường tình của phụ nữ mà khế rên lên những âm thanh gợi tình.

Chỉ là một chút hòa quyện với tác phong ngang tàn của người đàn ông mà ánh đèn nhanh chóng được tắt ngụp đi. Khoảng không gian trong xe thu hẹp lại với bóng tối, hơi thở gấp gáp ngập mùi dục vọng của tình yêu lầm lỗi không hồi kết. Dương Hiểu Tình khế cười trong bóng đêm, rồi đưa tay lên che đi đôi mắt bị ai.

Trời tối rồi, không đèn, không gian nhộn nhịp đâu ai biết nước mắt đơn độc rơi như nào ..!

Ở một trong số người con gái nào đó yêu thích bóng tối, thích trưởng thành bằng những cơn đau đến tận gan ruột. Họ nhìn nhận mọi thứ với ánh mắt khác lạ, chỉ cần tốt cho mình nhất quyết không phải vì ai mà chịu đựng. Đôi khi vì ai đó cũng xem xét đến nỗi buồn họ từng trải, chỉ với một ánh mắt họ biết con người

đó đối trá mức nào.. Nhưng tuyệt đối khi đó đừng cho cô ta là kẻ mạnh mẽ, ở trên thế giới này cô ta được xếp vào loại đáng thương.

Lá thu rơi có người quét, còn cô ta ngực ngã vẫn không ai nhắc đi, kéo dậy.. Hay ném ra chỗ khác. Cô ta từ đầu đến cuối phải thẳng chân, ngược đầu đứng dậy.

Nhịp điệu cuộc tình bèn bĩ, còn gia tăng sức lực hơn trước. Những tiếng còi xe réo lên giữa màn đêm, động tác của người đàn ông vẫn không dừng lại.

Tàn nhẫn luôn thuộc một tầm xa, yêu thương bị đặt ở một khoảng cách của gió. Cứ bay về một phương xa chờ một ngày trở về.

[...]

Ánh sáng yếu ớt vừa rơi vào được nửa giờ đã dần mất đi nhường lại không gian cho sự lạnh lẽo.

Sau cơn kích tình của người đàn ông, Dương Hiểu Tình cũng mệt mỏi ngất đi trong cơn đau đầy lửa tình. Cho đến khi tỉnh lại sự bó chặt không hề có khoảng giãn, chỉ cần quay mặt sang bên trái đã bắt gặp hơi thở ấm áp của nam nhân.

Cả người cô nằm gọn trong người anh, hơi ấm cứ vậy bao trùm sưởi ấm lấy thân nhiệt yếu ớt. Quần áo sau một đêm khi tỉnh lại cũng hết sức thoải mái, đôi khi thoảng thêm mùi hương nhẹ nhàng của anh trên cơ thể cô. Không phải vì gần mà bị hòa lẫn thứ vị, đến cả cơ thể cũng không nhốt nhất mồ hôi của cuộc xung đột .. Suy ra cho đến cuối cùng cơ thể cô đã được tắm qua.

Càng nghĩ về những điều đã xảy ra với gương mặt vô tư khi ngủ của người đàn ông. Dương Hiểu Tình cũng chỉ biết im lặng cười trừ rồi nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay ấy.

[...]

Màu trắng xóa của tiết trời lu mờ cả ý trí người con gái trong sự lạnh lẽo. Từng bước chân của cô được in hằn lại trên lớp tuyết dày. Nhìn cũng có chút ngộ nghĩnh đáng yêu .. Ngộ nghĩnh, đáng yêu như chính cô đang dẫm lên thân xác mình.

Mọi chuyện diễn ra sau một đêm rất nực cười, Dương Hiểu Tình không hề gọi được cho Tô Vĩ một cuộc nào, cũng không tìm được chị ở quanh đây. Sự ra đi lặng im của chị khiến cô đơn độc giữa thế gian, bên người đàn ông mình thương đâu phải là gió sẽ ngừng thổi.. Vẫn rất lạnh vì cả hai đều chẳng cho nhau con đường bước đến.

Vài cuộc gọi nhờ được gửi đến nhưng con mắt của Dương Hiểu Tình khiến nó trở nên vô hình. Cô vẫn lặng lẽ bước trên phố rồi bắt tạm một chiếc taxi về khách sạn.

Đường về vẫn chìm trong sự u mê, khung cảnh đêm qua được tái hiện vài giây trong chiếc xe khiến Dương Hiểu Tình vội vã trả tiền xe rồi rời khỏi. Hơi thở gấp gáp đôi khi lại hít sâu những hơi lạnh vào cơ thể khiến cô hoảng loạn, rồi lặng đi giữa làn người.

Cái nổi ám ảnh như bữa vậy lấy thân xác cô, mỗi bước đi cứ ngỡ cứ cố gắng đôi chút cơ chân giãn ra cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Mặt cô vì lạnh mà đỏ lên, cái lạnh ấy khiến cô muốn khụy xuống. Nhưng như vậy không khác gì một kẻ thua cuộc, cô muốn vững vàng hơn trong mối quan hệ này.

Mỗi một hình hài được tạo ra đều là một điều kì diệu, họ có thể mất đi sinh mệnh của mình hoặc đứng đây nắm giữ sinh mệnh nhiều kẻ. Cô cũng vậy phải vùng vằng hơn mới chống cự lại con người ấy.

[...]

Cánh cửa căn hộ được mở ra, Dương Hiểu Tình không biết bản thân mình đã đứng ngoài gió lạnh bao lâu. Nhưng ít nhất khi về đến khách sạn việc trước tiên cô làm có lẽ là lao vào bên trong nhà. Nhưng khi đứng trước cánh cửa ấy, tâm lí cô bị điều chỉnh một cách trái ngược.

Mỗi một lần hít thở lấy dũng khí mở cửa là một lần thất bại. Cô chưa từng xem việc đối mặt với anh là khó khăn đến như vậy.. Có cái gì đó rất nặng kìm giữ lại bước chân cô, mỗi lần cố gắng nhắc lên lại sợ hãi thu về.

Cho đến khi cánh cửa mở ra, cô chưa từng hết lo ngại.. Một sự lo ngại về tâm lí, cô không biết đó có phải là một cái ôm bất chợt rồi cần nát cơ thể cô không? Hay là một sự im lặng thờ ơ dễ chịu..?

Bước vào phòng khách, mùi cà phê đen quện lại khiến Dương Hiểu Tình có chút dễ chịu. Cô khá thích hương vị này, tuy đắng nhưng dùng để nhâm nhi đọc sách là thứ rất đáng tin.

Ánh mắt Trần Mặc Cảnh chuyển từ tập tài liệu dày cộp qua thân hình Dương Hiểu Tình, cái nhìn của anh chỉ thoáng qua rất hờ hững rồi lại tập chung vào công việc chính.

Sự biến đổi qua đêm của anh khiến Dương Hiểu Tình khẽ lùi lại một bước rồi đưa mắt liếc nhìn tư thế cao ngạo của người đàn ông một hồi. Cứ thế ánh nhìn của cô hạ xuống dần rồi lặng lẽ quay người đi.

” Có gì muốn hỏi? ” Trần Mặc Cảnh khẽ đặt tập tài liệu xuống rồi cầm lấy ly cà phê dùng thìa khẽ khuấy lấy hai, ba vòng.

Ánh mắt Dương Hiểu Tình lắng lại nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cô nghĩ mãi để bịa ra một lí do. Ít nhất cô sẽ không phải chối bỏ, hay mở miệng nói không có gì để phủ nhận cô đã nhìn anh lâu hơn một chút. Thời gian thoáng qua một phút, cô quay người lại nhìn anh. ” Anh biết bao nhiêu về Lục Ngụy Thần? ”

Nghe được câu hỏi không mấy ngạc nhiên, Trần Mặc Cảnh nhấp lấy một ngụm cà phê rồi cười lạnh. ” Tự nhiên sao lại có hứng thú với cái tên này? ”

” Nếu anh bận tôi không làm phiền.. ” Dương Hiểu Tình có chút khó chịu về sự hoài nghi trong ánh mắt của anh, cũng không rõ ánh mắt đó có ý đồ gì nhưng thực chất nhìn qua chẳng khác nào chấp vắn tội nhân.

” Tôi cũng không rảnh. Thu dọn hành lí tôi đưa em qua Anh.. ” Trần Mặc Cảnh thẳng thừng từ chối, cũng không quên nhắc nhở việc anh đã suy ngẫm từ sáng. Cũng chỉ dừng lại ở đó, anh không để lại cho cô một ánh nhìn nào mà đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Câu nói ấy sượt qua rất nhanh khiến Dương Hiểu Tình vội vã chạy vào trong phòng ngủ. Cô nhìn anh với ánh mắt tức giận có chút căm hận hay uất ức mờ ảo sượt quá. Nhưng dường như ở thời điểm hiện tại nó không hề để lại trong anh chút chú ý.

” Tôi không muốn đi.. ” Dương Hiểu Tình nóng giận, cổ họng nghẹn lại lên tiếng.

Trong cái không gian lạnh lẽo đầy sự căm phẫn của người con gái, Trần Mặc Cảnh vẫn lựa từng chiếc khăn choàng cổ. Con người anh bình tĩnh đến lạ, từng cử chỉ đều diễn ra theo một trình tự lập trình. Nhìn thấy cô nóng giận lên anh vẫn có thể đứng im, ít nhất bây giờ hay những ngày sau còn có thể nhìn thấy cô. Như vậy cũng đủ, đủ để khiến không gian của anh không còn đơn độc.

” Trần Mặc Cảnh.. Anh.. ” Dương Hiểu Tình muốn quát lên nhưng bị ánh mắt sắc lạnh lườm một cái mà im lặng cười lạnh. Cô vốn dĩ không kháng cự lại được, ngoài cách im lặng thì không thể cứu lấy mình khỏi con người này.

” Tôi sẽ có người đến đón, tôi chờ em ở sân bay. Đừng đến muộn.” Trần Mặc Cảnh khoác chiếc áo dạ ra bên ngoài áo len, trong lúc đấy cũng không quên nhắc nhở cô vài lời.

” Tôi sẽ không đến, chắc chắn không đến.. ” Trong vô thức cô hét lên, bóng dáng người đàn ông rời đi xa hơn, tiếng hét dù vọng xa đến mấy cũng chẳng có âm hưởng đến anh. Rồi cuộc anh muốn gì từ cô? Anh còn muốn thêm gì nữa, cô chỉ muốn yên bình một chút để không nhớ về quá khứ.

Anh biết suốt thời gian này ngoài anh ra cô nghĩ đến ai không? Cô vẫn chưa từng quên một món quà chưa chào đời. Chính là cô càng chưa thể quên, càng chẳng muốn quên nên con người cô mới bất thường về xúc cảm như giờ.

Mỗi khi bên cô anh đã từng nghĩ đến đứa bé chưa từng chào đời bao giờ chưa? Anh chưa từng mà, tại sao cứ ép cô vào đường cùng. Đến cả một hộp sữa cho thai nhi còn chưa có, anh có đáng để cô trân trọng như giờ không?

Đến cuối cùng cô vẫn tha thứ, sống như cho đi mà chẳng nhận lại được gì. Đó mới chính là mặt còn lại của bao sóng gió hay còn nhiều mặt nữa.. Cô phải sống như nào? Yêu anh cô vẫn làm được, nhưng ngược lại thì anh làm được không? Anh bù đắp được tổn thương cho cô không? Anh kéo cô vực dậy được không?

Người Dương Hiểu Tình yếu dần, cô khuy người xuống mặt sàn lạnh giá. Cả người cô khẽ run lên, hai tay cô cuộn tròn lại kìm nén mọi thứ. Chắc hẳn chưa ai nhớ đến đứa bé như cô..? Chưa từng có một ai..

Một ly nước mới sẽ thay thế được những mảnh vỡ trên sàn.. Con của cô cũng vậy sao?

Dương Hiểu Tình khẽ cười lạnh rồi dựa lưng vào tường, nước mắt cô lăn dài trên gò má gầy. Hồng nhan bạc phận, bốn từ đủ vùi dập thương tâm cô. Chưa từng có ai sống cùng cô trong những chuỗi ngày đón đau này, chẳng ai kéo cô dậy. Kể cả anh cũng muốn đẩy cô xuống, cô thực chất của hiện tại thấy cuộc sống như một nhà ngục tối tăm.

” Tội tệ thật... Đến giờ tôi vẫn mong anh yêu tôi.. Đến cái lúc đau đớn muốn ngừng thở vẫn nghĩ đến anh..”

” Hình như tôi điên thật rồi.. ”

Dương Hiểu Tình lặng đi nhìn không gian trống rỗng, không có gì để nuôi tiếc cũng chẳng có ai kéo cô dậy. Cuối cùng vẫn như trước đây, cô cười lạnh co chân lên. Đáng vẻ lạnh nhạt đầy vẻ cao ngạo sau bóng hình đáng thương của cô là ngàn sự thần phục.

Đôi mắt Dương Hiểu Tình đỏ hoe, còn chút ướt át của vài giọt lệ vô thức tuôn ra. Chỉ trong vài giây phút của khoảng lặng nó đã trở nên sắc sảo, có tính tàn sát cao. Con người cô để lại trong quá khứ nhiều nỗi tiếc, rồi đứng lên bằng đau thương nhưng chưa từng trưởng thành hơn. Vẫn có những giây phút ngu muội trong tâm tình của phụ nữ.

Điều này khi yêu phụ nữ chưa từng tránh khỏi..

[...]

Màu đen bao phủ con phố, gió khiến lá khô cuốn theo chiều. Đôi khi còn lướt qua gương mặt lạnh lẽo của nữ nhân, khiến cô thư thả hơn một chút ở nơi yên tĩnh với âm thanh của thiên nhiên.

Xe đến vẫn đúng giờ, chỉ là thời điểm bước lên xe là sai lệch.

Dương Hiểu Tình nhìn về phía xa, những đứa trẻ nô đùa dưới tầm mắt của cha mẹ. Tiết trời khá lạnh , nhưng cô thấy được những bước chân lon ton chạy về phía quán lẩu. Một chút đau thương hiện lên trong lòng khiến cô nở nụ cười nhìn lên bầu trời. Cô tin người con không may mắn ấy bây giờ đang có một bữa tối đến từ những vị chúa trên kia. Mong kiếp sau cô có may mắn được chuộc lỗi, chắc chắn cô sẽ kể cho nó nghe về thế giới này thật nhiều.

” Mời cô lên xe.. ” Ông lão trạc tuổi 60 mươi khẽ cúi chiếc lưng đã yếu xuống, vóc dáng cao gầy của ông như mang trên mình bao nỗi đau khổ . Cách ông di chuyển cũng có chút khó khăn hơn, ăn mặc cũng không mấy ấm áp khiến Dương Hiểu Tình lắng lại những đau thương, nhìn lại với bao người ở đây.. Xem ra cô cũng còn rất hạnh phúc, chỉ vì một chút tơ duyên mà như vậy thật sự không tốt .

Đôi khi lùi lại những thứ buồn tủi của mình ngược mắt nhìn thế giới, lại thấy ta quá tầm thường. Cô vẫn muốn nhìn thấy mình của những ngày không có anh. Một con người mạnh mẽ đôi chút, ít cười lạnh nhạt nhưng rất thoải mái .. Đôi khi nhớ về đứa con chưa chào đời, cô càng phải mạnh mẽ hơn. Nhất định phải sống thật tốt để tìm ra kẻ sát hại sinh linh giao kết giữa cô và anh.

Có lẽ nếu kết thúc trên cõi đời này, không thể nhận được thương tình của người đàn ông. Cũng không thể bao dung tha thứ cho mọi lỗi lầm, tổn thương anh gây ra. Thì đứa bé có thể được coi là món quà khắc tâm, thiêng liêng trong cõi đời.

Mang thai trong tuổi đi học, yêu một người đàn ông ở tuổi trưởng thành.. Thực sự mà nói rất nhiều bài học để bước vững hơn.

Dương Hiểu Tình bước vào trong xe cơ thể được sưởi ấm đôi chút bởi bóng dáng quen thuộc hiện lên. Đôi mắt người đàn ông thâm trầm không chút nóng giận, chỉ khẽ liếc nhìn cô một cái rồi lặng lẽ cụp lại.

” Em có tính lề mề vậy sao? ”

Giọng nói có chút hơi ấm, vừa đủ rất dễ nghe của người đàn ông khiến bác tài luống cuống trong việc khởi động xe.

” Một chút.. ” Dương Hiểu Tình rất ngắn gọn đáp lại rồi dịch người về ghế phải tạo ra một khoảng cách rất khó thở.

Nó khiến không gian bó hẹp lại trong cái lạnh lẽo, khiến đôi mắt người đàn ông mở ra mang bao buồn rầu rồi cười lạnh nhìn không gian bên ngoài. Bóng dáng người tài xế cũng có chút dịch chuyển, ông không còn nhìn qua tấm gương phản chiếu như hồi đầu mà nín thở lái xe.

Chả ai ngờ đến cái bước ngoặt, dù tìm bao nhiêu ngõ hai người mắc vào một bể cạn.. Cho đến khi leo lên khỏi bể cũng không dung hòa được.

Ánh mắt Dương Hiểu Tình hạ xuống, cô không biết khoảng khắc bước vào xe mang xúc cảm gì. Nhưng đâu đó trong cô có ngõ ngàng, vui mừng rồi lại bị cái lạnh dập tắt. Mọi thứ không hề có khái niệm kéo dài, đến cả chính bản thân cô cũng muốn xúc cảm xao xuyến đó sẽ ngừng lại ở một khoảng thời gian nào đó.. Chứ nhất thiết đừng để nó tắt ngụt tựa như ngọn nến gặp bão.

Lòng cô tự nhiên nhớ đến từng đêm ngồi với rượu, thuốc lá thêm vài tấm hình về người đàn ông không ngừng thương nhớ. Khi ấy mỗi khi cơn say ập đến mang theo bao lửa hận của miền đất yêu thương, bàn tay cô lại diên đại rạch nát gương mặt tuần mi của nam nhân trong tấm ảnh. Sẽ chẳng ai hiểu cảm giác đau đến tột cùng, nước mắt đến cạn kiệt một giọt cũng không rơi. Mặc cô la hét hay yên ắng ở nơi đó vẫn không hề thay đổi được sự thật.. Cô đã yêu người đàn ông đó..

Một tình yêu không có cột mốc cũng chưa có điểm dừng..

Ở cái khoảng khắc xe vẫn chạy, người vẫn mỗi bên một phương không ai đoái hoài.. Nó tựa như một cuộc chiến tranh lạnh không có hồi kết. Đến cả khi thứ vị mằn mặn của người con gái khế lẫn dài trên gò má mọi thứ vẫn diễn ra bình thường.

Giờ Dương Hiểu Tình nhận ra thời khắc biến đổi con người cô không có mấy thành công, nhưng nó đã qua. Và thực tại vẫn không có sự tách rời, cô vẫn bên anh. Chỉ khác giờ có thể coi cô tự như một vật trang trí, khiến anh thỏa mãn hay có chút vui vẻ.. Nó thực sự đã qua và tiếp tục một chặng đường dài hơn..

Một chặng đường thiếu thâm tình!

Chẳng ai mang cho mình một lối thoát đúng, vẫn học cách đắm chìm.. Hay chịu đựng đau khổ. Rất tồi, rất tệ.. Và tạo nên một hồi ức đau thương tuyệt đẹp.. Nó tựa như một bức tranh khắc họa nội tâm con người ở một mặt khác. Không vui, không buồn, cũng chẳng quan trọng nhiều.. Họ chỉ chờ đợi điều họ mong chờ nhất, dù biết không có phản hồi.

Tình cảm là thứ rắc rối, không phải yêu chiều mật ngọt.. Mà đôi khi thứ vị đắng ngắt của yêu.

Suy nghĩ cũng vậy, họ khi chưa xảy ra sẽ nghĩ mình làm được . Đến cả Trần Mặc Cảnh còn quên rằng mình sẽ nhường đường cho một kẻ cô thương, tốt hơn anh. Nhưng đến cuối cùng, sự đau thương chuyển hóa thành vị kỉ. Cứ vậy sát hại người đàn ông đó khi đang đưa cô vào những cơn kích tình.. Dù vô vàn giải thích vì yêu, vì sự đơn độc, hay ích kỉ.. Thì cuối cùng anh vẫn là kẻ tồi.

Yêu không nói, nó là thứ khôn nạn giết chết tâm can chính ta.. Nhưng đừng khí để mở lời và chỗ dựa khi thất bại chúng ta đều không có.

Khi này không phải đơn thuần mà thích, mà là thương đến mê mị một người khác giới. Yêu đến mức chỉ cần hai người quay lưng là ngàn thương nhớ, vạn thương tâm ngoi lên khiến con người biến chất sợ hãi dần.

Tuyệt đối bạn phải nhớ nếu vô tình thích một người đừng vội đầu nhiều, chờ đến khi trưởng thành tìm được một tình yêu bao cái vãi, bao lạnh nhạt nhưng dù đi xa đến đâu trong tim vẫn nhớ về họ. Thậm trí nghe tiếng la hét, ghét bỏ của họ cũng hơn im lặng bật tắt tiếng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-nham-soi-len-giuong>